

ÔN THUY AN

Lạc Nhật Đại Kỳ

Bạch Y Phương Chấn Mi

Mục lục

[Chương 0 : Tiểu Dẫn](#)

[Chương 1 : Bảy Quái Nhân](#)

[Chương 2 : Nhất Kích Tất Sát](#)

[Chương 3 : Ba Thanh Thần Dao](#)

[Chương 4 : Hai Chiếc Bàn Tính](#)

[Chương 5 : Quyền Của Ngã Thị Thùy Và Câu Của Thẩm Thái Công](#)

[Chương 6 : Một Đóa Hoa Say Lòng Người](#)

[Chương 7 : Kiếm Của Long Tại Điền Và Chưởng Của Kim Thái Tử](#)

[Chương 8 : Cuộc Nói Chuyện Kinh Tâm](#)

[Chương 9 : Gặp Nhau Tại Cổng Thành Hạ Quan](#)

[Chương 10 : Chém Giết Bên Bờ Sông Hoài](#)

[Chương 11 : Chiến Đấu Trong Nước](#)

[Chương 12 : Chặn Giết Trong Núi](#)

[Chương 13 : Hóa Hôi Bất Động](#)

[Chương 14 : Thúc Ngựa Phi Nhanh](#)

[Chương 15 : Đùa Giỡn Phiên Tăng](#)

[Chương 16 : Anh Hùng Đổ Máu](#)

[Chương 17 : Ứng Yển Song Sát](#)

[Chương 18 : Cờ Lớn Tung Bay](#)

[Chương 19 : Lôi Đài Quyết Chiến](#)

[Chương 20 : Kinh Thiên Nhất Kiếm](#)

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 0 : Tiểu Dẫn

Thiệu Hưng năm thứ mười một, Nhạc Phi bởi vì tội “giữ binh ở nhà” bị đám người Tần Cối mưu hại, Tống một lòng xin cầu hòa với Kim. Tháng mười một cùng năm, Tống Kim cuối cùng đạt thành hiệp nghị hoà bình. Đối với Đại Tống thì hiệp nghị này không chỉ là tổn thất lãnh thổ, mà còn là khuất nhục về tinh thần, cuối cùng dẫn đến bi kịch mất nước bởi ngoại tộc.

Hiệp ước hoà bình Kim Tống chỉ duy trì được hai mươi năm, đến năm cuối thời Cao Tông, Kim đại tướng Ngột Thuật chết, Kim Hi Tông trẻ tuổi lại nát rượu hiếu sát, bỏ bê triều chính, cuối cùng bị em trai giết chết.

Lượng ngời lên ngôi vua, rất yêu thích văn hoá Trung Nguyên, vào năm hai mươi chín (1159) đã điều động đám phe cánh như Nữ Chân, Khiết Đan đến hai mươi bốn vạn người, tổng cộng suất binh sáu chục vạn, vượt sông Hoài xâm lược Đại Tống phía nam, chiếm giữ bờ bên kia Thái Thạch. Khi đó trung thần dũng tướng của quân Tống đã bị gian tướng Tần Cối và hôn quân tàn sát gần như toàn bộ, quân không đấu chí, chỉ lo chạy trốn.

Quân Tống vừa thấy thanh thế của quân Kim đã sợ đến hồn bay phách lạc, biết rõ chiến sẽ thất bại. Cho dù chiến thắng cũng chỉ giống Nhạc Phi, nhiều lần vất vả đánh bại Ngột Thuật, liên hệ với hào kiệt Hà Bắc, đang đợi quân đội quốc gia, nhưng lại bị ép thu quân, chấp tay nhường Hà Nam cho người khác. Do đó quân Tống bại trận chạy trốn, tiếng hò hét tháo chạy hòa với tiếng kêu gào của dân chúng, vương kỳ của Tống đều rơi vào tay quân Kim. Khói lửa chiến tranh lan đến gần Hoài Bắc, lúc đó Ngu Doãn Văn chỉ

huy quân đội đến Thái Thạch, thu thập tàn binh, một lần nữa bố trí canh phòng, muốn quyết một trận tử chiến với Kim chủ Lượng.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Bảy Quái Nhân

Huyện Hoài Âm, thành Hoài An.

Thiệu Hưng năm ba mươi mốt, mùa xuân.

Hoài Dương tiêu cực.

Cờ lớn của Hoài Dương tiêu cực tung bay trong gió, đám tiêu đầu Hoài Dương sắc mặt như sắt, khuôn mặt căng thẳng không nói tiếng nào.

Tam tiêu đầu của Hoài Dương tiêu cực khoảng bốn mươi tuổi, họ Thái, tên Bất Bình, một thân tu luyện ba mươi sáu thức Liên Tử thương. Tại khu vực Hoài Âm, không có ai sử dụng Liên Tử thương nổi tiếng hơn y.

Nhị tiêu đầu của Hoài Dương tiêu cực hơn bốn mươi tuổi, họ Ngũ, tên Trầm Thạch, tính cách bình tĩnh lão luyện, tinh thông “Phong Ma trượng pháp” và “Đạt Ma côn pháp”, là túi khôn của Hoài Dương tiêu cực, cũng là tổng giáo đầu của Hoài Dương tiêu cực.

Hôm nay hai thành viên quan trọng này của Hoài Dương tiêu cực đang ngồi ở ghế bát tiên trong phòng, thần sắc lạnh lùng, sắc mặt tái xanh.

Thái Bất Bình đột nhiên đập bàn một cái, nói:

- Khốn kiếp, Kim tặc cũng ép người quá đáng rồi. Tên hoàng đế kia đang làm gì, quan dân Đại Tống chúng ta đã sắp bị ép đến mức không còn đường để đi rồi!

Ngũ Trầm Thạch “xuyt” một tiếng, ra hiệu cho Thái Bất Bình im lặng, nói:

- Lão tam, chuyện mắng hoàng đế, chúng ta không nên phạm phải, bị người ta tố cáo đến trong thành, có thể sẽ bị tịch thu tài sản giết hết cả nhà. Ca ca ta là người có nhà có vợ, thật là sợ lắm!

Thái Bất Bình biết Ngũ Trầm Thạch cũng không phải người nhất gan, chỉ cố ý trêu chọc mình, lập tức nói:

- Nhị sư ca, Kim tặc đánh hạ Thái Thạch, nghe nói mấy ngày nay trong thành có không ít kẻ khả nghi đi lại. Chúng ta thân là nam nhi Đại Tống, nên đi làm thịt vài con chó Kim mới đúng!

Ngũ Trầm Thạch trầm ngâm nói:

- Chỉ giết vài tên thì chẳng có ích gì. Hôm qua đại sư ca đã đi gặp Hoài Bắc đại hiệp Long Tại Điền Long đại gia, thương nghị đến lúc cần thiết sẽ giải tán tiêu cục, cùng Long đại gia đến nương nhờ Ngu tướng quân, giết bọn chó Kim!

Thái Bất Bình vỗ tay cười nói:

- Như vậy thì tốt.

Đột nhiên nghe được một tiếng vang lớn, kèm theo tiếng quát mắng từ ngoài cửa truyền đến.

Một tên tùy tùng họ Triệu nhón nhác chạy vào, thở hổn hển nói không ra lời. Thái Bất Bình bước một bước đã đến bên cạnh hắn, một tay nắm lấy hắn nói:

- Chuyện gì, nói mau!

Tên tùy tùng họ Triệu kia ngã xuống, thái dương chảy máu, cánh tay trái đã trật khớp, hiển nhiên là bị người ta đánh trọng thương, thở dốc nói:

- Nhị tiêu đầu, tam tiêu đầu, bên ngoài có mấy tên Hán gian và Kim tặc tới, lắm thềm mấy câu, nói muốn gặp Tổng tiêu đầu. Mọi người nhìn thấy cầu tặc liền tức giận, xiết tay liên tục quát tháo bọn chúng, không ngờ trong bảy tên kia chỉ có hai tên to lớn bước ra, đã đánh cho huynh đệ trong cục đến mức... đánh đến mức...

Thái Bất Bình quát lớn một tiếng, giống như tiếng sấm:

- Đánh đến thế nào! Đám chó Kim này lại dám ngang ngược trong thành Hoài An, xem Thái tam gia ta có dạy dỗ bọn chúng một trận hay không!

Lời còn chưa dứt, ba người mặc đồ tiêu sư đã bay ngược vào, còn co giật mấy cái, trên mặt máu tươi chảy ra, lập tức bất động.

Mấy tiêu sư này trong Hoài Dương tiêu cục võ công cũng không tệ, nhưng trong phút chốc đã bị người ta đả thương, khiến Ngũ Trầm Thạch cũng phải động dung.

Thái Bất Bình nhảy ra, quát lớn:

- Khốn kiếp, dám ở Hoài Dương tiêu cục hạ độc thủ như vậy...

Lúc này nơi cửa lớn đột nhiên xuất hiện bảy người, lạnh lùng đứng thành một hàng ngoài ngưỡng cửa.

Ngũ Trầm Thạch trong lòng phát lạnh, nói:

- Lão tam, không được lỗ mãng!

Nhưng Thái Bất Bình đã xông ra ngoài.

Thái Bất Bình vừa xông ra, sáu người trong số đó vẫn không cử động, nhưng một đại hán cao lớn đã chặn đường Thái Bất Bình, thân pháp lại nhanh hơn Thái Bất Bình gấp mười lần, lực lượng càng giống như đời núi lấp biển.

Thái Bất Bình trông thấy sắp đụng trúng người kia, chợt cảm giác đối phương thế như vạn quân, trong lòng kinh ngạc. Nhưng y cũng không phải hạng người chỉ có hư danh, trong tay bỗng nhiên thêm một thanh Liên Tử thương.

Người chưa đụng vào, Liên Tử thương đã đâm vào ba huyết Thiên Trì, Bách Hội và Mi Tâm của đối phương, vừa nhanh vừa chuẩn.

Chiêu này gọi là “Hàn Nha Tam Điểm”, tuyệt kỹ thành danh của Thái Bất Bình. Y vừa ra tay đã dùng tuyệt chiêu này, là vì đối phương mới di chuyển đã có thanh thế bức người. Thái Bất Bình biết người này tuyệt đối không dễ đối phó, cho nên lập tức ra đòn sát thủ.

Ba thương này đều đâm vào người nọ, nhưng đối phương lại không vì trúng thương mà trì hoãn, ngược lại thế tới càng nhanh hơn.

Liên Tử thương đâm vào người đối phương, lại bị đánh bay ra ngoài.

Thái Bất Bình kinh ngạc, lập tức muốn lui lại.

Đột nhiên sau lưng lại có một đại hán cao lớn đánh thẳng đến, thế tới còn nhanh hơn người trước. Lúc này hơn mười tên tiêu khách đã xông đến cửa phòng, chú ý sáu tên kia, chợt thấy trước mắt hoa lên, chỉ còn lại năm người. Những người đang quan sát trận đấu chỉ cảm thấy bóng người lóe lên, trong trận đã có thêm một người.

Thái Bất Bình cảm thấy không ổn, muốn nhảy sang bên cạnh, nhưng hai người đối phương thế tới cực nhanh, không thể dự đoán, sau hai tiếng “bình bình”, đã một trước một sau đụng Thái Bất Bình vào giữa.

Ngũ Trầm Thạch vừa thấy bóng người lóe lên, liền hét lớn:

- Không hay!

Lập tức phi thân lao vào trong trận, nhưng lúc này hai bóng người kia đã đụng trúng mục tiêu, sau đó phân ra, đứng ở hai bên trái phải của năm người trước cửa, không hề cử động.

Ngũ Trầm Thạch lao vào trong trận, vừa kịp đỡ lấy Thái Bất Bình đang ngã xuống.

Chỉ thấy xương cốt toàn thân Thái Bất Bình đã không còn cây nào hoàn chỉnh, xương bị ép vỡ đâm rách da thịt, máu tươi chảy ra, không ngờ đã mất mạng.

Ngũ Trầm Thạch vừa giận vừa sợ, khoe mắt muốn nứt, muốn xông lên liều mạng với đối phương. Nhưng y biết người tới vừa ra tay đã giết chết Thái Bất Bình, võ công cao đến mức khó tưởng tượng, mà cách đánh như vậy cũng bình sinh hiếm gặp, biết rõ không thể lỗ mãng ra tay, nếu không chỉ là tìm chết. Y lập tức hít một hơi, từ từ đứng lên, nhìn vào đối phương.

Chỉ thấy đối phương tổng cộng có bảy người, một người trong đó tuổi chừng bốn mươi, thần sắc lạnh lùng, không giận mà uy, nhưng tướng mạo lại rất đường hoàng chính trực, mặc một bộ áo bào màu đen, hai tay giấu trong tay áo, giống như chẳng quan tâm đến chuyện xảy ra.

Một người bên trái hẳn mặc trang phục Khiết Đan, tướng mạo vô cùng uy vũ, tư thế cao lớn, bất cứ ai đứng bên cạnh đều không tới vai của hẳn. Người Khiết Đan này hai mắt nhìn thẳng, cũng không hề động dung.

Phía bên phải người áo đen là một tên lạt ma mặc áo cà sa đỏ thẫm, trong tay cầm một cây Nguyệt Nha sạn (xẻng hình trăng lưỡi liềm), ít nhất cũng nặng hai ba chục cân, nhưng được hẳn xách lên giống như không hề tổn sức, trên đầu đeo một chuỗi hạt màu đỏ, vừa lớn vừa sáng, mà cặp mắt

của tên lạt ma này cũng giống như phun lửa. Ngũ Trầm Thạch nhìn hẳn một cái, không tìm được tim đập mạnh, bị dáng vẻ của tên lạt ma này hù dọa.

Phía bên phải lạt ma này là một người mặc trang phục Nữ Chân, vừa cao vừa gầy, mười ngón tay như vuốt ưng vừa dài vừa nhọn, âm trầm nhìn Ngũ Trầm Thạch. Ngũ Trầm Thạch chỉ cảm thấy rùng mình một cái.

Bên trái người Khiết Đan còn có một người Hán, tuổi chừng năm mươi, dáng vẻ đầu chuột mắt hoẵng, nhưng lại mặc một bộ áo trắng như tuyết, hiển nhiên chất liệu còn vô cùng hoa lệ. Người này có ba chòm râu mèo, tay trái cầm một lá cờ có chữ “Tống”, tay phải cầm một lá cờ có chữ “Kim”, thế đứng tùy tiện, trên đai lưng giắt một chiếc bàn tính màu đen, híp mắt cười nhìn Ngũ Trầm Thạch giống như không có ý tốt.

Hai bên trái phải của năm người này có hai đại hán Mông Cổ cao lớn cường tráng, còn to khỏe hơn người Khiết Đan kia, nhưng tướng mạo vô cùng thô lỗ, toàn thân bắp thịt lồi lên, giống như nồi sắt. Thái Bất Bình chính là trong nửa chiêu chết ở trên “thân” hai người này. Hai người Mông Cổ này dáng vẻ gần như giống hệt nhau, đứng ở hai bên, thần sắc ngông cuồng tự đại, nhưng lại rất kính cẩn với năm người còn lại.

Ngũ Trầm Thạch cố nén bi thương trong lòng, giận dữ nói:

- Các người đang yên lành lại xông vào tiêu cục chúng ta, đánh chết người trong cục chúng ta, còn hại tam sư đệ của ta, các người muốn làm gì?

Người trong tiêu cục đều đã chịu khổ dưới tay bảy người này, thấy đối phương vừa ra tay đã đánh bại tiêu đầu Thái Bất Bình võ công xếp thứ ba trong cục mình, nhất thời nói không nên lời, vừa nghe Ngũ Trầm Thạch lên tiếng đều ào ào quát mắng:

- Đồ bán cả mẹ, muốn làm gì!

- Chó Kim, đến tìm chết à!

- Đám tạp chủng các người, đợi tổng tiêu đầu và nhị tiêu đầu ném các người xuống sông làm con rùa...

Chòm râu của hán tử kia giật giật, cười nói:

- Ấy, đồng thit trên đất kia chính là Thái tam hiệp sao? Thất kính, thất kính!

Mọi người nghe được càng tức giận, lại mắng lớn. Ngũ Trầm Thạch dù sao cũng có kiến thức uyên bác, trong lòng khẽ động, buột miệng hỏi:

- Các hạ có phải là người ở Tương Tây, “Tuyệt Mệnh Toán Bàn” Tích Vô Hậu Tích tiên sinh?

Người nọ cười giễu cợt nói:

- Không dám, chỉ là tại hạ còn có một cái tên húy khác, đó là “Thập Yêu Đô Mai, Tử Nhi Vô Hậu” (cái gì cũng bán, chết không đời sau), Ngũ nhị hiệp không tiện nói, tại hạ đánh phải tự mình nói ra vậy.

Đám tiêu sư nghe được đều động dung, bởi vì Tương Tây Tích Vô Hậu, danh tiếng có lẽ còn lớn hơn ba vị tiêu đầu của Hoài Dương tiêu cục. Tích Vô Hậu này nổi danh là “cái gì cũng bán”, lương tâm, da mặt, nước nhà, thậm chí là vợ con, chỉ cần có vinh hoa phú quý, quyền lực bạc vàng thì đều bán hết. Hãn vốn tên là Tích Vô Hậu, nhưng người giang hồ hận hãn bán đứng bằng hữu, cho nên gọi hãn là “Tử Vô Hậu”.

Sở dĩ Ngũ Trầm Thạch biết hãn là Tích Vô Hậu, bởi vì trong võ lâm chỉ có ba người nổi danh dùng bàn tính làm vũ khí, võ công cao cường. Một người là “Kim Toán Bàn” Tín Vô Nhị, nghe nói tướng mạo vô cùng tuấn tú; một người là “Toán Bàn Tiên Sinh” Bao Tiên Định, nghe đồn dáng vẻ mập mạp giống như thương nhân. Mà hai người này đều làm việc chính

nghĩa, chỉ có tên “Thập Yêu Đô Mại” Tích Vô Hậu này là gian trá xảo quyệt, âm hiểm ác độc, hơn nữa còn bán nước cầu vinh, đã trở thành Hán gian chó săn, bị người ta xem thường.

Nhưng cái tên Tích Vô Hậu vừa vang lên, với sự tàn độc nổi danh của hắn, đám tiêu sư cũng không dám mắng tiếp nữa.

Ngũ Trầm Thạch tâm niệm xoay chuyển, biết rằng trong số bảy người, Tích Vô Hậu và tên Mông Cổ kia võ công đều cao hơn mình, bốn tên khác lại không biết võ công cao thấp, trong lòng thầm kêu không ổn.

Chợt nghe Tích Vô Hậu âm hiểm cười nói:

- Người xem đây là gì?

Vừa nói vừa giơ hai lá cờ trong tay lên.

Ngũ Trầm Thạch trầm giọng nói:

- Là vương kỳ của Đại Tổng ta và khăn rách của cầu tặc.

Tích Vô Hậu cười lạnh nói:

- Vương kỳ?

Tay trái liền vút cờ Tổng xuống đất, dùng chân đạp mạnh.

Người của Hoài Dương tiêu cục đều là hán tử chính trực, sao có thể chịu được, lập tức xông lên, Ngũ Trầm Thạch ngăn lại không kịp.

Có hai tên tiêu sư nhảy lên giữa không trung, đột nhiên hai bàn tay to lớn vươn tới, chụp lấy yết hầu bọn họ. Trong nháy mắt hai tiêu sư này đã trợn mắt le lưỡi, đứt hơi mà chết, lại là tên Mông Cổ kia ra tay.

Mọi người lập tức xông xáo, rút đao rút kiếm, tấn công hai tên võ sĩ Mông Cổ kia. Bỗng nghe một tiếng quát lớn như sấm bên tai:

- Dừng tay cho ta, đừng hi sinh vô ích!

Đám tiêu sư vừa nghe vội vàng dừng lại. Ngũ Trầm Thạch trong lòng mừng rỡ, kêu lên:

- Đại sư huynh!

Đám tiêu sư cũng cung kính kêu lên:

- Tổng tiêu đầu!

Người nọ mày bạc tóc trắng, lão luyện quắc thước, chính là tổng tiêu đầu Lý Long Đại của Hoài Dương tiêu cục. Một đôi “Hàng Thiên chưởng” của Lý Long Đại, tại khu vực Hoài Bắc rất có danh tiếng, võ công cao hơn Ngũ Trầm Thạch rất nhiều.

Hóa ra Ngũ Trầm Thạch vốn bình tĩnh lão luyện, vừa thấy có người xông vào liền biết không phải người lương thiện, đã sai người nhanh chóng tới Lý phủ mời Lý Long Đại đến tương trợ. Ngũ Trầm Thạch vừa thấy đại sư huynh chạy đến, biết đâu có thể đối phó với đám ác nhân này, trong lòng mừng thầm.

Bảy tên kia ngoại trừ Tích Vô Hậ đang nói chuyện với mọi người, hai tên Mông Cổ giám thị mọi người, còn lại bốn tên ngoại tộc, cặp mắt của tên lạt ma từ trên người Ngũ Trầm Thạch chuyển sang Lý Long Đại, tên tộc nhân Nữ Chân kia vẫn âm trầm lạnh lẽo quan sát toàn bộ, tên Khiết Đan kia vào lúc Lý Long Đại xuất hiện đột nhiên nhìn một cái, ánh mắt lóe sáng khiến Lý Long Đại cũng phải giật mình, sau đó lại không nhìn nữa, chỉ nhìn tay của mình, còn người Kim áo đen kia thần sắc nhàn nhã, cũng không nhìn lần nào, đi đi lại lại giống như không quan tâm đến chuyện nơi này.

Lý Long Đại dù sao cũng là người từng trải, không nóng không giận, lập tức ôm quyền cao giọng nói:

- Chư vị trước sau sát thương mấy người của cục ta, là vì chuyện gì, chẳng lẽ tệ cục có chỗ nào đắc tội mà không biết, kính xin chư vị nói rõ!

Giọng nói của Lý Long Đại như sấm vang, chấn đến đau tai. Giọng nói của Tích Vô Hậu lại giống như con muỗi, nhưng vẫn rõ ràng truyền vào tai mọi người:

- Lý đại tiêu đầu đừng vội, trước tiên tại hạ giới thiệu cho mọi người cái đã.

Lý Long Đại nén giận nói:

- Các hạ là “Tuyệt Mệnh Toán Bàn” Tích tiên sinh phải không, ngưỡng mộ đã lâu!

Tích Vô Hậu cười nói:

- Tên hèn không đáng nhắc đến.

Nói xong lại cung cung kính kính đưa tay sang người Kim áo đen kia, nói:

- Vị này chính là cháu trai của Đại Kim đế quốc vạn tuế gia, Thần Cơ thái tử. Kim thái tử cũng giống như thánh thượng yêu thích văn hoá Trung quốc, cho nên có tên Hán, gọi là Kim Trầm Ưng. Người Kim, họ của nước, chim ưng là biểu tượng vương giả. Kim thái tử lần này xuôi nam...

Một tên tiêu sư trong đó nhìn Tích Vô Hậu a dua nịnh nọt thấy ngứa mắt, bắt chước nói:

- Người Trầm, cũng là rơi, chim ưng rơi cũng là chim chết, bị quân dân Đại Tống nấu ăn...

Người áo đen kia đột nhiên khẽ quát:

- Hãn đang nói gì vậy?

Tên Khiết Đan kia bỗng chuyển động, lời nói của tên tiêu sư kia lập tức gián đoạn, chiếc đầu lại bị một chưởng cắt đứt, thân thể vẫn đứng thẳng, máu bắn ra, còn không biết mình chết thế nào, tên Khiết Đan kia đã trở lại vị trí ban đầu.

Tên Khiết Đan kia xách đầu của tiêu sư, cúi chào người áo đen, cung kính nói:

- Hãn nói là sẽ không nói gì nữa.

Người áo đen kia hài lòng gật đầu, lại tùy ý đi dạo.

Mọi người trong cục sắc mặt tái nhợt, bao gồm cả Lý Long Đại, không ai thấy rõ người Khiết Đan kia ra tay như thế nào, tên tiêu sư kia chết ra sao.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Nhất Kích Tất Sát

Ánh mắt Tích Vô Hậ vô cùng đặc ý, đưa tay sang người Khiết Đan kia, cười nói:

- Vị này là danh tướng Đại Kim đế quốc Hạ Hầu Liệt đại tướng quân, vừa rồi hoạt động một chút, là để cho đám dân mất nước đáng thương các người được mở rộng tầm mắt.

Mọi người trong lòng giận dữ, muốn chế nhạo Tích Vô Hậ cũng là người nước Tống, lại làm chó săn nước khác, nhưng sợ uy thế của Hạ Hầu liệt vừa rồi, cho nên không ai dám lên tiếng.

Lý Long Đại hừ một tiếng, cũng không nói chuyện. Tích Vô Hậ lại chỉ vào tên lạt ma áo đỏ kia nói:

- Vị này là Tây Tạng lạt ma Khách Lạp Đồ, là cao thủ Mật tông.

Sau đó lại chỉ vào người tộc Nữ Chân kia nói:

- Còn vị này là cao thủ Nữ Chân bộ, Hoàn Nhan Trạc tiên sinh.

Lý Long Đại “ấy” một tiếng. Nguyên lai Hoàn Nhan Trạc này võ công rất cao, từng vào Trung Nguyên một lần, đánh bại sáu đại danh gia võ thuật của Trung Nguyên, tính tình âm hiểm tàn độc, tự xưng là môn chủ Ứng Trảo Thác Cốt môn của Nữ Chân, từ khi vào Trung Nguyên chưa từng gặp đối thủ, sau đó gặp phải Giang Nam danh hiệp Phương Chấn Mi, ba lần chiến đấu đều thất bại, mới chạy về Nữ Chân bộ. Lý Long Đại thấy Tích

Vô Hậu đối xử với Hoàn Nhan Trạc còn không lễ độ bằng đám người Kim thái tử và Hạ Hầu Liệt kia, trong lòng càng kinh nghi.

Tích Vô Hậu lại chỉ vào hai người Mông Cổ kia nói:

- Hai vị dũng sĩ Mông Cổ này là người hầu của nước Đại Kim, Kim thái tử xem trọng cho bọn họ làm hộ vệ tướng quân. Vị này tên là Hô Tang Khắc, còn vị kia là Hô Tang Các, danh hiệu là “Thần Dũng Nhị Đại Tướng”. Nước Tống các người cũng không có dũng sĩ như vậy.

Lý Long Đại cố nén lửa giận trong lòng, nói:

- Bảy vị đại giá quang lâm là vì chuyện gì, xin hãy nói rõ!

Tích Vô Hậu cười âm hiểm nói:

- Rất đơn giản, mấy vị này là cao thủ võ lâm. Kim thái tử có thiên quân vạn mã, nhưng ngài khinh thường dùng binh mã tới hù dọa các người. Các người cũng là người võ lâm, hiện giờ ta chà đạp đại kỳ quân Tống các người, các người có phục cũng không cần lên tiếng, còn nếu không phục thì cứ lên đánh, nhưng quyền cước đao thương không có mắt, sống chết không oán người được.

Tích Vô Hậu vừa nói xong, Lý Long Đại liền tỉnh ngộ cả giận nói:

- À, hóa ra chư vị đến chỉ để lãnh giáo võ công Trung Nguyên.

Hoàn Nhan Trạc bỗng nói:

- Ta thấy võ công Trung Nguyên cũng chẳng có gì tài giỏi.

Lý Long Đại tức giận. Ngũ Trầm Thạch nói tiếp:

- Võ công Trung Nguyên mặc dù chẳng có gì tài giỏi, nhưng ngày trước đuổi các hạ đến quan ngoại vẫn là người Trung nguyên.

Gương mặt quái dị của Hoàn Nhan Trạc đột nhiên biến sắc, hóa ra năm đó hấn bại dưới tay Phương Chấn Mi, cảm thấy vô cùng nhục nhã, lúc này Ngũ Trầm Thạch lại ngang nhiên ở trước mặt Kim thái tử nhắc tới, khiến hấn rất tức giận, lập tức hét lên một tiếng, giống như cú đêm, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngũ Trầm Thạch.

Ngũ Trầm Thạch đã sớm phòng bị, liền quát lên:

- Cầm tới!

Một tên tùy tùng phía sau lập tức cầm một thanh trường côn ném về phía Ngũ Trầm Thạch.

Ngũ Trầm Thạch vừa chụp lấy trường côn, “vù vù vù” liên tục đánh ra bốn côn, bóng côn như núi bao trùm lấy Hoàn Nhan Trạc.

Hoàn Nhan Trạc cười lạnh, vừa ra tay đã bắt được thân côn.

Côn pháp của Ngũ Trầm Thạch đã có được tinh túy của “Phong Ma trượng pháp”. “Phong Ma trượng pháp” vốn kỳ dị tốc độ, Ngũ Trầm Thạch đã học được bảy thành, ngoài ra còn có sự mãnh liệt vững vàng của “Đạt Ma côn pháp”, nhưng lần này lại bị người ta một tay bắt lấy, hơn nữa không rút ra được, đây vẫn là lần đầu gặp phải.

Ngũ Trầm Thạch biến sắc, dùng sức rút mạnh.

Hoàn Nhan Trạc cười lạnh một tiếng, đột nhiên buông tay.

Ngũ Trầm Thạch dùng sức rất lớn, không phản ứng kịp, nhất thời không đứng vững được, ngã về phía sau bảy tám bước.

Hai chân Hoàn Nhan Trạc không động, nhưng đã đột ngột xông đến gần Ngũ Trầm Thạch.

Ngũ Trầm Thạch dù sao cũng là đại gia côn pháp, lập tức lật tay một cái, một côn đập xuống đầu đối phương.

Đây chính là tấn công lúc đối thủ không phòng bị, chuyển thủ thành công.

Nhưng côn đi được nửa đường chợt nứt làm ba, cùng lúc đó Hoàn Nhan Trạc đã xuất trảo. Lý Long Đại vừa thấy không ổn, lập tức nhảy ra.

Nhưng đã không còn kịp, Hoàn Nhan Trạc lui lại, Ngũ Trầm Thạch ngã xuống, giữa ngực có thêm một cái lỗ máu, trái tim lại bị Hoàn Nhan Trạc móc ra.

Nguyên lai trường côn của Ngũ Trầm Thạch bị Hoàn Nhan Trạc dùng sức chụp lấy, thân côn đã bị ép vỡ, lúc Ngũ Trầm Thạch dùng sức đánh xuống thì lập tức vỡ tan. Hoàn Nhan Trạc nắm bắt thời cơ, một kích lấy mạng đối phương.

Tam tiêu đầu Thái Bất Bình của Hoài Dương tiêu cực bị hai người Mông Cổ kia kẹp chết, còn nhị tiêu đầu cũng trong hai chiêu chết dưới tay Hoàn Nhan Trạc, người của Hoài Dương tiêu cực bình sinh chưa từng thấy cách đánh chết người như vậy.

Cho dù Lý Long Đại nhẫn nại tốt đến mấy cũng không nhịn được nữa, liền hét lớn:

- Vương kỳ này là của Đại Tổng ta, đất đai này là của ngàn vạn người Trung Quốc, tiêu cực này là của ta, các người làm nhục vương kỳ ta, giết người ở chỗ này, ta liều mạng với các người!

Lập tức thủ thế “Hàng Thiên chưởng” phi thân lao tới.

Thân hình hai tên Mông Cổ kia chuyển động, trái phải bao vây. Lý Long Đại đột nhiên rung động, hai tay từ một phương hướng cực kỳ bất

ngờ vươn ra, đánh vào người Hô Tang Khắc và Hô Tang Các ở hai bên.

Hô Tang Khắc và Hô Tang Các sững sốt, lui ra hai bước, lại hét lên xông tới. Lý Long Đại vừa thấy song chưởng trúng mục tiêu, trong lòng mừng rỡ. Bộ chưởng pháp này của y gọi là “Hàng Thiên chưởng”, bởi vì y xuất chưởng kỳ dị, chưởng lực thâm trầm, cho dù trời có linh thiêng cũng phải sợ mấy phần, cho nên người giang hồ gọi là “Hàng Thiên chưởng”.

Lý Long Đại vừa thấy một kích đắc thủ, cho rằng ít nhất có thể khiến Hô Tang Khắc và Hô Tang Các ngã xuống không đứng dậy nổi, không ngờ hai người này chỉ lui hai bước, lại giống như chẳng có chuyện gì xông tới.

Thực ra Hô Tang Khắc và Hô Tang Các này từ nhỏ đã đấu sư giết hổ, sức lực cực lớn, hơn nữa mình đồng da sắt, thậm chí đao thương không vào. Lý Long Đại có thể một chưởng đánh lui bọn họ hai bước, đã là từ khi bọn họ vào Trung Nguyên đến nay lần đầu bị ép lui, do đó thú tính nổi lên, toàn lực đánh giết Lý Long Đại.

Võ công của Lý Long Đại dù sao cũng cao hơn Thái Bất Bình và Ngũ Trầm Thạch rất nhiều, Hô Tang Khắc và Hô Tang Các tấn công một vòng đều bị y tránh khỏi, lại nắm được sơ hở, tay trái chụp lấy cổ tay trái Hô Tang Khắc, tay phải dùng sức nhấn vào khuỷu tay đối phương một cái, muống dùng Cầm Nã thủ pháp của “Hàng Thiên chưởng” nghiền đứt gân cốt tay trái của tên đã man này.

Không ngờ vừa phát lực, tay trái Hô Tang Khắc không hề bị bẻ gãy, ngược lại chấn cho hai tay Lý Long Đại tê dại. Lý Long Đại trong lòng cả kinh, Hô Tang Các đã đánh tới một quyền. Lý Long Đại không kịp né tránh, đành phải dùng “Hàng Thiên chưởng” đón đỡ.

Sau một tiếng “bình”, Lý Long Đại bay ra xa một trượng, chấn động đến huyết khí dâng trào, lồng ngực khó chịu, biết rõ không thể coi thường hai tên này, căn bản không thể đấu sức.

Lúc này Hô Tang Khắc và Hô Tang Các lại bao vây tới, vung quyền công kích. Lý Long Đại thi triển thân pháp “Hàng Thiên Du Long” giao đấu, mỗi khi bắt được sơ hở liền toàn lực phản kích, mặc dù thỉnh thoảng đánh trúng mục tiêu, nhưng bản thân lại bị chấn đến đầu óc lùnh bùng, lập tức không dám sơ ý, đành phải dựa vào thân pháp xảo diệu vòng quanh chiến đấu. Tuy bị rơi xuống hạ phong, nhưng Hô Tang Khắc và Hô Tang Các nhất thời cũng không làm gì được y.

Có điều trong lòng Lý Long Đại càng đấu càng sốt ruột, dám tiêu sư trong cục kia cũng càng nhìn càng kinh hãi, nhưng tự biết tài không bằng người, nếu xông lên chỉ sợ còn không đủ nửa chiêu của Hoàn Nhan Trạc, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Hạ Hầu Liệt thấy Hô Tang Khắc và Hô Tang Các đánh lâu không thắng, lộ ra vẻ không vui. Tích Vô Hậu vừa thấy, liền nhìn vào trong trận rít lên một tiếng, nói mấy câu mọi người nghe không hiểu.

Hai võ sĩ Mông Cổ kia lập tức lui lại. Tích Vô Hậu phi thân vào trong trận, nhìn Lý Long Đại cười nói:

- Lý tiêu sư quả nhiên tài giỏi, để kẻ không có đời sau như ta đến lĩnh giáo người mấy chiêu!

Hai mắt Lý Long Đại trợn trừng, nói:

- Hán gian, người tới tìm chết, đúng là rất tốt!

Hai tay lập tức triển khai “Hàng Thiên chưởng” đánh tới, giao đấu với Tích Vô Hậu.

Lúc này Kim thái tử đang dạo bước đột nhiên dừng lại, hồ hững nói:

- Ta mệt rồi.

Lúc nói lại nhìn về ráng chiều phía tây.

Hạ Hầu Liệt lập tức cung kính nói:

- Vâng!

Hắn đột nhiên lao tới, xông vào vòng chiến, hai ngón tay nhanh chóng móc vào mắt Lý Long Đại, đồng thời một chưởng đẩy Tích Vô Hậu ra.

Lý Long Đại lập tức cúi đầu. Song chỉ của Hạ Hầu Liệt lại đổi thành chưởng, từ trên đánh xuống.

Lý Long Đại giật mình, vội đưa hai tay lên chống đỡ.

Chưởng thế của Hạ Hầu Liệt đánh xuống đột nhiên thu lại, tại khoảnh khắc hai tay Lý Long Đại giơ lên, bàn tay của Hạ Hầu Liệt đã hoàn toàn cắm vào sườn phải đối phương.

Lý Long Đại ngẩn người. Hạ Hầu Liệt đã rút tay trái, trở lại bên cạnh Kim thái tử, lễ độ cung kính nói:

- Thuộc hạ đã làm xong rồi.

Lúc tay phải của Hạ Hầu Liệt đẩy Tích Vô Hậu ra, tay trái đã dùng một chiêu ba lần biến hóa giết chết Lý Long Đại. Tích Vô Hậu vừa thấy Hạ Hầu Liệt xuất thủ, vội vàng lui ra, vừa đứng vững thì đã thấy Hạ Hầu Liệt trở về vị trí ban đầu, Lý Long Đại hai mắt trợn trừng, từ từ ngã xuống.

Toàn bộ người của Hoài Dương tiêu cực đều ngậy ra, không nói được tiếng nào.

Chỉ nghe Kim thái tử kia nói:

- Chúng ta trở về thôi...

Kim thái tử đi đầu, Hô Tang Khắc và Hô Tang Các đoạn hậu, bảy người chậm rãi rời đi. Mọi người trong cục lại không ai dám ra tay ngăn cản...

Trên đất chỉ có ba thi thể Lý Long Đại, Ngũ Trầm Thạch và Thái Bất Bình, bọn họ đều chết không nhắm mắt.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Ba Thanh Thần Dao

Hoài Bắc thế gia ở trong thành Vu Hồ.

Tại Hoài Bắc dám treo biển vàng “Hoài Bắc Thế Gia” trên cửa trang, người trong trang này khí phái cũng không nhỏ, hơn nữa khẩu khí cũng rất lớn. Nếu là người không có chân tài thực học treo lên, e rằng chưa đến hai canh giờ đã bị người ta đập xuống rồi.

Nhưng tấm biển này từ vàng óng đã biến thành vàng nhạt, treo hai mươi năm vẫn không có người nào tháo xuống.

Hơn nữa có người cảm thấy trang này gọi là “Hoài Bắc thế gia” vẫn quá nhỏ, còn góp sức tặng một tấm hoành phi, phía trên viết “Hoài Bắc Đệ Nhất Gia”, treo ở bên cạnh “Hoài Bắc Thế Gia”.

Hoài Bắc thế gia là thành quả bốn mươi năm xông pha giang hồ của Hoài Bắc lão anh hùng Đinh Đông Đình, bây giờ y đã già rồi, mỗi lần nhìn hai tấm hoành phi này, bất giác trong lòng rất sung sướng.

Y đã phong đao quy ẩn, nhưng hai đứa con trai của y tiếp quản Hoài Bắc thế gia, càng có sức sống, càng có sinh khí hơn cả trước kia.

Con trai cả của y ngoại hiệu là “Hồi Long Kim Dao” Đinh Tuấn Ngải, đã được bảy tám phần mười chân truyền của y. Con trai thứ là “Đồ Long Song Dao” Đinh Tuấn Tình, tuy võ công không bằng anh trai, nhưng tại khu vực Hoài Bắc, cũng không có mấy người dùng đao là đối thủ của hắn.

Đình Đông Đình nhớ tới hai đứa con trai, thường cười rất đắc ý, rất vui sướng.

Đột nhiên ánh tà dương chiếu xuống bảy cái bóng kỳ dị, y quay đầu lại, liền nhìn thấy bảy người danh chấn Hoài Bắc gần đây được nhắc đến rất nhiều.

Hai tên gia đình bên cạnh Đình Đông Đình lập tức quay người chạy vào, một người đi gọi huynh đệ họ Đình, một người đi lấy “kim đao” thành danh của lão gia.

Chỉ thấy một người tướng mạo bi ối cầm một lá cờ lớn, nói:

- Người chính là Đình lão anh hùng?

Trong lòng Đình Đông Đình cảm thấy bất an, gật đầu một cái.

- Rất tốt, đây là vương kỳ của quý quốc, đúng không?

Đình Đông Đình không lên tiếng.

- Hôm nay người Đại Kim đế quốc chúng ta tới bái kiến cao thủ võ lâm quý quốc, nếu có thể đoạt lại lá cờ Tống này, chúng ta tự nhận không bằng.

- Nếu các người muốn đoạt lại lá cờ này, phải đọ sức với chúng ta, nhưng sống chết không chịu trách nhiệm. Còn nữa, người Tống các người xưa nay hèn hạ, Đại Kim đế quốc ta không làm chuyện lấy nhiều đánh ít, cho nên hi vọng “Hoài Bắc đệ nhất gia” cũng có thể chứng tỏ mình là hảo hán.

- Nếu các người không dám tử võ, vậy thì ngoan ngoãn khấu đầu nhận thua, hơn nữa phải chà đạp lá cờ này, Kim thái tử ta có lòng nhân nghĩa, nhất định sẽ tha cho mạng chó các người.

Lần này Tích Vô Hậu còn chưa nói xong, đột nhiên nghe tiếng hét lớn, một người từ trong cửa xông ra, quát lên:

- Đồ tiểu nhân, Đại Tổng ta giết gà đâu cần dùng dao mổ trâu, tuyệt đối sẽ không lấy nhiều đánh ít!

Một người khác cũng chạy ra, đồng thời nói:

- Bỏ lá cờ này xuống, để thiếu gia đánh cho đám chó Kim các người phải quỳ xuống xin tha!

Đình Đông Đình vốn định quát bảo dừng tay, nhưng Đình Tuấn Tình tuổi trẻ hăng máu, đã vung song đao như tuyết chém tới Tích Vô Hậu.

Tích Vô Hậu cười một tiếng, chuyển cờ sang tay trái, dùng tay phải giao đấu với Đình Tuấn Tình. Đao của Đình Tuấn Tình giống như lụa trắng, ánh đao bao trùm, nhưng vẫn không thắng được một tay của Tích Vô Hậu.

Đình Đông Đình thấy Đình Tuấn Tình có vẻ không phải đối thủ của Tích Vô Hậu, liền hét lớn:

- Đao tới!

Một tên gia đình đã nâng đao đưa cho Đình Đông Đình. Đình Đông Đình cầm đao bước tới, đột nhiên trước mắt bóng người lóe lên, hai tên võ sĩ Mông Cổ đã chặn ở trước người, đánh xuống đầu.

Đình Đông Đình hét lớn một tiếng, kim đao hùng hổ chém lại hai người.

Lúc này Đình Tuấn Ngải thấy đệ đệ gặp nguy hiểm, cũng rút kim đao ra tấn công Tích Vô Hậu.

Bốn người kia cũng không ra tay ngăn cản, chỉ thấy Tích Vô Hậ dùng một tay chống lại huynh đệ họ Đinh, vẫn không phân cao thấp.

Tích Vô Hậ đánh hơn hai mươi hiệp, quay đầu nhìn lại, thấy Hạ Hầu Liệt khẽ nhíu mày, trong lòng giật mình, lập tức tung hai cước ép lui huynh đệ họ Đinh, đồng thời rút bàn tính sắt ra.

Huynh đệ họ Đinh thấy Tích Vô Hậ đã lấy ra binh khí thành danh, càng không dám khinh thường, lập tức chia nhau hợp kích đối phương.

Trong tay Tích Vô Hậ lóe lên ánh sáng đen, lần lượt hóa giải thế công của huynh đệ họ Đinh, lúc vung bàn tính lại có tiếng vang bộp bộp. Huynh đệ họ Đinh chợt cảm thấy trong đầu hỗn loạn. Đinh Tuấn Ngải dù sao cũng từng trải khá nhiều, vừa cảm thấy không ổn liền vung đao lui lại, đồng thời kêu lên với Đinh Tuấn Tình:

- Đừng nghe âm thanh kia!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Đinh Tuấn Tình đã bị tiếng bàn tính chấn động đến ý loạn thần mê. Đột nhiên ánh sáng đen lóe lên, song đao của Đinh Tuấn Tình kịp thời đâm ra, “cách” một tiếng lại bị bàn tính kẹp chặt. Tích Vô Hậ dùng sức vặn một cái, lập tức bẻ gãy song đao, thuận thế đánh tới, bàn tính sắt lập tức đánh vỡ đầu Đinh Tuấn Tình.

Đinh Tuấn Ngải thấy em trai mất mạng, vừa giận vừa sợ, hét lớn một tiếng, kim đao thi triển một chiêu “Độc phách Hoa Sơn” chém xuống đầu Tích Vô Hậ.

Võ công của Đinh Tuấn Ngải vốn kém xa Tích Vô Hậ, nếu hãn bình tĩnh cẩn thận ứng chiến, trong mười chiêu còn không đến mức thất bại, nhưng lúc này hãn lại đang bị lửa giận công tâm. Bàn tay của Tích Vô Hậ rung lên, ánh sáng đen chợt lóe, mười viên bàn tính đã bắn ra.

Đình Tuấn Ngải đang giơ tay lên trời, trước ngực mở rộng, chợt thấy ám khí bắn tới, liền dùng tay trái gạt ra ba viên, nhưng bảy viên còn lại đều cắm sâu vào yếu huyệt, lập tức mất mạng.

Đình Đông Đình là phú hào Hoài Bắc, cả đời xông pha giang hồ, đương nhiên có thể tai nghe tám hướng, mắt nhìn bốn phương, vừa thấy Đình Tuấn Tình và Đình Tuấn Ngải chết thảm, khóe mắt muốn nứt ra, kim đao như sông dài biển rộng, khí nuốt núi non, đuổi theo chém hai người Hồ Tang Khắc và Hồ Tang Các.

Hai người Hồ Tang Các và Hồ Tang Khắc trời sinh cật mạnh, lại am hiểu đấu vật Mông Cổ, nhưng đối diện với kim đao của Đình Đông Đình lại rất e ngại.

Kim đao của Đình Đông Đình múa lên uy vũ, Hồ Tang Các và Hồ Tang Khắc mấy lần muốn bắt nhưng không được, bị Đình Đông Đình chém trúng mấy nhát, đứt da chảy máu. Hai tên Mông Cổ kia tự phụ mình đồng da sắt, đao thương không vào, nhưng lại bị Đình Đông Đình gây thương tích, trong lòng e dè, xuất chiêu cũng không dũng mãnh như trước.

Trong lòng Đình Đông Đình càng kinh ngạc, với kim đao không gì không phá được của y, lại liên tục chém đối phương mấy đao mà không chết, quả là chuyện không thể tưởng tượng. Hồ Tang Các và Hồ Tang Khắc liên tục trúng mấy đao, chỉ chảy một chút máu tươi, lại giống như không có việc gì.

Ba người đánh nhau không thắng, nhưng Đình Đông Đình vừa thấy huynh đệ họ Đình chết thảm, trong lòng bi thảm, liền thi triển hai mươi tám thức “Đình gia Kim Đao Đại Trảm pháp” sáng tạo trong ba mươi năm qua. Nhất thời ánh đao tung hoành, Hồ Tang Khắc và Hồ Tang Các lại trúng một đao, cả hai vừa chiến đấu vừa rít lên, đồng thời che chắn chỗ hiểm.

Kim thái tử kia nhú nhú mày, Khiết Đan Hạ Hầu Liệt liền gạt đầu.

Hạ Hầu Liệt vừa gạt đầu, lạt ma tăng Khách Lạp Đồ kia đã hóa thành một lá cờ đỏ cuốn về phía Đỉnh Đông Đỉnh.

Đỉnh Đông Đỉnh chợt thấy ánh sáng đỏ lóe lên, còn không biết người tới là thần thánh phương nào, lập tức kim đao cuốn một cái, hóa thành một bức tường đao chém ngược qua.

Mật tông lạt ma kia mở hai tay ra, đã chụp lấy tay Hồ Tang Các và Hồ Tang Khắc, đá văng hai tên võ sĩ Mông Cổ này ra ngoài giống như cục đá.

Ngay lúc này đao của Đỉnh Đông Đỉnh đã đến gần ngực Khách Lạp Đồ.

Khách Lạp Đồ tay chân đều thi triển, không kịp thu về, đột nhiên giữ nguyên vị trí xoay người một cái.

Hành động lần này rất đột ngột, Đỉnh Đông Đỉnh chỉ nhận ra đối phương là một tên lạt ma tăng. Đao đâm vào lưng đối phương, mắt thấy sắp sửa thành công, đột nhiên Khách Lạp Đồ xoay người một cái, tăng bào phát lên quần lấy kim đao, cái xoay người này đã kéo tuột kim đao khỏi tay Đỉnh Đông Đỉnh.

Đỉnh Đông Đỉnh kinh hãi, y hành tẩu giang hồ mấy chục năm, vẫn chưa từng thấy qua võ công quái dị như vậy.

Nhưng Đỉnh Đông Đỉnh dù sao cũng là người từng trải, lập tức ổn định thân hình, không để bị kéo tới, đồng thời lui lại.

Bởi vì y biết đối phương võ công lợi hại, trước tiên phải lấy binh khí mới có thể tái chiến.

Đỉnh Đông Đỉnh vừa lui như vậy, lại vô tình tránh thoát sát chiêu cực kỳ khó tránh theo sau Khách Lạp Đồ xoay người, đó là “Hồ Vĩ cước”.

Một kích của Khách Lạp Đồ chỉ thành công phân nửa, sợ Kim thái tử không vui, lập tức lật người. Đinh Đông Đình đang lui nhanh, một gia đình liền đưa tới một thanh đại đao khác, chợt thấy hòa thượng kia hai mắt xoay tròn, giống như hồ giận, trong lòng phát lạnh, thân pháp cũng chậm đi.

Ngay lúc này, chuỗi hạt đỏ rục trên cổ Khách Lạp Đồ kêu lên hai tiếng “bụp bụp”, tự động bắn ra hai viên. Đinh Đông Đình không kịp lấy đao, thị giác lại bị “Nhiếp Hồn đại pháp” của Mật Tông ảnh hưởng, sau hai tiếng “phụp phụp”, hạt gỗ bắn vào hốc mắt, đâm vào sọ não, đau đớn kêu lên, ngã xuống ôm mặt, kêu gào vùng vẫy.

Kim thái tử hài lòng cười một cái, Khách Lạp Đồ bước nhanh quay về.

Chòn râu chuột của Tích Vô Hậu khẽ động, lạnh lùng nói:

- Hôm nay chúng ta theo Kim thái tử tới Hoài Bắc, muốn gặp cao thủ võ lâm Đại Tổng, ai ngờ lại không chịu nổi một kích, căn bản không cần thái tử động thủ. Nghe nói nơi này của các người còn có một tên “Hoài Bắc đại hiệp” Long Tại Điền, chúng ta sẽ đi gặp hắn, nếu các người muốn báo thù thì cứ ở đó chờ chúng ta.

Tấm hoành phi “Hoài Bắc Đệ Nhất Gia” đã bị đập vỡ, chủ nhân của Hoài Bắc đệ nhất gia đã toàn thân đầy máu.

Bảy tên khách không mời kia đã rời đi, đám gia đình hết hoảng đỡ lấy Đinh Đông Đình bị thương nặng chỉ còn thoi thóp một hơi.

Đám gia đình kia lúng túng không biết nên làm gì, mà Đinh Đông Đình đã có vẻ không sống được nữa. Ngay lúc này có hai người đi đến, một người là thanh niên mặc áo đen, uy vũ hiên ngang, còn một người tuổi gần bảy mươi nhưng già vẫn tráng kiện. Hai người vừa đi vừa tranh luận, chợt thấy ba người nằm trên đất, còn những gia đình kia đang luống cuống tay chân, lập tức dừng lại. Một người nói:

- Làm sao vậy? Lại có người chết, anh hùng hào kiệt ở khu vực Hoài Bắc này sao đều bị người ta hạ độc thủ hết rồi?

Một người khác nói:

- Nơi này chỉ là “Hoài Bắc đệ nhất gia”, không phải là “Anh hùng đệ nhất gia”, làm sao lão biết y có phải là anh hùng hay không?

- “Hoài Bắc đệ nhất gia” là nhà của Kim Dao Đình Đông Đình, nếu Đình Đông Đình không phải là anh hùng, hà, đúng là chuyện nực cười.

- “Hoài Bắc đệ nhất gia” cũng không nhất định là “Hoài Bắc đệ nhất võ lâm thế gia”, biết đâu y thật sự là người đầu tiên có nhà ở Hoài Bắc. Huống hồ tấm hoành phi này đã sập rồi, chữ “Nhất” kia có thể là chữ “Nhị” thì sao, không chừng y vốn không phải là Hoài Bắc đệ nhất gia, mà là đệ nhị gia, đệ tam gia, đệ tứ gia...

- Người hồ thuyết bát đạo (nói bậy bạ)!

- Lão hồ thuyết cửu đạo! Nhiều hơn ta một đạo!

- Tử nói “sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam”. Ta nhiều hơn một đạo so với người, đủ thấy ta lợi hại hơn người!

- Đánh rắm!

- Thật là thúí!

- Được lắm, lão rùa đen, chúng ta đã lâu không đánh nhau, Ngã Thị Thù ta ngứa tay rồi!

- Đúng hợp ý ta, thằng cháu trai, chúng ta đã hai ngày cộng một buổi sáng không động thù rồi, Thâm Thái Công ta đang muốn giáo huấn người một chút!

Đám gia đình và băng hữu của Hoài Bắc đê nhất gia vừa thấy có hai người xa lạ tới, nói lung tung cái gì “đê nhị gia”, “đê tam gia”, cho rằng lại là kẻ địch, cũng không để ý tính mạng rút đao xông tới.

Hai người kia giật mình. Một người nói:

- Những người này làm sao vậy?

Một người khác vui vẻ nói:

- Lại có chuyện để đánh rồi!

Đình Đông Đình đang sắp chết, bỗng nghe hai người này nói chuyện, một người tự xưng là Ngã Thị Thùy, một người tự nhận là Thẩm Thái Công, tên của hai người giống như sấm bên tai, lập tức giật mình, cố vận chân khí, khàn giọng nói:

- Dừng tay...

Đám gia đình kia thấy chủ nhân có lệnh, lập tức dừng lại.

Thanh niên kia vừa nghe liền nói ngay:

- Người này còn chưa chết.

Lão nhân kia nói:

- Chúng ta đi giúp y một chút!

Trong nháy mắt thân hình hai người đi động, đã đỡ lấy Đình Đông Đình, đám gia đình kia căn bản không biết hai người này làm thế nào vượt qua bọn họ.

Đình Đông Đình chỉ cảm thấy một luồng nội kinh hùng hậu và một luồng nội kinh mãnh liệt đồng thời truyền vào trong cơ thể, đau nhức liền

giảm bớt, thoải mái hơn nhiều. Nhưng y cũng tự biết không sống lâu được nữa, lập tức nói:

- Hai vị có phải... danh chấn võ lâm... Thần Điều Thẩm tiền bối... và Đại... Đại hiệp Ngã Thị Thù không?

Thanh niên kia nói:

- Ta là Ngã Thị Thù.

Người già kia nói:

- A! Người là lão Đình! Ta từng gặp người một lần. Người bị ai đánh vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Người nói đi, ta sẽ báo thù cho người!

Trong lòng Đình Đông Đình vui mừng, khàn giọng nói:

- Hai vị... vạn lần xin thay lão phu... và khuyến nhi báo... báo... cũng vì Đại Tổng... vương... kỳ... giành lại thể diện... càng vì Trung Nguyên... võ lâm nhân sĩ... dương danh... lập hiệu... giữ gìn cơ... nghiệp trăm ngàn năm qua!

Nói đến đây, bàn tay Đình Đông Đình đang nắm lấy Thẩm Thái Công đột nhiên căng cứng, đã từ giã cõi đời.

Ngã Thị Thù hừ lạnh nói:

- Lão Thẩm, có đại sự rồi, lão có làm không?

Thẩm Thái Công cười lớn nói:

- Làm! Trước khi bọn chúng tìm đến Long đại hiệp, chúng ta sẽ giải quyết bọn chúng.

Ngã Thị Thù hỏi một tên gia đình:

- Bọn chúng rời đi hướng nào?

Tên gia đình kia cũng nhay bén, nói:

- Bọn chúng đi hướng tây nam, nghe nói là muốn tìm Long Tại Điền Long đại hiệp, có lẽ sẽ đi qua Hạ Quan.

Một tên gia đình già nua khác lại nói:

- Nếu hai vị muốn báo thù cho lão gia nhà tôi, trước tiên tốt nhất nên đi Hạ Quan trấn tìm Ninh đại nhân...

Ngã Thị Thùy nói:

- Hà, lúc này chúng ta nào có thời gian rảnh đi bái kiến tri phủ đại nhân gì đó!

Lão gia đình kia vội nói:

- Anh hùng có điều không biết, Ninh Tri Thu Ninh đại nhân là chí giao của lão gia nhà tôi, lại là bằng hữu kết nghĩa với Long đại hiệp. Lão nhân gia ông ta thân ở triều đình, nhưng bản tính hào hiệp phóng khoáng, thích kết giao hào kiệt giang hồ, cũng là lãnh tụ võ lâm ở khu vực Hoài Bắc. Đám chó Kim kia đi ngang qua Hạ Quan, cho dù cho bọn chúng không tìm đến Ninh đại nhân, e rằng Ninh đại nhân cũng sẽ chặn đường bọn chúng. Hơn nữa Ninh đại nhân còn chưa liên lạc được với Long đại hiệp, lỡ may động thủ, thế đơn lực yếu, chỉ sợ...

Ngã Thị Thùy nhìn sang Thẩm Thái Công, Thẩm Thái Công cũng nhìn sang Ngã Thị Thùy. Hai người đồng thời hành động, đã chạy về hướng tây nam.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Hai Chiếc Bàn Tính

Tri phủ Hạ Quan là “Long Ngâm Kiếm” Ninh Tri Thu, cùng với bốn tên đệ tử kiêm bộ tướng trung thành của y cải trang ra ngoài, xử lý xong vụ án, lúc này đang băng qua hẻm nhỏ, đi vào đường lớn, đã gần đến cửa nhà, chợt thấy phía trước có mấy người đang đứng.

Ninh Tri Thu ngẩng đầu, trông thấy có bảy người, trong lòng đã hiểu được hơn phân nửa.

Tin tức đến nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Thậm chí còn nhanh hơn hành động của bảy tên sát tinh này.

Nhưng hành động của bảy người này cũng thật sự quá nhanh, Ninh Tri Thu ở trên đường được thám tử báo cáo chuyện này, đang muốn trở về điều động nhân thủ, đến chỗ “Hoài Bắc Đại Hiệp” Long Tại Điền thương nghị đối sách, không ngờ bảy người này đã chặn ở đầu đường.

Kim thái tử gật đầu.

Tích Vô Hậu híp mắt hỏi:

- Các hạ chính là Ninh đại nhân, một kiếm liên tục giết chết bảy mươi hai tên giặc Oa sao?

Ninh Tri Thu gật đầu.

Sắc mặt Tích Vô Hậu trầm xuống, lấy vương kỳ Đại Tổng ra, ném xuống đất, dùng chân trái giẫm đạp, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ninh Tri Thu.

Ninh Tri Thu không nhúc nhích, nhưng chợt nghe một tiếng kiếm vang, bốn tên kiếm thủ của Ninh Tri Thu đã rút kiếm ra, bởi vì đồng thời nên âm thanh chỉ có một tiếng, cũng đồng loạt xông lên.

Ninh Tri Thu quát lớn:

- Không được làm bừa!

Y vội đưa tay cản hai người lại, nhưng hai người khác đã xông lên, nghe được tiếng quát của Ninh Tri Thu lại khiến bọn họ ngẩn ra. Ngay lúc này hai tên Mông Cổ kia đã đồng thời đung vào bọn họ, sau đó là tiếng xương cốt nứt vỡ.

Ninh Tri Thu trừng mắt dựng mày, rút kiếm ra, kiếm vang như rống ngâm, tức giận nói:

- Đền mạng đi!

Đồng thời nhỏ giọng nói với hai tên kiếm thủ phía sau:

- Mời Tín tiên sinh tới cứu!

Hai tên kiếm thủ kia đáp một tiếng. Ninh Tri Thu đã bay ra, kiếm như cầu vồng bắn thẳng về phía Hô Tang Các. Hô Tang Các rất e ngại “thuật ngự kiếm” này, nhất thời không biết nên đối phó thế nào, hét lớn một tiếng, bàn tay lớn như quạt lá cọ quét ra, muốn đánh văng kiếm của Ninh Tri Thu.

Hai tên kiếm thủ kia lui nhanh về phía sau, Tích Vô Hậu lập tức biết được.

Bọn họ vừa lui tới trước bậc thềm, thân hình Tích Vô Hậu đã như tờ giấy bay lên, chặn đường của hai người.

Một tên kiếm thủ nói:

- Lão Thất, người đi!

Trường kiếm của hắn rung động tấn công Tích Vô Hậ, người còn lại thì thừa cơ xông qua.

Tích Vô Hậ tiện tay gạt một cái, đánh bay trường kiếm, sau đó quay người đuổi theo tên kiếm thủ kia.

Tên kiếm thủ bị mất kiếm kia liều mạng cản đường, lại ôm chặt lấy Tích Vô Hậ, không để hắn đi.

Lúc này tên kiếm thủ gọi là lão Thất kia đã chạy tới trước cửa. Tích Vô Hậ giận dữ, một quyền đánh vào lưng tên kiếm thủ đang ôm chặt kia.

Kiếm thủ kia ngũ tạng đều nứt, phun ra một ngụm máu tươi vào mặt Tích Vô Hậ, nhưng chết vẫn không buông.

Kiếm thủ gọi là lão Thất kia vừa lúc quay đầu, muốn chạy đến tương trợ, nhưng đồng bạn của y đã gào lên:

- Đừng lo cho ta, đại nhân quan trọng hơn!

Phía bên này kiếm thế của Ninh Tri Thu bỗng nhiên kịch liệt, giữa không trung tránh khỏi một chưởng, kiếm đã đến gần đỉnh đầu Hồ Tang Các, đang muốn đâm xuống, không ngờ một bàn tay to lớn khác đã bắt lấy mũi kiếm, chính là Hồ Tang Khắc.

Hồ Tang Khắc một trao chụp lấy kiếm, kéo về phía sau.

Ninh Tri Thu quyết đoán kịp thời, lập tức buông tay, thuận thế bắn ra.

Cùng lúc đó Hồ Tang Khắc đã quay người đánh tới một quyền.

Ninh Tri Thu buông tay, hít một hơi, tránh khỏi một quyền, lợi dụng lúc Hồ Tang Các xuất quyền ngả về phía trước, giữa không trung xuất ra

liên hoàn Uyên Ương cước, đá trúng vào háng Hô Tang Các.

Hô Tang Các đau đớn kêu lên, hai chân khép lại, cố chịu sáu bảy cước, lui về phía sau. Hô Tang Khắc đoạt được kiếm, trong lòng mừng rỡ, không ngờ đối phương lại buông tay, khiến hắn mất trọng tâm, không thu thế được, phải lui ra bảy tám bước. Trước khi Ninh Tri Thu lui lại đã búng mạnh vào kiếm, khiến mũi kiếm đâm vào giữa bụng Hô Tang Khắc, may mắn Hô Tang Khắc mình đồng da sắt, kiếm đâm vào ba phân thì không tiến tới được nữa.

Ninh Tri Thu túng thế làm liều, liên tục đá thương hai người, vừa chạm đất mũi chân liền nhún một cái, bay ngược về phía Tích Vô Hậ.

Nguyên lai Tích Vô Hậ ở bên kia sau nhiều lần không thoát được, lửa giận công tâm, dùng bàn tính sắt đập xuống đầu, lập tức đánh chết tên kiếm thủ kia.

Kiểm thủ kia dù chết nhưng vẫn không buông tay.

Một tên kiếm thủ khác đã đá tung cửa lớn. Tích Vô Hậ chỉ sợ mình biểu hiện bất lực trước mặt Kim thái tử, bàn tính quét ngược cắt đứt đôi tay đang ôm chặt của tên kiếm thủ kia, đồng thời bắn ra hai viên bàn tính.

Lúc này Ninh Tri Thu đã lao tới, ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy một viên bàn tính, nhưng một viên khác đã bắn vào lưng tên kiếm thủ kia.

Kiểm thủ kia kêu thảm, lão đảo lắc lư, nhưng vẫn chạy vào trong cửa.

Tích Vô Hậ đang định truy kích, bỗng nghe một tiếng “xoẹt”, Ninh Tri Thu đã bắn viên bàn tính kia trở lại.

Tích Vô Hậ giơ bàn tính lên đỡ, viên bàn tính kia liền đánh vào trên khung.

Tích Vô Hậu thầm nghĩ: “Tuy không giết được hai tên kiếm thủ kia, không được về vang, nhưng nếu giết được Ninh Tri Thu người đã thương huynh đệ Hồ Tang, Kim thái tử nhất định sẽ vui vẻ.”

Trong lúc suy nghĩ, Tích Vô Hậu đã tấn công Ninh Tri Thu hai mươi ba chiêu, bàn tính lập lòe ánh sáng đen khiến người ta hoa mắt. Ninh Tri Thu cũng đồng thời đánh trả hai mươi ba chiêu.

Bàn tính liên tục phát ra những âm thanh kinh tâm động phách.

Hai mươi ba chiêu vừa qua, hai người nhanh chóng phân ra.

Tích Vô Hậu mặt không đỏ, thở không gấp nói:

- Muốn chết!

Ninh Tri Thu trầm giọng nói:

- Hán gian!

Tích Vô Hậu lại xông đến, một lần nữa đánh ra mười bảy chiêu, nhanh đến mức âm thanh của bàn tính nối liền nhau, biến thành một chuỗi âm thanh rào rào. Sau mười bảy chiêu, Ninh Tri Thu vẫn không ngã xuống, dưới ánh sáng đen của bàn tính, y cũng đánh trả lại chín chiêu.

Như vậy đã có thể thấy được thắng bại.

Nếu trong tay Ninh Tri Thu có kiếm, trong hai trăm chiêu tuyệt đối không bại dưới tay Tích Vô Hậu, nhưng hiện giờ trong tay không kiếm, sau trăm chiêu đã gặp nguy hiểm.

Kim thái tử vẫn nhàn nhã nhìn trời nhìn đất, lúc này mới nhìn những người trong trận một chút, không có biểu tình tán thưởng, cũng không có biểu tình xem thường, thậm chí hoàn toàn không có biểu tình.

Tích Vô Hậu cười lạnh nói:

- Người không hàng thì phải chết!

Ninh Tri Thu hừ lạnh nói:

- Đại Tổng không có nam nhi đầu hàng!

Tích Vô Hậu lại xông đến, chợt thấy ánh sáng vàng bùng lên khắp trời, cùng với một tiếng quát lớn, giống như mặt trời trên không. Tiếng quát vừa vang lên sau tường, người đã lướt qua không trung, hóa thành một luồng ánh sáng vàng mãnh liệt ép thẳng tới Tích Vô Hậu.

Ánh mặt trời sáng rực khiến Tích Vô Hậu không thấy rõ người tới là ai, chỉ biết trong tay đối phương cũng cầm một vũ khí nhỏ vuông vắn, ánh sáng chói lọi, vội dùng toàn lực chống đỡ.

“Bình!”

Tích Vô Hậu lui nhanh, đồng thời nhìn thấy bàn tính trên tay đã nứt một góc, eo bàn tay bị chấn đến tê dại.

Người nọ đáp xuống, tuổi chừng bốn mươi, lại không để râu, vô cùng tuấn tú, trong tay cầm một chiếc bàn tính màu vàng, đứng bên cạnh Ninh Tri Thu, ân cần hỏi:

- Đệ không sao chứ?

Ninh Tri Thu thẳng người đáp:

- Tam ca tới vừa kịp lúc.

Người nọ thở dài nói:

- Lão Thất nói cho ta biết đệ bị tập kích, sau đó đã chết.

Sắc mặt Ninh Tri Thu khựng lại. Tích Vô Hậu bên kia nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Kim Toán Bàn!

Người nọ lạnh lùng nói:

- Tại hạ Tín Vô Nhị, xưa nay luôn giữ chữ tín.

Tích Vô Hậu nói:

- Chuyện này ngươi không nên quản!

Tín Vô Nhị nói:

- Trên giang hồ dùng bàn tính thành danh chỉ có ba người, người có thể xem là kẻ không có tiền đồ nhất, uống cho người còn cầm bàn tính làm chiêu bài!

Tích Vô Hậu nói:

- Xem bàn tính của người còn có thể cầm được bao lâu!

Người theo tiếng tới, tiếng rào rào liên tục vang lên, bàn tính đã đánh ra ba mươi hai chiêu.

Tín Vô Nhị xông đến, bàn tính lại không mang theo một chút tiếng động nào, lần lượt hóa giải thế công, hai chiếc bàn tính lại không đụng vào nhau.

Ba mươi hai chiêu vừa qua, Tín Vô Nhị lập tức phản công, bàn tính nhanh đến mức không có cả âm thanh, chỉ có ánh sáng vàng chớp lóe.

Tích Vô Hậu đột nhiên lui lại, có vài chùm tóc rơi xuống, không ngừng thở gấp.

Kim thái tử bên kia ánh mắt có một chút khen ngợi, lạnh nhạt nói:

- Không tệ.

Hạ Hầu Liệt trầm tĩnh nói với Hoàn Nhan Trạc:

- Người lên!

Hoàn Nhan Trạc khom người nói:

- Vâng!

Lập tức nhảy thẳng đến, đã đứng giữa hai người Tích và Tín, vươn tay chụp vào Tín Vô Nhị.

Bàn tính của Tín Vô Nhị lập tức đánh ngược vào mạch môn Hoàn Nhan Trạc.

Hoàn Nhan Trạc trở tay một cái, đã bắt lấy bàn tính vàng, dùng sức kéo một cái.

Tín Vô Nhị thấy đối phương chỉ dùng một chiêu đã bắt lấy vũ khí của mình, không dám khinh thường, hít một hơi chân khí, giữ chặt không buông.

Hoàn Nhan Trạc một tay giữ lấy bàn tính, trên đầu bốc lên khói trắng, vận công muốn cướp lấy vũ khí của đối phương.

Hai người đồng thời vận lực, hai chân lún sâu vào trong đất, nhìn chăm chăm vào nhau, không phân cao thấp. Bàn tính làm bằng vàng lại dần dần bị kéo dài.

Ninh Tri Thu đột nhiên lao ra, một quyền đánh vào Hô Tang Khắc, Hô Tang Khắc vội dùng tay đỡ lấy. Ninh Tri Thu lại bay lên tung một cước, Hô Tang Khắc lại vung tay ngăn cản. Ninh Tri Thu bỗng thu chiêu xoay người,

lấy lại trường kiếm, đang muốn tấn công Tích Vô Hậu, đột nhiên phía trước lóe lên ánh sáng đỏ, một hòa thượng mặc cà sa đỏ thẫm đã chặn ở trước người, chính là Tây Tạng hoạt phật Khách Lạp Đồ.

Hòa thượng kia trừng mắt nhìn Ninh Tri Thu, khiến Ninh Tri Thu toàn thân chấn động, động tác chậm đi, chuỗi hạt bằng gỗ màu đỏ của Khách Lạp Đồ đã xoay tròn đánh tới.

Mũi kiếm của Ninh Tri Thu nghiêng qua, đẩy văng chuỗi hạt. Chuỗi hạt xoay ngược lại, đã quấn lấy trường kiếm, dùng sức kéo mạnh.

Ninh Tri Thu cũng biết một khi bị hòa thượng này kéo qua, nhất định sẽ chết dưới Chu Sa chướng của hắn. Khách Lạp Đồ không kéo được, cặp mắt giận dữ nhìn Ninh Tri Thu. Ninh Tri Thu không biết đối phương dùng “Nhiếp Hồn đại pháp”, chỉ nhìn một cái hai mắt đã hoa lên, lực lượng buông lỏng, bị Khách Lạp Đồ từng bước kéo đến gần.

Tín Vô Nhị bên kia mắt nhìn tám hướng, thấy Ninh Tri Thu gặp nguy hiểm, nhưng lại không cứu được. Bởi vì y đang toàn lực giao đấu với Hoàn Nhan Trạc, cũng dần dần cảm thấy không chống đỡ nổi, làm thế nào có thể phân thân cứu giúp?

Mà Tích Vô Hậu ở một bên đã đi đến sau người Tín Vô Nhị, nâng bàn tính lên, đập xuống huyết Bách Hội của đối phương. Tín Vô Nhị đang toàn lực ứng phó với Hoàn Nhan Trạc, một khi phân thân nhất định sẽ bị Hoàn Nhan Trạc đánh chết, làm thế nào có thể tránh được một kích này?

Đang lúc nguy hiểm, chợt nghe có người ở phía xa nói chuyện, giọng nói có vẻ già nua, nhưng âm điệu vẫn cao vang:

- Lão đệ, nơi này lại có người đánh nhau.

Một giọng nói khác có lực của thanh niên cất lên:

- Đánh rồi tính sau!

Âm thanh đã đến bên cạnh.

Chỉ thấy hai bóng người một đen một xám, áo đen là một thanh niên anh tuấn mày rậm mắt to, áo xám là một lão nhân già vẫn trắng kiện, tay cầm cần câu, hông đeo giỏ cá.

Hạ Hầu Liệt nhúu mày một cái, Hô Tang Các và Hô Tang Khắc đã xông tới.

Lão nhân kia chính là “Đại Hồ Thần Điều” Thẩm Thái Công, nói:

- Giúp ai đánh bây giờ?

Thanh niên kia chính là đại hiệp Ngã Thị Thù, nói:

- Không vừa mắt thì đánh.

Hắn đột nhiên xông tới, một tay bắt lấy bàn tính của Tích Vô Hậ, đồng thời tung ra một cước, kèm theo bảy lần biến hóa. Tích Vô Hậ bị bất ngờ, tiếp được bảy lần biến hóa thì đã lui lại tám bước. Chợt nghe Ngã Thị Thù nói:

- Ta hận nhất là người khác ám toán, đánh thì đánh, chết thì chết, ám toán cái gì!

Vừa nói vừa chụp vào giữa bàn tính vàng, nói:

- Bàn tính này của ai? Giành giật cái gì?

Tín Vô Nhị ngẩn ra, nhưng y biết rõ Trung Nguyên nhiều dị nhân cao thủ, không thể khinh thường, liền hít một hơi nói:

- Là của tại hạ.

Ngã Thị Thùy nói:

- Được, vậy trả cho người!

Hắn vừa vận kinh, Hoàn Nhan Trạc liền bị kéo tới trước bốn bước, nhưng vẫn nắm chặt không buông. Chợt thấy có một chiếc bàn tính đưa tới, hắn bất giác đưa tay trái cầm lấy bàn tính này, do đó kinh lực tay phải buông lỏng, bàn tính vàng lại bị cướp đi. Tín Vô Nhị lấy được bàn tính, liền bay ngược ra xa một trượng.

Hoàn Nhan Trạc ngẩn ra, chỉ thấy trong tay đang cầm bàn tính của Tích Vô Hậu, còn bàn tính của Tín Vô Nhị trong lúc tiếp chiêu đã bị Ngã Thị Thùy cướp đi. Mà lúc này Ngã Thị Thùy đang mỉm cười, vô cùng đặc ý nhìn Hoàn Nhan Trạc, tán thưởng nói:

- Người tức giận rất dễ nhìn đấy, không ngờ cái bản mặt như quan tài của người cũng có biểu tình.

Hoàn Nhan Trạc giận đến mức xương cốt toàn thân kêu lên lách cách. Sắc mặt Ngã Thị Thùy cũng dần dần nghiêm túc, bởi vì hắn biết tiếng vang của xương cốt như vậy, biểu thị đối phương có ít nhất ba mươi năm công phu Ưng Trảo môn, không thể sơ xuất được.

Ngã Thị Thùy rất thích gặp phải đối thủ, kẻ địch càng mạnh thì hắn càng hứng thú, mỗi lần đối địch với cao thủ thì hắn đều cuồng nhiệt hưng phấn.

Thẩm Thái Công thì ngược lại, kẻ địch càng lợi hại thì y càng thích đùa, càng có nhiều trò mới mẻ, càng có thể đánh thắng bất ngờ.

Hô Tang Các và Hô Tang Khắc xông về phía y, y cũng hò lớn hét lớn xông tới huynh đệ Hô Tang. Mắt thấy ba người sắp đụng vào nhau, mà Thẩm Thái Công sẽ giống như Thái Bất Bình bị hai tên to lớn này kẹp chết,

đột nhiên y lại vòng ra sau lưng hai người, dây câu “vù” một tiếng móc lấy lưng quần Hồ Tang Khắc, kéo về phía sau, vừa chạy vừa kêu lên:

- Câu trúng cá lớn rồi, câu trúng cá lớn rồi!

Thẩm Thái Công tuy người nhỏ gầy, nhưng lại chạy nhanh như tên, Hồ Tang Khắc bị y kéo ngược giống như không tốn chút sức nào. Vấn đề là cái quần duy nhất trên người Hồ Tang Khắc đang bị móc lấy, vô cùng lúng túng, bị Thẩm Thái Công kéo chạy, lưng chà xuống cát đá, liên tục kêu đau, lại giống như con bọ cánh cứng không lật người được.

Hồ Tang Các muốn cứu huynh đệ của hãn, lập tức đuổi theo, nhưng Thẩm Thái Công lại luôn chạy ngoằn ngoèo, thân thể cao lớn của Hồ Tang Các bị đùa giỡn đến mồ hôi như mưa, nhưng vẫn không cứu được Hồ Tang Khắc.

Hai người ra sức mắng lớn bằng tiếng Mông Cổ. Thẩm Thái Công chọt lách người, Hồ Tang Các một trảo không trúng, lại bắt được chân của một người khác. Hồ Tang Các đang nóng nảy, vừa bắt được liền dùng thuật đấu vật Mông Cổ ném một cái. Không ngờ người nọ lại co chân đá vào vai hãn, khiến Hồ Tang Các tay chân quờ quạng bay ra ngoài.

Hóa ra chân mà hãn nắm được không phải của ai khác, mà là chân của Khách Lạp Đồ.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Quyền Của Ngã Thị Thùy Và Câu Của Thâm Thái Công

Khách Lạp Đồ đang muốn thi triển “Nhiếp Hồn đại pháp”, một chiêu chần nhiếp Ninh Tri Thu, trông thấy đã sắp thành công, không ngờ lại bị Hồ Tang Các nắm lấy chân. Mặc dù hắn đã dùng một cước đá bay Hồ Tang Các, nhưng cũng vì vậy mà phân thần. Ninh Tri Thu thừa dịp ánh mắt đối phương mất tập trung, lập tức định thần lại, quăng kiếm nháy ra. Lúc này Hồ Tang Khắc vẫn bị kéo lăn lộn dưới đất, lướt qua bên cạnh Khách Lạp Đồ. Cơn giận ngút trời của Khách Lạp Đồ đều trút lên người Thâm Thái Công, vung chuỗi hạt bắn ra một viên, đánh trúng dây câu của Thâm Thái Công.

Dây câu kia phát ra một tiếng “pằng”, nhưng lại không đứt, hơn nữa còn bắn ngược hạt gỗ về phía Khách Lạp Đồ.

Khách Lạp Đồ biết gặp phải cao thủ không thể xem thường, hét lên bằng một tiếng, lại bắn ra một hạt gỗ.

Hạt gỗ này đụng trúng hạt gỗ đang bắn về phía Khách Lạp Đồ, lập tức chia nhau bắn ra, hạt thứ nhất bắn thẳng vào lưng Thâm Thái Công, hạt thứ hai bắn vào Hồ Tang Khắc.

So với thủ pháp dùng bàn tính phóng ám khí của Tích Vô Hậu, loại thủ pháp ám khí này của Khách Lạp Đồ còn không biết cao minh hơn gấp bao nhiêu lần.

Thâm Thái Công chợt nghe gió lớn nổi lên, lập tức xoay người, dùng giỏ cá che lại, hứng hạt gỗ vào trong giỏ.

Trong khoảnh khắc tiếp ám khí này, một hạt gỗ khác đã không nghiêng không lệch bắn trúng lưỡi câu của Thẩm Thái Công đang móc lấy quần của Hồ Tang Khắc, sau một tiếng “đinh”, hạt gỗ vỡ nứt bắn ra bốn phía, nhưng lưỡi câu cũng lỏng ra. Hồ Tang Khắc lộn nhào một cái lật người dậy, nhưng cũng bị nứt da sứt thịt.

Hồ Tang Khắc vừa đứng lên, Hồ Tang Các cũng chạy đến. Hai huynh đệ này đã chịu đau khổ, hận Thẩm Thái Công đến tận xương, đang muốn xuất kích, chợt thấy bờ vai căng cứng, giống như bị đóng chặt xuống đất, nửa bước khó đi. Cả hai quay đầu nhìn lại, trông thấy Kim thái tử chẳng biết từ lúc nào đã hờ hững đặt tay lên vai bọn họ, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công. Huynh đệ Hồ Tang nào dám lỗ mãng, vội ngoan ngoãn cúi đầu đứng yên.

Thẩm Thái Công vừa tiếp lấy hạt gỗ, lưỡi câu đã bị đánh văng. Y nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại trở nên nghiêm túc, nhìn Khách Lạp Đồ nói:

- Người đưa chuỗi hạt cho ta làm gì? Ta cũng không muốn cạo trọc làm hòa thượng. Trả lại người!

Nói xong liền đưa tay móc vào giỏ, tiện tay ném một cái. Khách Lạp Đồ cho rằng đối phương lại ném hạt gỗ trở về, đưa tay tiếp lấy, chợt thấy trong tay ẩm ướt, chạm vào trơn trượt, lại biết nhúc nhích, cho rằng là độc vật, vội ném ra ngoài, hóa ra đó là một con cá chép.

Thẩm Thái Công cười lớn nói:

- Người xuất gia không ăn mặn là bởi vì sợ mặn, còn hòa thượng người cả cá cũng sợ, buồn cười buồn cười!

Thẩm Thái Công vừa cười đùa, tay lại không ngừng tấn công, chờ y nói xong đã công ra bảy mươi ba chiêu.

Khách Lạp Đồ vừa bắt đầu đã bị cá làm phân tâm, vì vậy bị Thẩm Thái Công giành tấn công trước, nhưng lòng bàn tay của hắn biến thành đò thắm, áo đỏ tung bay, vẫn đỡ được toàn bộ công kích của Thẩm Thái Công. Hắn đang định đánh trả, Thẩm Thái Công lại đột nhiên lui về. Khách Lạp Đồ bị tấn công một đợt trong lòng giận dữ, cho rằng Thẩm Thái Công muốn tháo chạy, lập tức quát lớn:

- Người, người!

Chợt thấy ánh bạc lóe lên.

Nguyên lai Thẩm Thái Công lui lại cũng không phải chạy trốn, mà là ném lưới câu ra, móc lấy miệng của Khách Lạp Đồ. Khách Lạp Đồ sơ ý không kịp né tránh, vội co người lại. Dây câu thu về, Khách Lạp Đồ chỉ cảm thấy miệng sít chặt, có cảm giác vừa mặn vừa ngọt, phun ra một ngụm đều là máu. Hắn dùng tay móc thử, mới biết rằng cửa đã bị lấy đi một chiếc.

Khách Lạp Đồ nổi trận lôi đình, lấy chuỗi hạt ra, hóa thành trăm vệt sáng đỏ ép tới Thẩm Thái Công.

Thân hình trầm ổn của Hạ Hầu Liệt đột nhiên cử động. Kim thái tử nói ngay:

- Người muốn giúp ai?

Hạ Hầu Liệt khom người nói:

- Khách Lạp Đồ hung bạo nóng nảy, dễ bị đối thủ lợi dụng, ti chức đi giết lão già kia trước.

Kim thái tử da thịt bất động cười một tiếng, nói:

- Võ công của Khách Lạp Đồ không dưới lão già kia, cho dù tính khí nóng nảy, trong hai trăm chiêu vẫn chưa thể phân thắng bại. Còn thanh niên áo đen kia quyền pháp thể như rồng hổ, sát chiêu ác liệt, Hoàn Nhan Trạc không địch lại thì thôi, một khi thất bại sẽ chết ngay, đây chỉ là chuyện trong phút chốc.

Hạ Hầu Liệt nói:

- Thái tử dạy rất đúng.

Lập tức lắc mình xông ra.

Bên kia Ngã Thị Thùy và Hoàn Nhan Trạc đã sớm giao chiến.

Hoàn Nhan Trạc đánh ra chiêu thứ nhất, xương cốt từ cánh tay đến toàn thân phát ra tiếng lụp bụp, mười ngón tay không ngừng co duỗi, biến hóa khó lường, bốn quyết “mạnh, hiểm, nhanh, kỳ” đều phát huy đến mức tinh tế.

Quyền của Ngã Thị Thùy lại là bình thường nhất, “Hắc Hồ Thâu Tâm”, “Thiên Vương Thác Tháp”, “Đường Binh Lưu Khách”, “Bá Vương Kính Tử”, “Lực Phách Hoa Sơn”.

Nhưng quyền của hắn đánh ra một chiêu một thức, đều chuẩn, đều nhanh, đều ác, đều có lực, đều chính xác hơn bất cứ người nào.

Giống như một chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” này, chưa từng có ai sử dụng càng lão luyện, càng mới mẻ, càng có phong cách, càng có cá tính, càng có thanh thế “quét sạch ngàn quân” hơn hắn.

Mà mỗi chiêu mỗi thức đều thể hiện khí khái của hắn, tâm hồn của hắn, tuổi trẻ của hắn, tất cả đều có hậu chiêu, đều bao hàm biến hóa. Nhưng hắn lại không phát triển biến chiêu, bởi vì thời cơ chưa tới. Dù sao Hoàn Nhan Trạc cũng là một cao thủ khó gặp.

Quyền của hắn bắt đầu biến hóa.

Bởi vì thời cơ đã tới.

Hoàn Nhan Trạc đã dần dần bị chấn nhiếp bởi sát khí của hắn, áp lực của hắn, thanh thế của hắn, dẫn đến lực bất tòng tâm, chiêu thức bắt đầu tán loạn. Quyền pháp của Ngã Thị Thùy đột nhiên biến đổi.

Biến thành kỳ, nhanh, mạnh, hiểm, so với Hoàn Nhan Trạc càng nhanh, so với Hoàn Nhan Trạc càng kỳ, so với Hoàn Nhan Trạc càng mạnh, so với Hoàn Nhan Trạc càng hiểm.

Mỗi chiêu đánh ra đều không có chiêu thức gì đáng kể, biến hóa hoàn toàn dựa vào tâm ý. Hoàn Nhan Trạc hít thở nặng nề, bắt đầu rối loạn.

Hắn đã căn bản không nhìn thấy Ngã Thị Thùy, chỉ nhìn thấy nắm tay của đối phương.

Tình cảnh như vậy hắn đã từng gặp một lần, đó là khi hắn không phục giao đấu với Hạ Hầu Liệt.

Vừa sinh ra cảm giác như vậy, hắn liền bị Hạ Hầu Liệt đánh ngã.

Hiện tại thì sao?

Đột nhiên bóng quyền biến mất. Hoàn Nhan Trạc giống như ở trong mây mù, đưa mắt nhìn, chỉ thấy Hạ Hầu Liệt đang chắn trước người mình, giao chiến với Ngã Thị Thùy. Hai người xuất thủ đều cực chậm, giống như đang dò xét thực lực đối phương.

Lúc này Hoàn Nhan Trạc mới thở ra một hơi, cả người mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, mồ hôi lạnh mới bắt đầu chảy. “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, hôm nay hắn mới thật sự cảm nhận được câu nói này một cách sâu sắc.

Hắn dựa vào tường, một hồi sau mới ngừng thở dốc, nhìn về phía Hạ Hầu Liệt và Ngã Thị Thùy. Chỉ thấy hai người đều mồ hôi ướt đầm áo, nhưng động tác lại giống như ốc sên, vừa giống như khiêu vũ, ở cách xa khoa tay múa chân với nhau, giống như không hề giao thủ.

Trong lòng Hoàn Nhan Trạc thầm kinh ngạc, bởi vì vừa rồi hắn đã thấy võ công của Ngã Thị Thùy vô cùng dồn dập, ngoài ra hắn đi cùng Kim thái tử lâu như vậy, cũng từng thấy võ công của Hạ Hầu Liệt biến hóa cực nhanh, xuất thủ kinh người, khiến hắn rất tâm phục. Hiện giờ cách đánh của hai người này càng khiến hắn cảm thấy cao thâm khó lường, áp lực nặng nề.

Đột nhiên tình thế biến đổi.

Hạ Hầu Liệt bỗng xông đến gần, năm ngón tay phải như thép cắm thẳng vào cổ họng Ngã Thị Thùy.

Cái nhanh này giống như Hạ Hầu Liệt vốn ở gần sát Ngã Thị Thùy, hơn nữa tay phải đã siết vào cổ họng đối phương.

Toàn thân trên dưới Ngã Thị Thùy đều không có sơ hở, nếu như có thì cũng chỉ nằm ở cổ họng. Đó là sơ hở chỉ lộ ra trong tích tắc, mà tay của Hạ Hầu Liệt đã lập tức vươn tới.

Nhưng cùng lúc đó, sơ hở nơi cổ họng Ngã Thị Thùy lại đột nhiên biến mất. Toàn thân trên dưới Ngã Thị Thùy đều có thể sơ hở, nhưng lại không phải là cổ họng.

Bởi vì tay trái của hắn đã chém mạnh vào cổ tay phải Hạ Hầu Liệt. Tay phải Hạ Hầu Liệt co lại, tay trái đã vòng qua đánh vào bụng dưới Ngã Thị Thùy. Chiêu thức biến hóa này còn nhanh hơn một chút so với tay phải, giống như hắn vốn dùng tay trái chứ không phải tay phải.

Nhưng tay phải Ngã Thị Thùy cũng giống như đao cắt vào cổ tay trái Hạ Hầu Liệt.

Hạ Hầu Liệt đột nhiên nhảy lên, thân thể to lớn không phát ra một chút tiếng gió nào, giữa không trung đánh xuống đỉnh đầu Ngã Thị Thùy.

Một chiêu này biến hóa cực nhanh, Hạ Hầu Liệt thi triển giống như từ đầu đã định sử dụng chiêu này, còn công kích tay trái và tay phải chỉ là hư chiêu mà thôi.

Hạ Hầu Liệt biến chiêu tuy nhanh, nhưng tay của Ngã Thị Thùy đã ở nơi đó chờ hấn.

Hạ Hầu Liệt hét lớn một tiếng, thu chiêu lại, giữa không trung liên tiếp lộn nhào mười bảy mươi tám vòng, giống như chim ưng giữa trời, một chưởng đánh tới “Long Ngâm Kiếm” Ninh Tri Thu.

Ninh Tri Thu được Thẩm Thái Công cứu giúp, thiếu chút nữa đã mất mạng bởi “Nhiếp Hồn đại pháp” của Khách Lạp Đồ, trong lòng vẫn còn kinh hãi. Thấy Khách Lạp Đồ giận dữ giao chiến với Thẩm Thái Công, nhìn hoa cả mắt, không ngờ Hạ Hầu Liệt lại từ không trung đánh tới. Trong lúc cấp bách, Ninh Tri Thu vội đưa hai tay lên cản, muốn đỡ một kích này của Hạ Hầu Liệt.

Một kích này của Hạ Hầu Liệt giống như thủ thế đã lâu, vốn định đối phó với Ninh Tri Thu chứ không phải Ngã Thị Thùy, cho nên đột ngột lao tới. Ngã Thị Thùy thấy vậy, cũng giống như một con đại bàng màu đen nhào tới.

Hạ Hầu Liệt đột nhiên dừng tay, xuất cước.

Hai tay của Ninh Tri Thu đều trở nên vô dụng, Hạ Hầu Liệt giống như đã tính trước đối phương sẽ dùng một chiêu này.

Ninh Tri Thu kinh hãi, nhưng đã không kịp tránh lui.

Tín Vô Nhị hét lớn, ánh sáng vàng lóe lên, lập tức xông tới. Tích Vô Hậu lại vung bàn tính lên, chặn lại giữa đường, giao chiến với nhau.

Trông thấy Ninh Tri Thu không thể thoát được, Ngã Thị Thùy đã đột nhiên chặn trước người y.

Hạ Hầu Liệt biến hóa khó lường, giống như một âm hồn, cho dù người trốn đến đâu, tay của hắn đều ở sẵn đó chờ cổ họng của người.

Mà tay của Ngã Thị Thùy lại giống như một cây búa, tay của âm hồn tới đâu, tay của hắn cũng đập xuống chỗ đó.

Tay phải của Ngã Thị Thùy biến thành đao chém xuống.

Hạ Hầu Liệt vẫn có thể biến chiêu.

Hắn đột nhiên hóp bụng, vươn tay ra, giống như hắn vốn định dùng tay chứ không phải dùng chân, cũng đoán trước Ngã Thị Thùy sẽ ở nơi đó.

“Bình”, tay của Hạ Hầu Liệt ấn vào ngực Ngã Thị Thùy.

Hắn dự tính Ngã Thị Thùy sẽ bay ra ngoài giống như khúc gỗ, không ngờ Ngã Thị Thùy vẫn đứng ở đó như một thân cây. Trong lòng Hạ Hầu Liệt phát lạnh, “bùng” một tiếng, quyền của Ngã Thị Thùy cũng kịp thời đánh vào ngực hắn.

Hạ Hầu Liệt lập tức bay ra ngoài.

Hạ Hầu Liệt cũng đồng thời hiểu được, Ngã Thị Thùy biết không thể chiến thắng hắn, không kiên nhẫn được, cho nên cố ý chịu một chưởng, đổi một chiêu với mình.

Cách đánh oanh oanh liệt liệt như vậy, cho dù Hạ Hầu Liệt gan lớn hơn người cũng cảm thấy kinh hãi.

Hạ Hầu Liệt bay ra ngoài, đụng vào tường, lại lập tức đứng lên. Hắn còn chưa ngã xuống thì đã ổn định thân hình, xông đến trước người Ngã Thị Thùy, mới nhìn rõ môi Ngã Thị Thùy đã có vết máu.

Ngã Thị Thùy vẫn nhìn chăm chăm vào Hạ Hầu Liệt, đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu như tên.

Máu phun vào Hạ Hầu Liệt, mà Ngã Thị Thùy còn nhanh hơn tên máu, lao thẳng tới hạ bàn của đối phương.

Cùng lúc đó, bức tường vừa rồi Hạ Hầu Liệt đụng phải đột nhiên sụp đổ, cát bụi tung bay, gạch đá đều biến thành mảnh vụn.

Nguyên lai Ngã Thị Thùy và Hạ Hầu Liệt đấu một chưởng một quyền, một người công lực hùng hậu vô cùng, một người công lực bá đạo vô song, ngang sức ngang tài. Có điều Hạ Hầu Liệt đánh trúng Ngã Thị Thùy trước, khiến lúc Ngã Thị Thùy xuất quyền thì công lực đã bị giảm sút. Hơn nữa sau khi Hạ Hầu Liệt trúng quyền đã dựa thế bay ngược, chuyển lực vào trên tường, hóa giải hai ba thành quyền kinh. Còn Ngã Thị Thùy lại nén một hơi chân khí chịu đòn, không hề di chuyển, cũng vì vậy khiến hắn bị thương nặng hơn.

Hạ Hầu Liệt chuyển lực vào trên tường, bức tường kia làm sao chịu nổi hai ba thành quyền lực của Ngã Thị Thùy, lập tức rầm rầm sụp đổ.

Lúc này Khách Lạp Đồ và Thẩm Thái Công càng đánh càng hăng, đã đến sát bên tường. Bỗng nhiên tường gạch rào rào đổ sụp, Thẩm Thái Công thấy tình thế không ổn, liền dùng thế cá chép lật người nhảy ra ngoài. Khách Lạp Đồ chỉ lo đánh nhau, không kịp tránh né, bị tường đá đổ ập vào người. Hắn toàn thân mình đồng da sắt, gạch đá không ảnh hưởng gì,

nhưng cát bụi lại bắn vào mắt không mở ra được, khiến hấn liên tục gào lớn.

“Phập” một tiếng, miệng của Khách Lạp Đồ lại bị ném vào một con cá sống, nhảy nhót lung tung. Khách Lạp Đồ mắt không nhìn thấy, cho rằng Thẩm Thái Công ném tới độc vật gì, vừa gấp vừa giận, nhưng lại nhổ không ra.

Thẩm Thái Công thừa cơ cúi người, lưỡi câu móc trúng vạt áo Khách Lạp Đồ, muốn kéo hấn ngã xuống đất.

Không ngờ tăng nhân này công phu hạ bàn rất tốt, tuy đang kêu gào nhưng thân dưới vẫn không hề buông lỏng. Thẩm Thái Công kéo một cái, Khách Lạp Đồ lập tức hít hơi trầm người, hai chân lún sâu xuống đất, lại xoay người một cái, dùng chân quán lấy lưỡi câu không thả.

Trong lòng Thẩm Thái Công thầm kinh ngạc, nhưng vẫn cười nói:

- Tốt lắm! Chó ngoại, Thái Công gia ta không tin kéo thẳng cháu trai người không ngã.

Lại dùng sức kéo mạnh. Khách Lạp Đồ phát lực đứng yên, Thẩm Thái Công tuy kéo không ngã, nhưng dây câu đã xiết sâu vào trong cơ chân của đối phương.

Khách Lạp Đồ cố nén đau đớn, liên tiếp bắn ra ba hạt gỗ. Tay trái Thẩm Thái Công cầm giỏ cá giơ lên, hứng hết ba hạt gỗ vào trong giỏ.

Khách Lạp Đồ vừa đau vừa giận, nhưng không có cách nào, biết rõ cứ tiếp tục như vậy, chân trái nhất định sẽ bị phế đi. Chợt nghe Hoàn Nhan Trạc dùng ngôn ngữ Tây Tạng nói:

- Tiếp lấy!

“Vù” một tiếng, một cây Phương Tiện sạn (xéng) đầu hồ hình trắng lưỡi liềm đã bay tới. Khách Lạp Đồ đưa tay chụp lấy, lập tức đè xuống, đốm lửa văng tung tóe, đã đóng chặt dây câu xuống mặt đất.

Khách Lạp Đồ thừa cơ thoát thân, chân trái rời khỏi dây quán. Dây câu của Thẩm Thái Công vốn được làm từ tơ tằm Thiên Mẫu, binh khí chém không đứt, do đó Thẩm Thái Công không muốn vứt bỏ nó, nhưng lại kéo không ra được.

Khách Lạp Đồ vừa thoát thân, hai mắt cũng đã có thể nhìn thấy, lập tức giận dữ hét lớn, giơ Phương Tiện sạn điên cuồng đánh tới Thẩm Thái Công.

Khách Lạp Đồ vừa nhấc Phương Tiện sạn lên, dây câu của Thẩm Thái Công liền thoát ra. Nhưng thế tới của Khách Lạp Đồ quá nhanh, Phương Tiện sạn đã bao trùm lấy Thẩm Thái Công, chỉ hận không thể dồn đối phương vào chỗ chết. Dây câu của Thẩm Thái Công là binh khí dài và mềm, không dễ vận dụng trong tình huống này.

Vì vậy thế công của Khách Lạp Đồ nhất thời dồn ép Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công dựa vào thân hình nhanh nhẹn, di chuyển vòng quanh, nhưng cũng nhiều lần gặp nguy hiểm.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Một Đóa Hoa Say Lòng Người

Cùng lúc tường đất đổ xuống, Kim thái tử đột nhiên xoay người, bởi vì hắn nhìn thấy một lão nhân mày trắng râu trắng, mặc áo bào vàng, hai mắt có thần, vẻ mặt hiền lành, không giận mà uy, đang từng bước từng bước đi tới.

Lão nhân này cũng không động dung vì tường đổ, mỗi bước là một chiêu thức không có sơ hở, vừa công vừa thủ.

Ánh mắt Kim thái tử sáng lên.

Hắn lập tức nhìn chăm chú vào lão nhân này.

Lão nhân này đến gần bên tường, tường đã đổ sụp, y nhìn gạch đá trên đất, lạnh nhạt hỏi:

- Ai phá hư tường của ta?

Kim thái tử liền nói:

- Bởi vì ta thích.

Lão nhân kia ngẩng đầu lên, ánh mắt như chớp, nhưng gương mặt vẫn tươi cười, chậm rãi nói:

- Kim doanh đệ nhất cao thủ, Kim thái tử?

Kim thái tử không cười, không động dung, ánh mắt lại vừa sáng vừa độc:

- Hoài Bắc đệ nhất đại hiệp, Long Tại Điền?

Ánh mắt hai người gặp nhau, giống như giữa không trung vang lên tiếng đao kiếm và chạm.

Ngay lúc này, Ngã Thị Thùy đang theo tên máu xông về phía Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ đang dùng bảy mươi hai đường Phong Hồn Nguyệt Nha sạn pháp truy sát Thẩm Thái Công.

Thân hình Ngã Thị Thùy nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đánh ra mười hai quyền về phía Hạ Hầu Liệt.

Tên máu đột ngột bắn ra, Hạ Hầu Liệt không kịp né tránh, vội dùng tay áo che lại, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó đã để Ngã Thị Thùy xấp đến gần.

Lúc này Hạ Hầu Liệt mới biết, Ngã Thị Thùy sở dĩ dùng quyền đối một chưởng, bản thân chịu nội thương, là đã tính đến cả một kích này. Không có một kích này, Hạ Hầu Liệt thắng; có một kích này, Hạ Hầu Liệt sẽ phải thất bại.

Hay cho Hạ Hầu Liệt, vẫn kịp thời bay đá mười hai cước, dùng cước thể đá văng năm tay Ngã Thị Thùy. Nhưng Ngã Thị Thùy lại húc đầu đến, đâm thẳng vào bụng Hạ Hầu Liệt. Hạ Hầu Liệt chỉ cảm thấy trong bụng khó chịu không thể hình dung, lập tức nhảy ngược lên, muốn hóa giải lực lượng, nhưng đã không tìm được miệng phun máu tươi.

Hạ Hầu Liệt vừa bay ngược lên, Ngã Thị Thùy cũng lao theo. Hãn cố chịu một chưởng của Hạ Hầu Liệt để đổi lấy ưu thế, tuyệt đối không thể để nó mất đi.

Cùng lúc đó, ở bên kia Tín Vô Nhị đang đại chiến với Tích Vô Hậ, Hồ Tang Các và Hồ Tang Khắc cũng giao chiến với Ninh Tri Thu, Thẩm Thái Công đang vòng quanh giữa bóng xẻng của Khách Lạp Đồ, đột nhiên

sau lưng nổi lên tiếng gió, Thảm Thái Công vội dùng thế “lừa diên lăn lộn” lách qua, “xoẹt” một tiếng, vạt áo đã bị xé rách một mảnh, hóa ra là Hoàn Nhan Trạc ám toán.

Thảm Thái Công vừa tránh, đầu xéng lập tức ép đến. Thảm Thái Công xoay người một cái giữa không trung, năm ngón tay như thép của Hoàn Nhan Trạc đã chụp tới mặt. Thảm Thái Công vội dùng cần câu đâm ngược lại Hoàn Nhan Trạc, Hoàn Nhan Trạc trở tay bắt lấy thân trúc, hai người giằng co giữa không trung trong tích tắc, sau đó lập tức rơi xuống. Thảm Thái Công chột cảm thấy dưới chân tê rần, nguyên lai đã bị một hạt gỗ của Khách Lạp Đồ đánh trúng huyệt Hoàn Khiêu, lập tức mềm nhũn ngã xuống. Khách Lạp Đồ hét lớn một tiếng, một xéng đánh xuống.

Tại khoảnh khắc này, Hạ Hầu Liệt phía bên này đang vô cùng nguy cấp, Thảm Thái Công phía bên kia cũng đang gặp nguy hiểm.

Kim thái tử và lão nhân kia hét lên một tiếng, đột nhiên lộn vòng xông ra.

Kim thái tử lộn một vòng, đã lướt tới trước người Ngã Thị Thùy. Ngã Thị Thùy cũng không thèm nhìn, đánh tới một quyền.

Kim thái tử lại chẳng hề nhường mảy. Ngã Thị Thùy chột phát hiện Kim thái tử trước mắt đã không thấy nữa, trái phải và phía sau đều có ba cái bóng Kim thái tử lao nhanh đến.

Hay cho Ngã Thị Thùy, lập tức hét lớn, thu quyền, giữa không trung lại phóng lên cao, rơi xuống bên ngoài một trượng. Lúc nhìn lại, thấy Kim thái tử vẫn ở trước mặt, ngay cả ống tay áo cũng không động chút nào.

Lão nhân kia nhẹ như lá cây, nhanh như cơn gió, vừa ra tay lại như rồng giận. Y đột nhiên bắt lấy Phương Tiện sạn của Khách Lạp Đồ, một đẩy một đưa, Khách Lạp Đồ lập tức ngã lui về phía sau bảy tám bước. Lão nhân kia xoay người, đột nhiên xuất kiếm, kiếm như rồng ngâm, ánh sáng

lóa mắt. Hoàn Nhan Trạc không dám chống đỡ, vội che mắt lui nhanh. Mũi chân của lão nhân kia nhấc lên, giải huyết Hoàn Khiêu cho Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công lập tức vọt dậy, kêu lên:

- Long đại hiệp!

Lão nhân kia gật đầu, không nhìn Thẩm Thái Công mà lại nhìn Kim thái tử.

Bởi vì lúc này thái tử cũng đang nhìn y, ánh mắt giống như một con sói.

Hạ Hầu Liệt và Thẩm Thái Công còn chưa định thần, Ngã Thị Thùy, Khách Lạp Đồ và Hoàn Nhan Trạc vẫn thờ hốt hển.

Bọn họ đều nhìn Kim thái tử và Long Tại Điền.

Tín Vô Nhị, Tích Vô Hựu, Ninh Tri Thu và huynh đệ Hô Tang cũng ngừng tay. Hai người Tín, Ninh đều vái chào Long Tại Điền, nói:

- Đại ca tới vừa kịp lúc.

Long Tại Điền cười nói:

- Hai vị đệ đệ bị hoảng sợ rồi.

Ninh Tri Thu nói:

- Nếu không phải tam ca tới nhanh, e rằng tiểu đệ đã mất mạng dưới tay đám tặc tử này rồi.

Tín Vô Nhị nói:

- Nếu không nhờ hai vị đại hiệp này tới kịp lúc, đệ và lão Tứ đều không còn mạng rồi.

Long Tại Điền quay sang Ngã Thị Thù và Thâm Thái Công vái chào nói:

- Hai vị chắc là Ngã Thị Thù đại hiệp hành hiệp giang hồ, làm việc trượng nghĩa, cùng với Thâm Thái Công tiên sinh vui đùa nhân gian, bênh vực kẻ yếu.

Thâm Thái Công cười nói:

- Không dám, không dám, một kiếm vừa rồi của ngài, đúng là danh bất hư truyền.

Ngã Thị Thù hỏi:

- Ngài là Long đại hiệp?

Long Tại Điền nói:

- Chính là Lão phu.

Ngã Thị Thù lại hỏi:

- Có gặp Phương đại ca không?

Long Tại Điền ngạc nhiên nói:

- Phương Chấn Mi Phương công tử? Lão phu đã mời từ lâu, nhưng vẫn chưa tới.

Ngã Thị Thù nói:

- Y cùng xuất phát với chúng tôi tại Giang Nam, còn sớm hơn chúng tôi ba ngày, lẽ ra phải đến rồi mới đúng.

Long Tại Điền cười khố nói:

- Đáng tiếc lão phu còn chưa được cung nghênh đại giá của Phương công tử. Ba vị từ ngàn dặm xa xôi tới Hoài Bắc, không biết là vì chuyện gì?

Ngã Thị Thùy nói:

- Ngu tướng quân lãnh binh đánh chó Kim, chúng tôi sao có thể ngồi nhìn? Chúng tôi đặc biệt tới hội họp với Long tiên bối, xin gia nhập dưới trướng Ngu tướng quân, giết chó Kim ra khỏi Hoài Bắc.

Lời này vừa nói ra, Long Tại Điền, Tín Vô Nhị, Ninh Tri Thu đều giật mình; Kim thái tử, Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ, Hoàn Nhan Trạc, Tích Vô Hậ, Hô Tang Khắc, Hô Tang Các đều biến sắc.

Chuyện quan trọng như vậy, Ngã Thị Thùy lại tùy tiện nói ra, khiến những người có mặt không ai không động dung. Có kẻ hận hãn đả thương người, có người cảm thấy kinh hãi, có người trách hãn tiết lộ cơ mật, có người lại cảm thấy hãn nói năng quá không kiêng dè.

Chỉ có Thẩm Thái Công vẫn ung dung tự đắc, giống như Ngã Thị Thùy dĩ nhiên nên nói như vậy vào lúc này, trong trường hợp này.

Kim thái tử và Long Tại Điền giống như một đôi tử địch trời sinh, mặc dù tuổi tác cách xa nhau. Kim thái tử lạnh lùng nói:

- Các người muốn lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe sao?

Long Tại Điền cười nói:

- Nguyên tắc của tề quốc xưa nay, đó là “người không phạm ta, ta không phạm người”. Nếu quý quốc lui ra khỏi biên giới nước ta, mọi chuyện đều vui, xin thái tử trở về góp ý mấy câu!

Kim thái tử cười lạnh nói:

- Ta có thể trở về, còn người chỉ sợ không có mạng để về.

Long Tại Điền cười nói:

- Sống chết của thất phu có gì luyến tiếc. Chỉ cầu Kim thái tử nghĩ đến quân dân hai nước, không nên gây chiến, tàn hại sinh linh.

Kim thái tử gật đầu nói:

- Nước Tống đầu hàng, không phải được rồi sao?

Long Tại Điền không cười nói:

- Nước Kim đầu hàng, càng thích hợp hơn.

Sắc mặt Kim thái tử biến đổi, vẫy tay, Tích Vô Hậu liền chạy tới. Kim thái tử lấy cờ Tống ra, dùng một chân giẫm đạp nó trên đất, nói:

- Lá cờ này là ta giết quân Tống đoạt được ở Thái Thạch. Nghe nói trong chiến dịch Thái Thạch, đệ đệ của ngươi là Long Ứng Tiềm cũng chết ở đó, nói không chừng là vì tranh đoạt lá cờ này. Ngươi có dám đoạt lại không?

Long Tại Điền cười lớn vang dội, nói:

- Sợ gì không dám!

Kiểm như rồng ngâm, hóa thành rồng dạo trên trời, chém tới Kim thái tử.

Long Tại Điền vừa lao lên, Ngã Thị Thùy liền nói với Thâm Thái Công:

- Nếu Phương Chấn Mi có ở đây thì tốt, chúng ta có thể thoải mái đánh một trận.

Thâm Thái Công chưa từng giao thủ với Kim thái tử, vì vậy hỏi:

- Người không thắng được tên chó Kim này sao?

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Giao thủ chỉ một chiêu.

Thẩm Thái Công hỏi:

- Như thế nào?

Ngã Thị Thùy nói từng chữ từng câu:

- Ta tuyệt đối không thắng được hãn.

Thẩm Thái Công trầm ngâm nói:

- Đúng vậy, nếu Phương Chấn Mi có ở đây thì tốt, sao hãn vẫn còn chưa đến?

Thực ra Phương Chấn Mi đích xác nửa ngày trước đã đến.

Bởi vì mùa đông vừa trôi qua, hoa mùa xuân bắt đầu nở nhụy, lá xanh tươi mới trái đầy chạc cây. Sự mát mẻ của mùa xuân, mang theo cơn gió hiu hiu thổi tới, khiến Phương Chấn Mi nhẹ nhàng khoan khoái, giống như câu “gió xuân như tắm”, đây thật là gió mát như nước.

Hoa xuân nở rộ ở đầu cành, nhưng hoa xuân cũng nở rộ ở đầu đường.

Hoa ở đầu cành là hoa, hoa ở đầu đường là người.

Phương Chấn Mi ngồi trên lưng ngựa, ung dung vui vẻ, từ từ thúc ngựa đi về hướng Ninh phủ. Ngay lúc này, một cô gái cười híp mắt bỗng đi đến, bím tóc vừa đen vừa bóng vừa sáng, mặc áo khoác màu đỏ, trong gió đều là hoa tươi.

Phương Chấn Mi thở dài một tiếng, tại sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại không thể ở vườn nhà thưởng thức hoa tươi khoe sắc, mà lại phải xuất đầu lộ diện bên ngoài, bán hoa ở đầu đường?

Phương Chấn Mi lại nghĩ tới những lão nhân rao hàng ở đầu đường, “kẹo hồ lô đây kẹo hồ lô”, “mài dao đây mài dao”, “chỉ năm màu đây chỉ năm màu”, những tiếng rao hàng buồn bã, cùng với gương mặt đầy nếp nhăn, không nhà để về... trong lòng hẳn lại cảm thấy chua xót.

Giống như trong mùa xuân này có mùa đông vô tận.

Nhưng đây dù sao cũng là mùa xuân.

Cô gái kia lúc không cười đã đủ ý cười, khi cười lên mắt cũng híp lại, giống như nước xuân chảy qua, sau đó yếu điệu nói:

- Công tử mua hoa, công tử mua hoa, công tử mua đóa hoa, tặng cho tiểu thư cài, trong lòng tiểu thư như hoa nở, công tử mua đóa hoa mà cảm!

Phương Chấn Mi cười cười. Cô gái này chẳng những có gương mặt xinh đẹp, còn có một cái miệng khiến người ta yêu thích, có ai không mua hoa của nàng? Phương Chấn Mi tiện tay ném hai mảnh bạc vụn vào trong giỏ của cô gái này. Cô gái cười càng vui vẻ, hàm răng vừa trắng vừa đều thốt ra những lời ngọt ngào:

- Cám ơn công tử, nào, hoa ở đây, công tử cứ chọn đi!

Phương Chấn Mi cười cười nói:

- Lần này ta phải lên đường gấp, không có thời gian rảnh để ngắm hoa. Cô cứ giữ lại bán cho người khác, ta nhìn qua cũng xem như mua rồi.

Cô gái này lắc lắc bím tóc, nghiêng mặt nói:

- Thời tiết tốt như vậy, thời gian tuyệt như vậy, sao công tử lại gấp rút lên đường, xem khắp nơi một vòng không phải tốt hơn sao? Khu vực Hoài Bắc này có rất nhiều cảnh đẹp. Nghe khẩu âm của công tử, chắc là đến từ Giang Nam phải không?

Phương Chấn Mi ngẩng mặt lên trời, buồn bã thở dài:

- Giang sơn tuy đẹp, nhưng nếu không giữ lấy, núi sông quý giá cũng sẽ tặng cho người khác.

Lại nhìn cô gái cười một tiếng nói:

- Ta đúng là lữ khách Giang Nam, có chuyện phải làm. Tiểu cô nương, xin từ biệt ở đây!

Cô gái này làm động tác cản lại. Phương Chấn Mi sợ ngựa đung phải nàng, vội siết dây cương. Cô gái bĩu môi nói:

- Ngài thật sự không lấy một ít hoa rồi đi sao?

Phương Chấn Mi cười khổ, biểu thị muốn lên đường. Cô gái vội nói:

- Này này này, vậy tôi tặng đóa hoa này cho ngài, công tử sẽ không ghét bỏ chứ?

Nói xong mặt lại đỏ lên, trong nắng xuân càng hiện lên vẻ khả ái.

Phương Chấn Mi thở dài cười nói:

- Sao lại ghét.

Cô gái dùng đôi tay nhỏ đưa lên một đóa hoa nhụy đỏ cánh trắng, lộ ra cổ tay như tuyết, trên tay đeo một chiếc vòng ngọc bích và một chiếc nhẫn khảm mã não đỏ. Phương Chấn Mi cười nhận lấy, lại định đi tới. Cô gái vội nói:

- Tôi tặng hoa cho công tử, công tử cũng không nhìn một cái, người một cái đã đi rồi!

Phương Chấn Mi thấy gương mặt mong đợi của nàng, một chút ngượng nghịu bất an khiến nàng càng có phong vận thiếu nữ. Hắn áy náy cười một tiếng, ngửi ngửi cánh hoa, chỉ cảm thấy mùi thơm phả vào mũi, giống như chưa từng có thứ gì thấm đượm mùi hương hơn đóa hoa này, liền khen ngợi:

- Thơm quá...

Đột nhiên sắc mặt biến đổi, giống như hương thơm không chỉ đến từ đóa hoa, mà xung quanh đều là mùi thơm nồng nặc, “phịch” một tiếng ngã xuống ngựa.

Phương Chấn Mi vừa ngã xuống ngựa, lập tức ở đầu đường sau hẻm có bốn người áo xám lướt ra như chớp, khi Phương Chấn Mi còn chưa chạm đất thì đã đỡ lấy hắn, lại lách vào trong một thùng xe. Cô gái kia cũng lướt vào, chiếc xe khởi động, bốn ngựa cùng phi, lập tức rời khỏi thành Hạ Quan.

Người đi đường chỉ thấy Phương Chấn Mi đột nhiên không còn trên ngựa nữa, đầu đường chỉ còn lại một con ngựa, một giỏ hoa tươi, cùng với một đóa hoa nhỏ màu trắng đỏ mùi thơm cực nồng. Chu A Ngưu ở hẻm phía tây và Tiểu Linh Tinh trong miếu chạy đến gần người người, lập tức hôn mê năm ngày năm đêm, khi tỉnh lại mới từ Hoài Bắc đệ nhất danh y Nhiếp Vi Thanh biết được, loại hoa này gọi là “bách nhật túy”, là kỳ hoa Tây Vực, đồng thời còn được bôi thuốc mê lên, một khi người nhất định sẽ mê man mấy ngày, căn bản không thuốc cứu chữa.

Người nói xem Phương Chấn Mi sẽ ngủ tới khi nào?

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công đã không nói về Phương Chấn Mi nữa, ánh mắt bọn họ đang bận nhìn, miệng cũng không kịp nói chuyện.

Ninh Tri Thu có ngoại hiệu là “Long Ngâm Kiếm”, kiếm thế đã kinh người, nhưng so với Long Tại Điền thì quả thật không giống như đang dùng kiếm.

Kiếm của Long Tại Điền chính là rỗng trong rỗng đạo chín tầng.

Lúc này Thẩm Thái Công mới hiểu vì sao Long Tại Điền tại khu vực Hoài Bắc có thể xưng là đệ nhất, hai phe hắc bạch không ai không phục, ngay cả Đình Đông Đình của Hoài Bắc đệ nhất gia, Lý Long Đại của Hoài Dương tiêu cục đều rất kính phục y; còn có Hạ Quan tri phủ Ninh Tri Thu, “Kim Toán Bàn” Tín Vô Nhị, “Toán Bàn Tiên Sinh” Bao Tiên Định cũng gọi y là đại ca. Nguyên lai thành tựu kiếm thuật của Long Tại Điền thật sự đã cao đến mức khiến người ta cảm thán.

Thẩm Thái Công cảm thấy nếu mình giao đấu với Long Tại Điền, e rằng sau ba mươi chiêu sẽ phải bại trận.

Thẩm Thái Công lại nghĩ tới Ngã Thị Thùy, chắc hẳn Ngã Thị Thùy có thể chống được bốn năm chục chiêu, còn một trăm chiêu thì chưa chắc có thể vượt qua.

Ngã Thị Thùy vẫn lạnh người.

Bởi vì hẳn biết, Long Tại Điền võ công tuy cao, kiếm pháp tuy giỏi, kinh nghiệm tuy nhiều, nhưng không thể qua nổi năm trăm chiêu của Kim thái tử.

Long Tại Điền kiếm thế như cầu vồng, nhưng không phong tỏa được thế công của Kim thái tử.

Ngã Thị Thùy càng nhìn ra được, trong mắt Kim thái tử căn bản không có thanh kiếm trên tay Long Tại Điền.

Giao đấu với cao thủ như Long Tại Điền, Kim thái tử vẫn có thể trong mắt không kiếm. Ngã Thị Thùy không nhìn được thâm lo lắng cho Long Tại Điền.

Hắn sợ rằng Long Tại Điền sau hai trăm chiêu sẽ có dấu hiệu thất bại.

Hắn không tìm được âm thầm suy nghĩ, nếu Phương Chấn Mi và Kim thái tử đấu một trận thì sao? Là ai thắng ai bại?

Nhưng hiện giờ Phương Chấn Mi rốt cuộc ở đâu?

Phương Chấn Mi đang ở trên xe.

Xe chạy ra khỏi thành Hạ Quan.

Người đánh xe là một lão nhân áo xám, tướng mạo như chim ưng. Trong xe có bốn người, ngoại trừ cô gái áo đỏ kia thì còn có ba người áo xám khác.

Người áo xám thứ nhất rất trẻ tuổi, trầm mặc không nói. Người áo xám thứ hai đã vào tráng niên, tướng mạo đường đường. Người áo xám thứ ba khoảng bốn năm chục tuổi, dưới cằm có ba chòm râu dài, dáng vẻ gãy gò.

Người áo xám thứ ba giơ ngón cái lên, tấm tắc khen:

- Tiểu sư muội, thật lợi hại. Cái gì Giang Nam danh hiệp, vừa xuất hiện đã bị tiểu sư muội đánh ngã rồi, đúng là một kẻ vô dụng!

Người áo xám thứ hai cũng khen:

- Tiểu tử này có bao giờ từng thấy tiểu quận chúa...

Người áo xám trẻ tuổi thứ nhất “hử” một tiếng. Sắc mặt người áo xám trung niên lập tức tái nhợt, cúi đầu nói:

- Tứ đệ đáng chết, gọi ra tiểu sư muội...

Thanh niên kia trừng mắt một cái, sát khí lộ ra:

- Người nói nữa thử xem!

Người áo xám trung niên này vội lắc đầu:

- Không dám, không dám...

Thanh niên áo xám mắt hiện sát khí, quét qua mỗi góc trong xe, sau đó lạnh lùng nói:

- Trước khi đi sư phụ đã dặn chúng ta thế nào? Nếu mọi người không cẩn thận, ta đành phải chấp hành hình phạt thôi!

Người trung niên và người tráng niên kia đều cúi đầu nói:

- Rõ!

Thanh niên này ánh mắt như chớp, nhìn chăm chú vào Phương Chấn Mi nằm trên sàn, chậm rãi nói:

- Đem dài lăm mọng, không bằng giết hẳn! Tam sư đệ!

Trung niên kia lập tức cung kính đáp lời, quay người đến gần Phương Chấn Mi, giơ chưởng đánh xuống. Cô gái áo đỏ kia bỗng quát một tiếng:

- Chờ đã!

Trung niên kia giống như rất e ngại “tiểu sư muội”, không dám hạ thủ, đành nhìn sang thanh niên kia. Thanh niên kia trong mắt thoáng hiện lên vẻ sắc bén, lại hóa thành ý cười, hỏi cô gái áo đỏ:

- Tiểu sư muội, như thế nào?

Cô gái áo đỏ giống như cũng rất e ngại thanh niên này, nhỏ giọng nói:

- Đại sư huynh, sư phụ chỉ bảo chúng ta bắt sống người này, không nhất định phải xử tử hắn. Bây giờ không phải lúc cần thiết, hắn đã bị chúng ta bắt giữ, cần gì phải dồn hắn vào chỗ chết? Hơn nữa, tiểu muội luôn cảm thấy... cảm thấy...

Đại sư huynh kia ôn nhu cười nói:

- Cảm thấy thẳng không vinh quang, đúng không?

Vừa nói vừa mỉm cười nhìn tiểu sư muội. Tiểu sư muội cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy rùng mình.

Sắc mặt Đại sư huynh dần dần trở nên uy nghiêm, hỏi:

- Tiểu sư muội, trước khi mười ba người chúng ta đi chuyến này, sư phụ đã giao phó cho muội làm việc, hay là nghe lệnh của ta?

Sắc mặt tiểu sư muội tái đi, miệng đẹp ra, nói không nên lời. Đại sư huynh lại quát lên:

- Đi lại trên giang hồ, kị nhất là loại “lòng dạ Bồ Tát” giống như muội! Tiểu sư muội, muội có thân phận gì, đừng bị tên mặt trắng nhỏ trói gà không chặt này...

Lúc này xe ngựa đang phi nước đại đột nhiên dừng lại, bên ngoài vang lên một tiếng quát, màn vải mở ra, lại có hai ba con gà mái gà trống bay vào. Trong lúc bất ngờ, ngay cả Đại sư huynh cũng bị phân gà bắn vào mặt. Hắn lập tức hét lớn:

- Nhị sư đệ, có chuyện gì?

Bên ngoài vang lên một giọng nói già nua:

- Có địch xâm phạm.

Theo sau là tiếng đao kiếm va chạm.

Cùng lúc này, có ba bóng người xông vào trong xe, muốn cứu Phương Chấn Mi. Hai tay Đại sư huynh cuốn lên, ba người xông vào đều ngã ra ngoài xe.

Tam sư đệ và Tứ sư đệ đã lần lượt rút đao kiếm, xông ra ngoài xe, chỉ thấy trên đường có khoảng hơn hai mươi tên hán tử to khỏe. Tam sư đệ trầm giọng quát lên:

- Kẻ nào?

Một đại hán cầm đầu mặt đầy râu ria vung đại đao lên, quát lớn:

- Hừ, ta là gia tướng của Đại Tổng Ngu Doãn Văn Ngu tướng quân, Trương Trấn Khuyết. Chó Kim, mau giao Phương Chấn Mi ra!

Tam sư đệ và Tứ sư đệ từ hai bên vén màn che lên. Đại sư huynh chậm rãi đi ra, vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói:

- Kẻ tìm chết tới rồi.

Nhị sư đệ, Tam sư đệ và Tứ sư đệ đều cười sảng sặc, vô cùng ngông cuồng.

Đại sư huynh lại nói:

- Các người cho rằng bằng mấy con gà là có thể đục nước béo cò, lên vào cướp người được sao? Nhị sư đệ, người tới giết Phương Chấn Mi, cho thủ hạ Ngu tướng quân nhìn một chút!

Nhị sư đệ lập tức đáp lời, quay người nắm lấy cổ áo Phương Chấn Mi, vung đao chém xuống. Trương Trấn Khuyết hét lớn một tiếng, có khoảng

hai mươi hán tử chia làm hai đường, lao thẳng về hướng thùng xe.

Nhưng thùng xe lại bị trường đao của Tam sư đệ và trường kiếm của Tứ sư đệ múa đến mưa gió không lọt, không một ai có thể xông vào. Trương Trấn Khuyết lướt ra, đại đao cuốn về phía Tứ sư đệ trung niên kia.

Cùng lúc đó, Đại sư huynh đã xông đến trước người Tứ sư đệ, kiếm vẫn chưa rời khỏi vỏ, nhưng đã hoàn toàn phong tỏa thể công của Trương Trấn Khuyết.

Trông thấy Phương Chấn Mi sắp sửa mất mạng đương trường, bỗng một tiếng “keng” vang lên, đốm lửa tung tóe, một thanh đoản kiếm đã ngăn cản Nhận Linh đao. Lão nhân kia ngăn người, nói:

- Tiểu quận... tiểu sư muội...

Tiểu sư muội thu đoản kiếm lại, nói:

- Nhị sư huynh, đắc tội rồi!

Quay đầu lại thấy Đại sư huynh liên tục tung chưởng, đánh cho “Đại Hồ Tử” Trương Trấn Khuyết văng ra ngoài xe, hai mắt như đao đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Tiểu sư muội hoảng sợ cúi đầu, nói:

- Đại sư huynh, tiểu muội có một yêu cầu quá đáng, không biết sư huynh có chịu đáp ứng hay không?

Đại sư huynh cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ muội muốn thả hãn sao?

Tiểu sư muội nói:

- Không dám, tiểu muội nghe nói người này cũng rất có hiệp danh, được người trong võ lâm tôn trọng. Cho dù chúng ta lừa gạt bắt giữ hắn, cũng không nên giết khi hắn không thể chống cự, nếu không thì khó phục người trong thiên hạ. Chỉ cầu đại sư huynh giải hắn trở về gặp sư phụ sư bá, để cho hai vị lão nhân gia định đoạt.

Đại sư huynh hừ một tiếng nói:

- Chẳng lẽ muội chưa từng nghe đến cố sự Tống Tương Công bại binh ở Hoảng Thủy? Ta cứ giết hắn, muội sẽ làm gì?

Vào thời đại Xuân Thu, Tống Tương Công là một quân vương nhân từ. Đại quân của y và Sở binh gặp nhau tại Hoảng Thủy, đó là lúc người Sở đang vượt sông giữa chừng. Đại Tư Mã phe Tống khuyên Tương Công chặn đánh, Tương Công phản đối. Chỉ chốc lát sau người Sở lên bờ, nhưng chưa chỉnh đốn đội ngũ. Đại Tư Mã lại khuyên y tấn công, y vẫn không đồng ý. Đợi đến khi người Sở dàn trận xong, lương tâm của y mới cho phép hạ lệnh tiến công. Kết quả quân Tống đại bại, Tống Tương Công cũng bị thương ở hông, dẫn đến cái chết. Trước khi chết còn chủ trương: “Quân tử lâm trận, không thể thương càng thêm thương, không bắt lão nhân tóc bạc, người xưa dụng binh, không dựa vào hiểm trở, quả nhân tuy là người mất nước, sao có thể nổi trống tấn công kẻ địch còn chưa thành hàng”.

Đại sư huynh nói những lời này, đương nhiên là muốn chỉ trích tiểu sư muội “lòng dạ đàn bà”.

Tiểu sư muội than:

- Đại sư huynh, tiểu muội vẫn luôn tôn kính huynh là anh hùng, nhưng nếu...

Đại sư huynh biến sắc, đột nhiên rút ra một tấm lệnh bài màu đen, nói:

- Lệnh bài chưởng môn ở đây, muội dám kháng lệnh?

Tiểu sư muội cúi lạy nói:

- Đệ tử không dám.

Lại ngược mắt lên, trong hốc mắt có lệ, đi vào trong khu rừng phía sau, loáng thoáng truyền đến tiếng nghẹn ngào, dần dần đi xa.

Nhị sư đệ vội kêu lên:

- Tiểu sư muội, muội đi đâu vậy? Đừng đi!

Đại sư huynh cười lạnh nói:

- Cô ta đi đến tổ của Ngũ sư đệ thôi, chúng ta không cần để ý, lúc hội họp mới cho cô ta xem thử. Nhị sư đệ, trước tiên giết Phương Chấn Mi rồi tính sau!

Nhị sư đệ khom người nói:

- Rõ!

Lúc này hơn hai mươi tên đại hán bên ngoài, người trước ngã xuống người sau tiến lên, xông vào thùng xe, nhưng Tam sư đệ và Tứ sư đệ vẫn ung dung ứng phó. Đám đại hán kia lần lượt lùi lại, có hai người còn bị thương. Trương Trấn Khuyết hét lớn xông lên, tay trái dùng “Long Bàn trảo”, tay phải dùng “Lục Đinh Khai Sơn” đánh thẳng vào Đại sư huynh.

Lưỡi kiếm của Đại sư huynh nhấn một cái, đã gác lên tay trái của Trương Trấn Khuyết, thân kiếm quét ngang, đã ngăn cản đại đao, lại mượn đao đẩy Trương Trấn Khuyết văng ra ngoài xe.

Lúc này Nhị sư đệ cũng vung đao chém vào cổ Phương Chấn Mi.

Trương Trấn Khuyết vô cùng nóng nảy, cường hành giữa không trung lật người một cái, một lần nữa xông vào thùng xe. Đại sư huynh cũng

không ngờ Trương Trấn Khuyết lại tập kích nhanh như vậy, kịp thời ngăn cản. Trương Trấn Khuyết giận dữ quát một tiếng, đại đao rời tay ném về phía Đại sư huynh.

Đại sư huynh dùng thân kiếm cản lại, đánh bay đại đao. Trương Trấn Khuyết lại thừa cơ xông vào trong xe. Trên mặt Đại sư huynh chợt hiện sát khí, lạnh lùng nói:

- Giết hết toàn bộ! Một tên cũng không lưu lại...

Kiếm xuất ra, đâm thẳng vào lưng Trương Trấn Khuyết.

Trương Trấn Khuyết nóng lòng cứu người, không kịp ngăn cản, trông thấy đã sắp mất mạng dưới kiếm.

Lúc này mũi đao của Nhị sư đệ cũng vừa lúc chém đến cổ Phương Chấn Mi.

Nhưng cổ của Phương Chấn Mi lại đột nhiên biến thành ngón tay.

Hai ngón tay, ngón cái và ngón trỏ.

Nhị sư đệ kinh hãi, đao đã không rút ra được, bởi vì hai ngón tay kia đã khép lại, kẹp chặt thân đao, giống như Ngũ Chỉ sơn đê Tề Thiên Đại Thánh, dù người có bảy mươi hai phép biến hóa cũng biến không ra.

Hai ngón tay kia xiết chặt, đao giống như bột mì bị bẽ gãy, lại búng một cái, mũi đao lập tức bắn ra.

Mũi đao gãy chợt lóe lên trong thùng xe tối tăm, “keng” một tiếng kịp thời đung vào mũi kiếm của Đại sư huynh. Đại sư huynh chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, mũi kiếm lướt qua chỉ cách lưng Trương Trấn Khuyết hai tấc, Trương Trấn Khuyết may mắn thoát khỏi hiểm cảnh.

Đại sư huynh không tiếp tục truy sát Trương Trấn Khuyết, chỉ âm hiểm nhìn chăm chăm vào trong xe.

Nhị sư đệ trợn mắt há mồm, nhìn đao gãy trên tay mình.

Phương Chấn Mi trên xe hờ hững cười cười, nhẹ nhàng vươn người, từ từ đứng lên, nói với Nhị sư đệ:

- Thật xin lỗi, nóng lòng cứu người, đã làm gãy đao của người rồi!

Nhị sư đệ trừng mắt nhìn hăn, giống như nhìn một con quỷ.

Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công nhìn kiếm thế của Long Tại Điền, giống như nhìn một vị thần. Long Tại Điền thi triển “Phi Long Tại Thiên”, “Long Du Cứu Thiên”, “Kháng Long Hữu Hối”, một chiêu nối tiếp một chiêu, kiếm thế dùng đơn giản thẳng phức tạp. Không chỉ có Ngã Thị Thùy và Thảm Thái Công, những người có mặt cũng cảm thấy hoa mắt, quên mất đây là một trận chiến sinh tử.

Long Tại Điền kiếm thế vô song, nhưng lại giống như không có hiệu lực với Kim thái tử.

Hai trăm chiêu đã qua, vẫn chưa phân thắng bại.

Mà Ngã Thị Thùy lại càng lúc càng lo lắng, bởi vì hăn biết với tuổi tác của Long Tại Điền, cứ đánh tiếp như vậy Kim thái tử sẽ chiếm được ưu thế.

Chợt nghe một tiếng quát lớn giữa không trung, hai bóng người nhanh chóng phân ra, loạng choạng lui về trận doanh hai bên, lại vững vàng đứng thẳng.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 7 : Kiếm Của Long Tại Điền Và Chương Của Kim Thái Tử

Phương Chấn Mi cười nói:

- Người nhìn ta như vậy làm gì? Ta cũng không phải quý.

Trương Trấn Khuyết mừng rỡ nói:

- Phương công tử, ngài không việc gì thì tốt rồi. Thủ hạ của tướng quân tại Hạ Quan nghe nói có người đánh thuốc mê ngài, lại chạy tới cứu không kịp. Tướng quân nghe được, vội sai chúng ta chặn xe giữa đường, giải cứu công tử, không ngờ công tử... công tử lại là người cứu ta.

Phương Chấn Mi nói:

- Tâm ý của tướng quân và chư vị, Chấn Mi vô cùng cảm kích. Còn xin Trương huynh và chư vị đại ca dừng tay, tránh khỏi tổn thương.

Trương Trấn Khuyết nói:

- Năm ngoái tướng quân và công tử gặp nhau, đến bây giờ vẫn rất khâm phục tính cách của công tử. Thuộc hạ may mắn được thấy phong thái của công tử, đã là vạn hạnh, công tử là rồng trong đám người, sao có thể hạ mình xưng huynh gọi đệ với thuộc hạ, thuộc hạ thật xấu hổ không dám...

Chợt hét lớn một tiếng, tiếng binh khí va chạm chung quanh đều dừng lại.

Tam sư đệ và Tứ sư đệ vén rèm vào, vừa thấy Phương Chấn Mi bình yên vô sự, liền ngạc nhiên nói:

- Đại sư huynh...

Đại sư huynh vung tay lên, lạnh lùng nói:

- Phương Chấn Mi, người bớt ngông cuồng đi, nếu không phải nhờ tiểu sư muội giúp đỡ, người có thể thoát khỏi cửa ải “bách nhật túy” sao!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Vị huynh đài này hiểu lầm rồi, lệnh sư muội cũng không có ý giúp người ngoài. Chỉ là tại hạ thấy nàng trên tay đeo vòng ngọc xanh, không giống như một cô gái nghèo ra ngoài bán hoa, cho nên tại hạ không ngửi mùi hoa mà thôi, thật không trách được lệnh sư muội.

Trương Trấn Khuyết ngạc nhiên hỏi:

- Ấy, vậy sao Phương công tử còn bị bắt vào trong xe?

Phương Chấn Mi cười nói:

- À, đó là có người không ngại đường xá xa xôi tới Hoài Bắc chặn đường ta, lại bày kế này, vô cùng khổ tâm, cho nên ta cũng muốn gặp mặt người đó, tạm thời giả mê lên xe, xem chư vị chở ta đến đâu... Không ngờ lại kinh động đến Ngu tướng quân, làm phiền các vị đại ca, thật là áy náy...

Trương Trấn Khuyết cười lớn nói:

- Ha ha ha, không ngờ chúng ta tới cứu công tử, ngược lại làm hỏng đại kế của công tử rồi...

Sắc mặt đại sư huynh lúc đỏ lúc trắng, giận đến toàn thân phát run, trầm giọng quát lên:

- Giết!

Đại sư huynh vừa thốt ra chữ “giết”, trường kiếm của Tứ sư đệ như răn độc đã đâm tới trước ngực Phương Chấn Mi.

Tay của Kim thái tử khẽ ôm trước ngực, chỉ thấy y phục nơi ngực của hắn bị mũi kiếm cắt một đường dài ba tấc, loáng thoáng có chút vết máu, lạnh lùng nhìn Long Tại Điền.

Long Tại Điền vẫn hai mắt lấp lánh, ánh sáng bắn ra, toàn thân trên dưới không có một vết máu nào, mày râu lại không gió tự chuyển động, nhìn chăm chú vào Kim thái tử.

Kim thái tử nhìn y một lát, gật đầu nói:

- Giỏi, kiếm pháp giỏi.

Môi của Long Tại Điền khẽ động đậy, lại không trả lời.

Kim thái tử lại nhìn chung quanh một vòng, lạnh lùng nói:

- Buổi trưa ngày mai, bảy người nước Đại Kim chúng ta sẽ gặp cao thủ quý quốc tại lôi đài Hạ Quan. Đây đơn thuần là võ lâm tỷ võ, so tài cao thấp, hai bên đều không dựa vào thế lực quan phương. Nếu có gan, trưa ngày mai các người cứ đoạt lại lá cờ Tống này từ trong tay chúng ta, đó mới là nam tử hán đội trời đạp đất.

Long Tại Điền yên lặng một lúc, sau đó hét lớn:

- Được!

Tiếng như sấm rền khiến mọi người đều giật mình.

Kim thái tử lại gật đầu, âm hiểm nói:

- Được, rất tốt.

Sau đó quay người rời đi.

Ngã Thị Thùy cả giận nói:

- Người muốn đi sao, người đã bị thương, hôm nay chính là ngày giỗ của người!

Kim thái tử “hử” một tiếng, chậm rãi xoay người. Hạ Hầu Liệt muốn hành động, Kim thái tử lại lắc đầu, Hạ Hầu Liệt lập tức đứng yên. Kim thái tử lạnh lùng hỏi Ngã Thị Thùy:

- Người muốn thế nào?

Ngã Thị Thùy chợt thấy Thẩm Thái Công kéo kéo hăn, lại nói nhanh bên tai hăn:

- Nghe lời Long đại hiệp!

Chợt nghe Thẩm Thái Công giành nói trước Ngã Thị Thùy:

- Được, hôm nay không phải ngày giỗ của người thì cũng đến ngày mai mà thôi. Giữa trưa ngày mai chúng ta gặp nhau trên lô đài thành Hạ Quan, không đến là rùa.

Tích Vô Hậu lại chế nhạo một câu:

- Mang binh mã quân đội tới thì không phải là hảo hán võ lâm!

Tín Vô Nhị giận dữ quát lên:

- Loại chuyện hèn hạ này người Đại Tổng tuyệt đối không làm!

Kim thái tử lại không hề động dung, lạnh lùng nói:

- Được, rất tốt.

Liền quay người rời đi.

Ninh Tri Thu bởi vì tận mắt nhìn thấy hai cận vệ chết thảm, sao chịu bỏ qua cho Kim thái tử, lập tức bước ra. Long Tại Điền ra dấu cản lại. Ninh Tri Thu vội nói:

- Đại ca, Kim thái tử kia đã bị huynh đả thương, Hạ Hầu Liệt kia xem ra thương thế cũng không nhẹ, Thẩm lão tiên bối quẩn lấy con lừa ngốc kia, mấy tên khác thì huynh đệ ta có thể ứng phó được, không thể thả hổ về rừng...

Ngã Thị Thùy vô cùng đồng cảm, liền phụ họa:

- Đúng vậy...

Long Tại Điền xanh mặt, lắc đầu. Lúc này đám bảy người Kim thái tử đã biến mất không thấy, Long Tại Điền mới quay đầu lại nói:

- Các người có điều không biết...

Đột nhiên phun máu, lập tức ngã xuống. Tín Vô Nhị và Ninh Tri Thu kịp thời đỡ lấy, Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đều biến sắc.

Sắc mặt Long Tại Điền u ám, nói:

- Chúng ta trước tiên về chỗ Bao nhị đệ...

Trường kiếm của Tứ sư đệ như rắn độc đâm tới trước ngực Phương Chấn Mi, nhưng cùng lúc đó tay của Phương Chấn Mi đã chụp vào bả vai của rắn, sau một tiếng “keng”, trường kiếm gãy đôi.

Trường kiếm vừa gãy, Tứ sư đệ đã lật khuỷu tay đánh về phía Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi trượt một cái, đã đến sau người Tứ sư đệ.

Cùng lúc trường đao của Tam sư đệ đã từ trên cao chém thẳng xuống đầu Phương Chấn Mi, giống như ừng lớn quắp mồi, thế không thể cản.

Nhưng tay của Phương Chấn Mi lại giống như tên, một mũi tên bắn vào chuôi đao, đao bay ra, “phập” một tiếng cắm vào trên nóc xe, cũng không rơi xuống.

Thân thể Tam sư đệ lập tức xoay nhanh như một chiếc đĩa, hai tay chém vào tử huyệt nơi cổ Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi lắc mình một cái đã đến sau người Tam sư đệ, tay của hắn không làm gì khác, chỉ vung ra giống như đập vỡ một chiếc đĩa, Tam sư đệ lập tức bay về phía Tứ sư đệ, công kích của hai người đụng vào nhau.

Nhạn Linh đao trên tay Nhị sư đệ vốn đã gãy, nhưng đao gãy vừa chuyển động, lại đánh ra mười mấy điểm sáng, giống như cào cào bắn về phía Phương Chấn Mi.

Vừa lúc tay của Phương Chấn Mi cũng giống như lưới trời lồng lộng, mười mấy điểm sáng đều chui vào trong tay hắn.

Nhưng lúc này đao gãy của Nhị sư đệ mới phát động, một hơi chém ra tám đao, đồng thời cười lớn nói:

- Người trúng kế rồi, người dùng tay bắt ám khí của ta, nhất định trúng phải kỳ độc, trong nửa canh giờ...

Lúc này đốm lửa trong tay Phương Chấn Mi lại từng điểm từng điểm bắn trở về, mỗi đốm lửa đụng vào một đao của Nhị sư đệ, đến lần thứ tám, tám đao của Nhị sư đệ đều đánh trật, còn Phương Chấn Mi lại bình yên vô sự. Đến lúc này cảnh này, Nhị sư đệ cũng không nói nên lời được nữa.

Nhưng đốm lửa trong tay Phương Chấn Mi vẫn còn năm sáu điểm bắn ra, Nhị sư đệ rất sợ hãi những ám khí này, tránh được năm sáu đốm lửa thì đã lui ra ngoài xe.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tứ sư đệ gãy kiếm, Tam sư đệ đứt đao, Nhị sư đệ bị ép ra ngoài xe, chỉ còn lại Đại sư huynh đối mặt với Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi cười cười nói với hắn:

- Vị dùng kiếm này xuất chiêu tàn độc, có thể thi triển “Trường Xà Nhập Động” linh hoạt như vậy, chắc hẳn là tứ đệ tử Thanh Tùng Tử của hai vị tiền bối Tây Vực Thần Ứng và Tây Vực Kim Yển. Vị dùng đao kia thi triển một chiêu “Lực Phách Hoa Sơn”, lại có phong thái của “Cổn Đường đao” Tây Nam, chắc hẳn là tam đệ tử Thanh Diệp Tử của hai vị tiền bối Thần Ứng, Kim Yển. Ngoài ra vị cao thủ ám khí kia, chắc là nhị đệ tử Thanh Phong Tử của Tây Vực Song Tiên rồi. Vậy các hạ nhất định là...

Đại sư huynh lạnh lùng nói:

- Thanh Yên Tử.

“Đại Hồ Tử” Trương Trấn Khuyết giật mình nói:

- Bọn họ là... bọn họ là đệ tử của hai lão quái vật Quách Tĩnh Phong, Triển Phi Sương kia!

Đại sư huynh biến sắc, lạnh lùng nói:

- Tục danh của gia sư, đâu cho phép tên hen mọn người hô to gọi nhỏ!

Trường kiếm liền ra khỏi vỏ. Trương Trấn Khuyết cố gắng lách người, nhưng kiếm của Thanh Yên Tử lại nhanh hơn thân pháp của hắn nhiều. Phương Chấn Mi bỗng vỗ một chưởng vào vách xe, thanh đao cắm trên nóc xe kia lập tức rơi xuống, vừa vụn đánh văng một kiếm của Thanh Yên Tử.

Phương Chấn Mi nói:

- Thanh Yên Tử huynh, vị Trương huynh đệ này cũng không phải người trong giang hồ, mà là gia tướng của Ngũ tướng quân, không biết được kiêng kị của giang hồ, đã mạo phạm hai vị sư tôn, xin nể mặt tại hạ bỏ qua cho y một lần!

Thanh Yên Tử thấy Phương Chấn Mi lộ ra thủ đoạn như vậy, bèn nói:

- Cho dù ta muốn tính toán, cũng không làm gì được người.

Nói xong lại chán nản đi ra ngoài xe. Phương Chấn Mi vội nói:

- “Khinh Yên kiếm pháp” của các hạ thật sự cao tuyệt vô song, đã nhường rồi!

Hắn vừa cất lời, Thanh Yên Tử đang xoay người đi ra ngoài xe, đột nhiên kiếm rời khỏi vỏ, vỏ kiếm như tên ném về phía Phương Chấn Mi, trường kiếm trong tay cũng đâm ra mười mấy chiêu vào Phương Chấn Mi, không mang theo một chút tiếng gió nào, quả thật giống như một luồng khói nhẹ, nhanh mà không tung tích.

Lần này Thanh Yên Tử đột kích thật sự bất ngờ.

Nhưng Phương Chấn Mi lại giống như đã tính trước, hắn vừa nói chuyện vừa tiện tay bắt lấy vỏ kiếm, lại dùng vỏ kiếm nghênh đón mười mấy chiêu kiếm của Thanh Yên Tử.

Thanh Yên Tử tấn công một đợt không vào, trên trán đổ mồ hôi. Đáng sợ nhất là hắn phát hiện mình không thể thu chiêu, một khi thu chiêu sẽ bị đối phương thừa cơ tấn công, mỗi thức đều có thể dồn mình vào chỗ chết.

Thanh Yên Tử vô cùng kinh hãi, hắn chỉ có thể tiếp tục tấn công, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước. Lại thấy Phương Chấn Mi ôn hoà mỉm

cười, đột nhiên thu chiêu, lui lại phía sau. Thanh Yên Tử không thu thế được, tiến lên phía trước mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã xuống, vội dùng trường kiếm cắm vào đáy xe, ổn định bước chân, không ngừng thở dốc.

Phương Chấn Mi mỉm cười nhìn đối phương, cũng vừa nói xong những lời kia. Nhưng vừa rồi giao đấu trong phút chốc, đối với Thanh Yên Tử chẳng khác nào đi qua trước mặt Diêm La Vương bảy tám vòng, còn chưa tỉnh hồn.

Ba người Thanh Tùng Tử, Thanh Diệp Tử, Thanh Phong Tử đứng thẳng hàng bên cạnh Thanh Yên Tử, nhìn nhau một cái, muốn hợp sức tấn công Phương Chấn Mi.

Thanh Yên Tử đưa tay cản lại, nói:

- Bốn người chúng ta liên thủ, cũng không phải đối thủ của hắn.

Bốn người ngưng trọng nhìn Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Hẹn gặp lại sau!

Lại cùng Trương Trấn Khuyết xuống xe, hội họp với hơn hai mươi tên đại hán kia.

Lần này chẳng những Trương Trấn Khuyết ngăn ra, ngay cả bốn người Thanh Yên, Thanh Tùng, Thanh Diệp, Thanh Phong cũng ngỡ ngác.

Thanh Yên Tử quát lớn:

- Chờ đã!

Phương Chấn Mi mỉm cười dừng bước:

- Có chuyện gì?

Thanh Yên Tử hỏi:

- Người giữ chúng ta ở đây, có mưu đồ gì?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ chư vị muốn theo tạ hạ đi bá kiến Ngu tướng quân sao?

Thanh Yên Tử và ba tên sư đệ nhìn nhau một cái. Thanh Phong Tử hỏi:

- Người định thả chúng ta đi sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Ta bắt giữ các người lúc nào?

Trong mắt Thanh Phong Tử thoáng hiện lên vẻ cảm kích. Thanh Diệp Tử nói:

- Chúng ta bắt người tới đây, người không muốn trả thù sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Bắt? Nếu không phải chính ta muốn tới, các người có thể bắt được ta sao?

Ánh mắt Thanh Diệp Tử giống như bưng tỉnh.

Thanh Tùng Tử càng nôn nóng hỏi:

- Vậy người không muốn hỏi là ai sai chúng ta tới sao?

Phương Chấn Mi cười nói:

- Nếu ta hỏi các người, các người có nói cho ta biết không? Nếu bây giờ ta lên xe, các người có còn chở ta đi không? Nếu như không, cần gì phải miễn cưỡng? Không bằng ta theo Trương huynh đệ đi bái kiến Ngu tướng quân còn tốt hơn.

“Toán Bàn Tiên Sinh” Bao Tiên Định là lão nhị trong “Hoài Bắc Tứ Nghĩa”. Trong võ lâm có ba cao thủ sử dụng bàn tính, đó là Tích Vô Hậ, Tín Vô Nhị và Bao Tiên Định, có thể xem Bao Tiên Định là người võ công cao nhất, tính tình trung hậu nhất, tính cách cũng ôn hoà nhất, hơn nữa còn là một người thông thái trầm tĩnh.

Nhưng hiện giờ sắc mặt y nghiêm trọng, trên trán đổ mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu. Trong phòng tập trung các đại cao thủ võ lâm Hoài Bắc, cùng với Giang Nam Ngã Thị Thùy và Thái Hồ Thẩm Thái Công, nhưng xét về y thuật thì không ai có thể bằng y.

Bao Tiên Định đã cho Long Tại Điền bị trọng thương uống mấy chục loại thuốc khác nhau, đang dùng chân khí bản thân giúp Long Tại Điền xóa tan máu đọng tại hai mạch Thiếu Dương, Nhâm Đốc.

Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công, Tín Vô Nhị, Ninh Tri Thu và một đám cao thủ võ lâm đều lo lắng chờ đợi.

Một lúc sau, bàn tay của Bao Tiên Định mới rời khỏi người Long Tại Điền, sắc mặt nặng nề, tự mình vận khí điều tức. Lại một lát nữa, Bao Tiên Định và Long Tại Điền mới lần lượt mở mắt ra.

Long Tại Điền mệt đảo mắt chung quanh, nhìn mỗi người trong phòng một lần, lại than một tiếng.

Bao Tiên Định chậm rãi đứng dậy, ân cần nói:

- Long đại ca, huynh bị trúng phải “Khinh Yên chưởng”, vết thương càng nhẹ thì nội thương càng nặng, hơn nữa phát tán càng rộng. Dùng thuốc của tiểu đệ và nội kinh hùng hậu của đại ca, đại khái đã trấn áp được nó. Nhưng thương thế này khá nặng, trong vòng ba tháng đại ca không nên động võ...

Hai mắt Long Tại Điền mở to, ánh sáng bắn ra, cười nói:

- Nhị đệ, vì ngu huynh mà vất vả cho đệ rồi.

Sau đó thở dài cười nói:

- Ha ha, ba tháng, ba tháng điều dưỡng, mà chúng ta, chúng ta ngày mai phải chiến một trận vì Đại Tổng, sinh tử không màng!

Ninh Tri Thu nói:

- Trận chiến ngày mai, Kim thái tử cũng bị trọng thương. Ngã Thị Thùy đại hiệp có thể ứng phó với Hạ Hầu Liệt. Thâm tiên bối có thể chiến thắng lạt ma Tây Tạng. Bao nhị ca cũng chưa chắc không bằng tên cường thi tộc Nữ Chân kia. Tín tam ca thì chắc chắn thắng được Tích Vô Hậu. Còn hai tên Mông Cổ ngu ngốc kia, tiểu đệ cũng có thể ứng phó được. Chúng ta việc gì phải sợ hãi!

Long Tại Điền cười khố nói:

- Tứ đệ có điều không biết. Vi huynh giữa không trung dùng một chiêu “Trường Hồng Quán Nhật”, dốc sức đánh ra, muốn cầu tốc chiến tốc thắng, nếu không đánh lâu nhất định không phải là đối thủ của hãn. Không ngờ Kim thái tử võ công thật sự cao không lường được, đã luyện thành “Khinh Yên thần chưởng” độc môn của Tây Vực Song Tiên, dùng ngón tay kiềm chế mũi kiếm của vi huynh, lại nhanh như chớp đánh trúng ta một chưởng. Có điều “Khinh Yên thần chưởng” của hãn dù sao cũng không tuyệt thế vô song như Tây Vực Song Tiên, Long Tuyền kiếm của vi huynh cũng sắc bén

vô cùng, khiến tay của hắn lỏng ra, trông thấy sắp sửa đâm trúng ngực hắn... nhưng vẫn để hắn lách ra. Ài, vi huynh muốn dùng thân thể hèn mọn này đổi lấy cái mạng của hắn, cũng không được như ý nguyện.

Bao Tiên Định thở dài hỏi:

- Nhưng tại sao Kim thái tử không thừa thắng truy kích, mà lại để các người bình yên rút lui?

Long Tại Điền cười khổ nói:

- Lúc đó vi huynh dùng một hơi chân nguyên áp chế thương thế. Kim thái tử trong lúc vội vàng đánh ra một chưởng, cũng chỉ hơi phát trúng mà thôi, có thể hắn cũng không dám khẳng định có trúng đích hay không. Mà vi huynh lại kiên trì không ngã, có lẽ hắn cho rằng đã xem thường vi huynh. Một khả năng khác là hắn dù sao cũng bị thương, cho nên đề nghị ngày mai, trở về suy nghĩ phương pháp phá giải rồi mới tái chiến. Có điều nếu lúc đó hắn thừa thắng truy kích, vi huynh chắc chắn phải chết, hơn nữa với thực lực của sáu người đi cùng hắn, ở nơi đó sợ rằng không ai có thể thoát được.

Ninh Tri Thu thở dài nói:

- Nguy hiểm thật!

Ngã Thị Thùy nói:

- Bà nội nó, ngày mai ta sẽ quyết một trận sinh tử với hắn!

Thẩm Thái Công nói:

- Với sự cơ trí của Kim thái tử, trận chiến ngày mai, nếu không nắm chắc thì hắn sẽ không tùy tiện hứa hẹn.

Long Tại Điền thở dài nói:

- Lão phu cũng biết chỉ có thể trì hoãn một ngày mà thôi. Thứ cho lão phu nói thẳng, sau khi Lý Long Đại của Hoài Dương tiêu cực, Đinh Đông Đình của Hoài Bắc đệ nhất gia bất hạnh bị hạ độc thủ, cao nhân của hai phe hắc bạch ở Hoài Bắc, cũng rất ít người có thể chiến một trận với Tích Vô Hậ. Trì hoãn một ngày như vậy, chỉ cầu thương lượng kế sách chiến đấu, đồng thời hội họp với Bao nhị đệ. Còn nữa, nếu như Phương Chấn Mi công tử có thể chạy tới trong hôm nay, vậy trận chiến của chúng ta biết đâu sẽ có cơ hội thắng...

Bao Tiên Định trầm ngâm hỏi:

- Trận chiến ngày mai, diễn ra vào lúc nào chỗ nào?

Tín Vô Nhị nói:

- Buổi trưa ngày mai, tại lô đài ở quảng trường lớn.

Bao Tiên Định nói nhỏ:

- Buổi sáng ngày mai, không phải Ngu tướng quân hẹn chúng ta tới miếu sơn thần ở núi Ngũ Long thương nghị quân cơ sao?

Long Tại Điền đột nhiên tỉnh ngộ, trầm tư một lúc, nói:

- Nhị đệ nhắc tới mới nhớ. Nhưng trận chiến ngày mai dù chết vẫn phải đánh, bởi vì liên quan đến danh dự Đại Tổng, không thể lỡ hẹn. Hiện nay cao thủ nước Kim đã ở Hạ Quan, Ngu tướng quân gánh vác trọng trách quốc gia, nên nhanh chóng lui khỏi Hạ Quan, đến Thái Thạch luyện quân mới đúng. Nhưng ngày mai... ngày mai chúng ta phải ai đi thông báo cho Ngu tướng quân đây?

Bao Tiên Định thận trọng nói:

- Chuyện này quan trọng, không phải ai cũng có thể đảm nhiệm được. Ngã Thị Thùy đại hiệp, Thẩm tiền bối và Tín tam đệ đều phải xuất lực trong trận chiến ngày mai. Ninh tứ đệ công lực khá yếu, lại có gia quyến, không nên hi sinh vô nghĩa, hơn nữa y lại khôn khéo đáng tin, nên để y thông báo cho Ngu tướng quân.

Long Tại Điền gật đầu nói:

- Được, cứ làm như vậy, nhưng chỉ sợ tứ đệ không chịu rời khỏi chúng ta.

Bao Tiên Định nói:

- Vì trách nhiệm quốc gia, tình cảm cá nhân nên đặt ở sau, đạo lý này tứ đệ hiểu được.

Long Tại Điền thở dài nói:

- Nếu Phương Chấn Mi đại hiệp có thể tới thì tốt.

Bao Tiên Định hỏi:

- Đại ca, huynh cho rằng Phương đại hiệp có thể đối phó với Kim thái tử sao?

Long Tại Điền trầm ngâm một lúc, nhìn về ngoài phòng phía xa, chậm rãi nói:

- Ta không biết. Nhưng nếu nói Trung Nguyên còn người có thể chế ngự Kim thái tử, có thể chiến một trận với hắn, Phương Chấn Mi nhất định là một trong số đó.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 8 : Cuộc Nói Chuyện Kinh Tâm

Hơn hai mươi con ngựa từ ngoài thành Hạ Quan phi nhanh đến Thái Thạch.

Đã gần đến hoàng hôn, ngựa chạy vào khe núi, trên khe núi có vô số lính canh, lại vòng vào một con đường hẹp, bên đường cỏ tranh cao vút, ẩn giấu vô số phục binh.

“Đại Hồ Tử” Trương Trấn Khuyết dường như rất hài lòng về quân đội tinh nhuệ được Ngu tướng quân huấn luyện này, dọc theo đường đi không ngừng giải thích cách bố trí binh lực, Phương Chấn Mi cũng nghiêng tai lắng nghe.

Vào hoàng hôn, bọn họ đã đến đại doanh của Ngu Doãn Văn tướng quân. Một ái tướng khác bên cạnh Ngu Doãn Văn là “Phi Chùy” Tra Lộc ra khỏi doanh chào đón, nhìn thấy Phương Chấn Mi thì rất vui mừng, cúi người chào hỏi.

Phương Chấn Mi vội xuống ngựa đỡ lấy, không để hãnh thi lễ. Ngu Doãn Văn tướng quân cũng ở trong lều chờ đã lâu, nhìn thấy Phương Chấn Mi càng hân hoan.

Ba năm trước có một lần Ngu Doãn Văn gặp nạn, Phương Chấn Mi ra sức cứu giúp. Ngu Doãn Văn cảm kích ân cứu mạng Phương Chấn Mi, nhưng Phương Chấn Mi lại kiên quyết từ chối không chịu nhận thưởng. Ngu Doãn Văn rất tán thưởng khâm phục võ công và nhân phẩm của Phương Chấn Mi, từng muốn cho hãnh một chức quan cao, nhưng Phương Chấn Mi vẫn không hề động tâm. Còn Phương Chấn Mi cũng cảm thấy

Ngu Doãn Văn vẫn võ song toàn, lại không ra vẻ quan lớn, tính tình hào sảng, tận trung vì nước, cho nên cũng rất ngưỡng mộ trong lòng.

Lần này nước Kim xâm lược Hoài Bắc, Phương Chấn Mi muốn tới hội họp với Long Tại Điền, sau đó mới gặp Ngu Doãn Văn. Không ngờ trời xui đất khiến, đám người Thanh Yên Tử lại muốn bắt hắn. Phương Chấn Mi giả vờ bị ám toán muốn thăm dò sào huyệt đối phương, nhưng Ngu Doãn Văn bố trí quân lực khắp nơi, đã sớm phát hiện Phương Chấn Mi đi đến Hạ Quan. Ngu Doãn Văn đang rất vui mừng, lại nghe Phương Chấn Mi bị người khác bắt đi, vội phái ái tướng Trương Trấn Khuyết tìm cách cứu viện. Không ngờ lại làm hỏng kế hoạch của Phương Chấn Mi, khiến Phương Chấn Mi không gặp Long Tại Điền, lại đi gặp Ngu Doãn Văn trước.

Trương Trấn Khuyết cùng với Phương Chấn Mi đi qua Thủy Vị, vì biết chủ soái nhất định đang rất nóng ruột, cho nên cười khoái mã đi trước báo tin. Ngu Doãn Văn vừa thấy Phương Chấn Mi đi tới, liền vui vẻ cười nói:

- Huynh đệ, làm vi huynh lo lắng quá!

Phương Chấn Mi tiến lên bái kiến. Ngu Doãn Văn bước tới đỡ lấy, cười nói:

- Chúng ta tình như anh em, còn khách sáo như vậy, chẳng phải xem thường Ngu Doãn Văn ta sao!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Ta vừa tới Hoài Bắc đã phiền tướng quân phái người cứu giúp, cảm tạ là chuyện hiển nhiên.

Ngu Doãn Văn cười lớn nói:

- Huynh đệ người không nói đến chuyện này thì thôi, nhắc tới lại là vi huynh làm hỏng đại sự. Huynh đệ người làm việc thật là cao thâm khó lường.

Phương Chấn Mi khiêm tốn cười nói:

- Đây chỉ là tiểu nhân gian trá, Ngu tướng quân soi sáng rõ ràng.

Hai người vui vẻ cười lớn. “Đại Hồ Tử” Trương Trấn Khuyết và “Phi Chùy” Tra Lộc cũng ngồi chung chiếu. Phương Chấn Mi chỉ thấy trong lều trại ánh nến chiếu cao, lều bị gió thổi đến căng phồng, theo ánh nến lay động, ngoài lều có hai hàng võ sĩ cầm kích, tất cả đều eo gấu lưng hổ, mày cao mắt sắc, chính là những nam nhi Đại Tổng ra sức vì nước, tận trung tận nghĩa, bảo vệ giang sơn; trong lều có rượu ngon, còn có sự hào hùng và bi tráng của người viễn chinh. Phương Chấn Mi lập tức nâng ly chèn chén với đám người Ngu Doãn Văn.

Hai người tuy lâu ngày gặp lại, nhưng đại địch trước mắt, giang sơn chưa khôi phục, cả hai đều không muốn say mềm, chỉ ngà ngà say ba phần. Trong bóng đêm, Ngu Doãn Văn và Phương Chấn Mi đi lên gò cao, nhìn về chân núi phía xa. Lúc này gió gấp mây thấp, vàng trắng lạnh lẽo treo trên không, chỉ thấy dưới chân núi lều trại mấy dặm, đèn đuốc chấm chấm, bờ bên kia lại loáng thoáng có doanh trại, không biết có bao nhiêu quân đội.

Chòm râu dài của Ngu Doãn Văn phất phơ, chỉ về phía xa nói:

- Đây là quốc thổ của chúng ta, hiện nay đã bị người Kim chiếm lĩnh. Chúng ta nhất định phải dùng hết sức lực, giành lại non sông tươi đẹp này.

Phương Chấn Mi ngẩng đầu nhìn lên cao, áo trắng bay lượn trên đỉnh núi, trông thấy thủ hạ của Ngu Doãn Văn phòng bị nghiêm ngặt, ngay ngắn rõ ràng, nhưng chinh chiến nhiều năm, lại đang lâm vào cảnh nước mất nhà tan, khiến trong lòng mọi người đều yên tĩnh nặng nề.

Nơi xa không biết người nào thổi tiêu, nước sông chiếu rọi ánh đèn, hai bờ đối diện vô cùng thê lương.

Phương Chấn Mi ngâm nga:

- Chẳng biết nơi đâu kèn lau thổi, một tối chinh nhân ngó cổ hương.

Hai người nhớ đến bao nhiêu người tiêu tán lưu lạc trong chiến loạn, bao nhiêu người nhịn nhục sống qua ngày, bao nhiêu người không có nhà để về, một trận chiến cũng không biết có thêm bao nhiêu hài cốt của chiến sĩ biên cương, bạc trắng bao nhiêu mái tóc của người chờ. Chỉ hận người Kim cường thế xâm lược, mà khắp nơi trên cả nước đều có người lòng son dạ sắt, không sợ cường quyền, không tiếc ném đầu đổ máu, chiến đấu đến cùng, tuyệt không khuất phục. Hai người không kìm được hát lên bài từ khảng khái sục sôi của Nhạc Vũ Mục trước khi bị Tần Cối hãm hại.

Mỗi nhục Tĩnh Khang,

Chưa gội hết.

Hận thù này,

Bao giờ mới diệt.

Cưỡi cỗ binh xa,

Dẫm Hạ Lan nát bét.

Hai người đang ngâm đến lúc hào hùng, đột nhiên dưới trăng sáng, giữa mấy ngọn tùng có một người áo đen lướt qua.

Người áo đen kia vừa nhoáng lên, Phương Chấn Mi bên cạnh Ngu Doãn Văn đã không thấy nữa, chỉ để lại một câu:

- Bảo vệ Ngu tướng quân, trở về đại doanh!

Lúc ngẩng đầu chỉ thấy sau lưng người áo đen kia có thêm một cái bóng trắng phất phơ, như hạc trắng đuổi sát theo sau.

Ngu Doãn Văn thở dài nói:

- Buồn ngâm mưa tuyết động cây rừng, thả sách buông kiếm nhớ mẹ cha, đưa người một chén rượu, phủi sương trên áo lông, người vì ta khiêu vũ, ta vì người ca hát, thăm dò hang hổ đi sa mạc, đánh roi cười ngựa đến Hoàng Hà... Hay cho phương chấn mi! Có bằng hữu như Phương Chấn Mi, còn mong gì nữa?

Lúc này Tra Lộ, Trương Trấn Khuyết đã gọi quân binh đi lên, bảo vệ Ngu Doãn Văn về doanh. Ngu Doãn Văn chỉ đành thở dài.

Đám bảy người Kim thái tử đi qua góc đường. Tích Vô Hậu nịnh nọt ân cần hỏi:

- Tiểu vương gia bị thương thế nào rồi?

Hạ Hầu Liệt cười lạnh một tiếng, quát lên:

- Người mọc mắt chó sao? Chỉ là kiếm pháp của chó Tống, sao có thể làm thái tử bị thương?

Vẻ mặt Tích Vô Hậu hoài nghi, vẫn trả lời:

- Vâng vâng vâng...

Kim thái tử chậm rãi xoay người, nói:

- Ta vốn cố ý chịu một kiếm của Long Tại Điền.

Tích Vô Hậu ngạc nhiên nói:

- Tiểu nhân thật là ngu ngốc, không rõ thiên cơ...

Kim thái tử cười lạnh nói:

- Long Tại Điền cũng không nhìn ra, huống hồ là người.

Khách Lạp Đồ trở mặt nói:

- Vì sao Thái tử lại tha cho lão già kia? Nếu thái tử đã không bị thương, để tôi trở lại đánh giết bọn chúng!

Kim thái tử cười lạnh nói:

- Ta tự có dụng ý. Hạ Hầu Liệt có biết không?

Hạ Hầu Liệt khom người nói:

- Theo ti chức biết, thái tử hành động như vậy là muốn người võ lâm ở khu vực Hoài Bắc này sinh lòng khinh địch, đến đại hội tỷ võ ngày mai mới tiêu diệt một lần. Nhưng hành động này khả năng còn có dụng ý sâu hơn, ti chức muốn thỉnh giáo thái tử!

Kim thái tử nhìn Hạ Hầu Liệt với vẻ khen ngợi, nói:

- Sau khi trở về, dưỡng thương cho tốt.

Hạ Hầu Liệt khom người cảm tạ:

- Đa tạ thái tử ưu ái, chút thương thế nhỏ này của ti chức, không tính là gì cả.

Nên biết với một câu khen ngợi này của Kim thái tử, Hạ Hầu Liệt trở về Kim doanh sẽ có bao nhiêu vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết, chẳng trách Hạ Hầu Liệt cũng động dung, ngay cả Hoàn Nhan Trạc, Khách Lạp Đồ cũng đầy vẻ hâm mộ.

Kim thái tử khẽ mỉm cười nói:

- Kiểm pháp của Long Tại Điền quả thật không tệ, nhưng đã trúng một chiêu “Khinh Yên chưởng” của ta, trận chiến ngày mai đã là nỏ mạnh hết đà.

Hạ Hầu Liệt cúi đầu hỏi:

- Chỉ là ti chức vẫn không rõ, sao không giết Long Tại Điền trước rồi mới ước hẹn ngày mai?

Kim thái tử nói:

- Một khi Long Tại Điền chết, đám người võ lâm Hoài Bắc tự biết không hi vọng thắng, có khả năng tránh mà không chiến, không dụ Phương Chấn Mi ra được, vậy kế hoạch thật sự của chúng ta sẽ không thể tiến hành. Nếu hào kiệt võ lâm Hoài Bắc đều tụ tập bên cạnh Ngu Doãn Văn, thật sự rất khó thi hành, hơn nữa đến bây giờ Phương Chấn Mi vẫn không xuất hiện. Vì vậy ta giả vờ dùng chưởng đối kiếm, cố ý khiến Long Tại Điền cho rằng ta cũng bị thương, hẳn nhất định sẽ gắng gượng không ngã, vừa lúc có thể thực hiện kế sách giương đông kích tây, ngầm vượt Trần Thương của chúng ta ngày mai. Thậm chí ngày mai có thể tiến hành cùng lúc, Thanh Yên Tử sư đệ nơi đó có thể lấy được đầu chó của Ngu tộc, còn chúng ta thì tàn sát hết cao thủ Hoài Bắc, đánh chết Phương Chấn Mi, uy chấn Trung Nguyên, không phải tuyệt sao!

Khách Lạp Đồ, Hoàn Nhan Trạc, Tích Vô Hậu nghe được mặt mày hớn hở, cười lên sáng sặc, vô cùng cuồng vọng.

Hạ Hầu Liệt cũng hớn hở ra mặt, lại hỏi:

- Nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, đám người Thanh Yên Tử có đảm nhiệm được không?

Kim thái tử ngẩng mặt lên trời không nói gì, một hồi lâu mới nói:

- Ta biết Thanh Yên Tử sư đệ võ công không tệ, lại túc trí đa mưu, một khi gặp phải Phương Chấn Mi, chắc hẳn có thể thoát được. Chỉ cần hẳn có thể khiến Phương Chấn Mi đi đến Hạ Quan, ta nhất định có thể đánh chết Phương Chấn Mi, mà đám người Thanh Yên Tử cũng có thể lấy thủ cấp của Ngu Doãn Văn.

Hạ Hầu Liệt nói:

- Thái tử không cần lo lắng, mai sẽ là ngày đám người Tống ở Hoài Bắc mất vía chạy trốn.

Kim thái tử im lặng một lúc, sau đó nói:

- Trận chiến ngày mai, ta không hề lo lắng. Chỉ là gần đây chúng ta gặp phải quân dân Đại Tống, lại không hề tham sống sợ chết giống như chúng ta nghe nói, ngược lại đều là nam nhi vì nước không tiếc ném đầu đổ máu. Ta lo lắng là, không biết trong giang sơn Đại Tống còn có bao nhiêu hào kiệt như vậy.

Trăng thanh, gió mát, cỏ từng, bóng đen kia trượt đi như gió, nhưng vẫn không thoát khỏi Phương Chấn Mi đuổi theo.

Bóng đen kia chợt dừng lại, xoay người, chậm rãi nói:

- Người đến rồi.

Phương Chấn Mi ngẩn ra, nói:

- Là người.

Bóng đen kia không phải ai khác, chính là Thanh Yên Tử.

Phương Chấn Mi nói:

- Người ban đêm xông vào quân doanh, là vì chuyện gì?

Thanh Yên Tử cười nói:

- Muốn dụ người đi ra.

Phương Chấn Mi nói:

- Há?

Thanh Yên Tử đột nhiên bước tới một bước, cúi đầu rút đao, chém ra một đao.

Ánh đao chọt lộ, đao thế kinh người.

Đáng tiếc hăn lại gặp phải Phương Chấn Mi. Phương Chấn Mi vừa ra tay đã bắt lấy thân đao.

Thanh Yên Tử đột nhiên bỏ đao lui lại.

Phương Chấn Mi không ngờ đến chuyện này, vẫn cầm lấy thân đao. Thanh Yên Tử nói:

- Chính là thanh đao này.

Phương Chấn Mi nhìn kim đao trong tay, nói:

- Kim đao của Hoài Bắc thế gia Đinh gia?

Thanh Yên Tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, Đinh Đông Đình đã chết rồi.

Sắc mặt Phương Chấn Mi trầm xuống, hỏi:

- Là người giết?

Thanh Yên Tử cười khố nói:

- Nếu là ta giết, còn dám tới đây sao?

Phương Chấn Mi lại nói:

- Xin thỉnh giáo mục đích?

Thanh Yên Tử nói:

- Không dám. Người này chết trong tay lạt ma Khách Lạp Đồ nổi tiếng khu vực Miêu Cương Tây Vực, mất mạng ở Vu Hồ.

Phương Chấn Mi hỏi:

- Khách Lạp Đồ sao lại đi đến Hoài Bắc?

Thanh Yên Tử nói:

- Không chỉ có Khách Lạp Đồ, ngay cả Hoàn Nhan Trạc, Tích Vô Hậ cũng đến rồi.

Phương Chấn Mi lại hỏi:

- Máy tên ma đầu này gặp nhau làm gì?

Thanh Yên Tử nói:

- Còn có Hạ Hưu Liệt cũng đến rồi.

Phương Chấn Mi động dung nói:

- Nghe nói người này chiêu pháp ác liệt, nội lực thâm hậu, xuất thủ rất tương tự với Ngã Thị Thùy, hơn nữa còn là cao thủ đỉnh cấp của Kim doanh. Hắn cũng tới rồi, chẳng lẽ có liên quan đến quân Kim xâm lược?

Thanh Yên Tử tức giận nói:

- Không sai, cầm đầu bốn người bọn họ chính là Kim thái tử Trầm Ưng.

Phương Chấn Mi giật mình hỏi:

- Có phải Kim Trầm Ưng đệ tử thân truyền của Tây Vực Song Tiên?

Thanh Yên Tử đáp:

- Đúng vậy.

Phương Chấn Mi nói:

- Ta có một điểm không hiểu.

Thanh Yên Tử nói:

- Cứ nói!

Phương Chấn Mi nói:

- Các hạ nói cho ta biết những chuyện này, có dụng ý gì?

Thanh Yên Tử hờ hững nói:

- Bởi vì hôm nay, mấy người mà ta nói trước đó đã đả thương Long Tại Điền lão anh hùng, mà vào ngày mai, bọn họ đã ước chiến quần hào Hoài Bắc, muốn tàn sát toàn bộ. Buổi trưa ngày mai, bọn họ sẽ chiến đấu tại lô đài quảng trường thành Hạ Quan.

Phương Chấn Mi động dung hỏi:

- Làm sao người biết được chuyện này?

Thanh Yên Tử nói:

- Thực ra Kim thái tử chính là con nuôi của sư phụ ta. Chúng ta tới Hoài Bắc này, là vì muốn đánh bại hào kiệt Trung Nguyên, để gia tăng thanh thế cho nước Đại Kim.

Phương Chấn Mi hỏi:

- Vậy tại sao người lại mạo hiểm khó khăn, nói cho ta biết?

Thanh Yên Tử thở dài nói:

- Ta cũng là người Tống.

Trăng sáng chiếu rọi, ngọn tùng khê động, dưới núi doanh trại liên miên mấy chục dặm. Một mảnh trăng sáng chiếu rọi núi sông thật đẹp. Gió núi thổi tới, tay áo Phương Chấn Mi tung bay, trang phục gọn gàng của Thanh Yên Tử cũng đang lay động.

Phương Chấn Mi nói:

- Đa tạ!

Thanh Yên Tử bỗng nói:

- Bình sinh ta không thích thiếu ân tình người khác, hôm nay nhờ ơn không giết, hiện tại xem như đã báo đáp, hai bên không nợ gì nhau.

Phương Chấn Mi cảm thán:

- Thực ra ta căn bản không chính thức giao thủ với người, có ân tình gì?

Thanh Yên Tử trầm mặc một lúc, sau đó nói:

- Vậy người định thế nào?

Phương Chấn Mi hét một tiếng, nói:

- Trận chiến ngày mai, ta thề sẽ chiến đấu đến cùng với hãn!

Gió gập, lá tùng rơi xuống như mưa. Dưới trăng sáng, tiếng hét này của Phương Chấn Mi khiến Thanh Yên Tử khẽ giật mình một cái.

Cuối cùng Thanh Yên Tử quay người nói:

- Cáo từ!

Lập tức xoay người rời đi, chợt để lại một câu:

- Tây Vực Song Tiên là gia sư, nhưng chúng ta không học được nửa thành võ nghệ của bọn họ, còn Kim Trầm Ưng lại có năm sáu thành trở lên. Ta hi vọng người sẽ đánh bại hãn.

Gió động lá tùng rơi, thân thể linh hoạt của Thanh Yên Tử cuối cùng biến mất giữa vách núi âm đạm. Phương Chấn Mi nhìn xuống trận doanh dưới chân núi, thấy lửa trại rải rác, lính canh trải dài mấy chục dặm, trăng sáng gió mát, lại kêu lên một tiếng buồn bã, phi thân xuống núi...

Hãn quyết định thúc ngựa suốt đêm, chạy về Hạ Quan, đành phải không từ mà biệt Ngu Doãn Văn.

- Không! Đệ muốn đi theo Long đại ca, ngày mai quyết một trận tử chiến với giặc Kim!

Ninh Tri Thu cao giọng nói.

Long Tại Điền than:

- Ninh tứ đệ, chúng ta đã ước hẹn với Ngu tướng quân, trưa ngày mai gặp nhau tại miếu sơn thần núi Ngũ Long. Hiện tại chúng ta đang chờ giao chiến với Kim Trầm Ưng, không thể phân thân, nên phải có người kịp thời thông báo cho Ngu tướng quân, để ngài trở lại đại doanh, không cần mạo hiểm.

Ninh Tri Thu nói:

- Thông báo cho Ngu tướng quân tất nhiên phải làm, nhưng sao đại ca không cử người khác đi? Đệ tự nguyện ngày mai quyết chiến với giặc Kim!

Long Tại Điền nói:

- Thông báo cho Ngu tướng quân là chuyện cơ mật. Hiện nay gian tặc bán nước khắp nơi, chớ Kim chỉ hận không thể giết chết Ngu tướng quân. Chuyện quan trọng như vậy, ta cần tìm một người cơ trí và võ công đều cao để liên lạc, đệ bảo ta tìm ai đây?

Trước phòng ánh nến lay động, mỗi người đều cảm thấy hơi hoảng hốt.

Ninh Tri Thu trầm ngâm một lúc, vẫn kiên trì nói:

- Sao đại ca không cử nhị ca, tam ca đi?

Tín Vô Nhị dùng tay vỗ nhẹ lên vai Ninh Tri Thu, nói:

- Trận chiến ngày mai, chúng ta cũng muốn dốc hết toàn lực.

Ninh Tri Thu xấu hổ nói:

- Đệ biết võ công của mình không bằng nhị ca, tam ca, nhưng trận chiến ngày mai, đệ...

Bao Tiên Định nghiêm mặt nói:

- Tứ đệ, đệ làm vậy là không đúng rồi. Thông báo cho Ngu tướng quân cũng là đại sự quan hệ đến quốc gia, đệ là người thích hợp nhất. Hơn nữa đệ là người có gia thất, đại ca lãnh tụ quần hùng, không thể không có mặt chủ trì; còn ta và tam ca của đệ đều độc thân, không có gì vướng bận. Đệ đã lập gia đình, sao có thể không suy nghĩ một chút cho vợ con. Nếu đệ

muốn liều mạng, Ngu tướng quân xuất binh ở Thái Thạch, còn phải nhờ đệ
chỉ huy quân dân Hạ Quan.

Ninh Tri Thu ngậy ra một lát, cuối cùng nắm chặt tay, thở dài một
tiếng, nói:

- Được, đệ đi thông báo cho Ngu tướng quân.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Gặp Nhau Tại Công Thành Hạ Quan

Thành Hạ Quan, lúc tờ mờ sáng.

Đêm tối vừa trôi qua, bình minh vừa mới đến, bầu trời hiện lên màu trắng bạc, loáng thoáng có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng ẩn nấp bên ngoài sương sớm, hôm nay chắc hẳn là một ngày đẹp trời.

Mặt trời còn chưa lên cao, gió sớm lạnh người. Vào lúc lạnh lẽo nhất này, bên ngoài thành Hạ Quan có một con ngựa phi nhanh đến.

Trong ánh nắng ban mai lờ mờ không rõ, thấp thoáng có thể thấy người tới cưỡi tuấn mã màu đen, dường như là một thiếu niên áo trắng tuấn tú tiêu sái.

Gió sớm ập đến, người áo trắng tay áo lay động, bồm ngựa tung bay, chạy thẳng về hướng thành Hạ Quan.

Đúng vào lúc này, gà gáy báo giờ, trời vừa tảng sáng, lính canh trên thành mở cổng, trong thành có một người cưỡi ngựa chạy băng băng ra.

Đó là một con tuấn mã màu trắng, phía trên là một người mặc trường bào màu đen, mày kiếm mắt sáng, chính là tri phủ đại nhân Ninh Tri Thu của thành Hạ Quan.

Thư sinh áo trắng đang thúc ngựa vào thành, xem ra là lên đường cả đêm, do đó phong trần mệt mỏi. Trong gió sớm và ánh nắng ban mai, hai con ngựa chạy sát qua nhau.

Chỉ nghe hai tiếng ngựa kêu xé gió, hai người lập tức siết cương dừng ngựa, đồng thời quay người lại, ngựa còn đang giẫm đạp vào không khí.

Chợt nghe Ninh Tri Thu áo đen hỏi:

- Các hạ là ai? Sáng sớm vào thành, chắc hẳn là lên đường đêm khuya, có chuyện gì vậy?

Bạch Y Phương Chấn Mi cười hỏi lại:

- Các hạ là ai? Vì sao lại tra hỏi?

Con ngựa của Ninh Tri Thu kêu lớn, người cũng cười lớn, nói:

- Chỉ là giám sát của thành Hạ Quan, Ninh Tri Thu chính là tại hạ.

Phương Chấn Mi nói:

- Hóa ra là Ninh Tri Thu Ninh đại nhân... Bọn người Long đại hiệp đang ở đâu, có thể cho biết hay không?

Ninh Tri Thu động dung nói:

- Xem dáng vẻ và cách nói chuyện của các hạ, chẳng lẽ là...

Phương Chấn Mi nói:

- Tại hạ họ Phương, tên Chấn Mi.

Ninh Tri Thu giật mình nói:

- Quả là Phương đại hiệp...

Thực Phương Chấn Mi nói:

- Danh xưng đại hiệp, tại hạ thật không dám nhận.

Ninh Tri Thu vội nói:

- Phương công tử không nên như vậy, tiểu đệ tổn thọ mất. Cái chức quan này của tiểu đệ không lớn không nhỏ, nếu không phải quốc nạn trước mặt, đã sớm từ quan về nhà, kết giao với hào kiệt giang hồ rồi. Tuyệt đối không nên hành lễ, nếu không tiểu đệ hổ thẹn vô cùng.

Phương Chấn Mi nói:

- Hiệp danh của Ninh đại nhân, tại hạ đã sớm nghe đến. Chỉ là triều chính thị phi, vẫn cần anh tài như đại nhân chủ trì đại cục mới được.

Ninh Tri Thu nói:

- Đừng gọi đại nhân gì cả, thật khiến tiểu đệ xấu hổ!

Phương Chấn Mi cười nói:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Ninh huynh sáng sớm đã rời khỏi thành, có chuyện gì quan trọng vậy?

Ninh Tri Thu nói:

- Tiểu đệ chạy ra Hạ Quan đến Thái Thạch, muốn báo cho Ngụ tướng quân hủy bỏ ước hẹn tại miếu sơn thần núi Ngũ Long.

Phương Chấn Mi hỏi:

- Ngụ tướng quân ước hẹn với ai?

Ninh Tri Thu nói:

- Ước hẹn với Long đại ca, thương nghị quân cơ, cùng võ lâm hào kiệt Lương Hoài mưu đồ kháng Kim. Hôm nay đám người Long đại ca và giặc Kim ước chiến vào buổi trưa, cho nên không thể phân thân. Tiểu đệ đi

thông báo cho Ngu tướng quân, đảm bảo an toàn, sau đó sẽ trở về chiến đấu. Phương công tử, huynh mau đi đến phủ đệ của Bao nhị ca, đám người Ngã Thị Thùy đại hiệp và Thâm Thái Công tiền bối đều đang chờ huynh, hơn nữa đã nóng ruột lắm rồi.

Phương Chấn Mi ngồi trên ngựa chấp tay nói:

- Được, bây giờ tại hạ sẽ đi!

Ninh Tri Thu cũng chấp tay nói:

- Đợi dẹp yên đại địch, chúng ta lại trò chuyện lâu hơn!

Hai người lập tức vái chào, mỗi người đi một ngả. Trong sắc sớm mờ mờ của thành Hạ Quan, hai người chạy nhanh không hề quay đầu, để lại tường thành Hạ Quan cổ xưa đang chờ bình minh đến.

Long Tại Điền đứng trước phòng khách, chấp hai tay sau lưng, nhìn ánh nắng ban mai ở phương đông dần dần sáng tỏ, gió sớm lạnh lẽo thổi đến khiến mày râu khẽ động.

Lần đầu tiên Long Tại Điền cảm giác được mình đã già rồi.

Già rồi, hai chữ này giống như mầm bệnh xâm nhập tâm trí con người. Hơn mười năm nay, đây là lần đầu tiên y cảm giác được uy lực vô biên ẩn chứa trong hai chữ này.

Tất cả đấu tranh, dường như đều không thoát khỏi hai chữ này.

Y nhớ lại hai mươi năm trước, từng ở trên dốc đứng chọc trời giao đấu với “Thiên Lô Thủ” Lô Thăng Thiên, liên tục trúng phải ba quyền, cũng trả lại đối phương một kiếm. Khi đó ngay cả Bao Tiên Định cũng cho rằng y chắc chắn phải chết, không ngờ ngày thứ hai y lại một kiếm xông Lưỡng

Nghi, dùng “Thiên Long kiếm pháp” của mình phá vỡ trấn sơn chi bảo của Võ Đang là “Lưỡng Nghi kiếm pháp”.

Y còn nhớ được bảy năm trước, “Thần Quyền” Vu Diễm Hoa của núi Diễm Thương đánh một chưởng trúng ngực, nhưng y lại không ngã, dùng một kiếm chặt đứt cánh tay phải của Vu Diễm Hoa. Sau đó y chỉ nằm trên giường ba ngày, ngày thứ tư đã có thể một mình chiến đấu với Liêu Đông Thập Tam Thái Bảo, đuổi bọn chúng ra khỏi Hoài Bắc. Quyền của Vu Diễm Hoa có thể phá đá vỡ sắt, nhưng một quyền đánh vào người y lại chỉ xem như một cơn bệnh nhỏ, khi đó thật sự là chấn động võ lâm.

Cho dù là hai năm trước, “Trường Thanh Kiếm” Bất Đồng đạo nhân của núi Thiếu Hoa và “Trường Lạc Kiếm” Hóa Hôi hòa thượng của núi Thiếu Thất lần lượt chiến đấu với y, bản thân y chịu mười một kiếm, vẫn có thể dùng “Thiên Long kiếm pháp” thắng liên tiếp hai trận, tinh lực và thể lực không khác gì lúc còn tráng niên.

Thế nhưng trưa hôm qua, một chưởng nhẹ nhàng của Kim Trầm Ứng đã khiến y không thể vận nổi một hơi chân khí, hơn nữa ngay cả hít hơi cũng đau vào tim phổi, đây là đạo lý gì?

Chẳng lẽ thật sự là già rồi? Ài, quốc gia nhiều khó khăn, sao có thể già đi vào lúc này?

Trong lòng Long Tại Điền không tìm được suy nghĩ, ngày đó “Cửu Đại Quan Đao” Long Phóng Khiếu và “Huyết Hà thần kiếm” Tư Đồ Thập Nhị kiêu ngạo võ lâm, lúc bọn họ bảy mươi tuổi vẫn có khí lực ý chí như vậy, thống soái võ lâm, thanh thế vang lừng.

Còn mình lại chưa quá sáu mươi.

Y suy nghĩ, sắc trời dần trắng, hơi lạnh dần tan, lồng ngực lại càng đau nhói.

Chợt nghe một giọng nói từ phía sau cất lên:

- Đại ca, hôm qua huynh bị thương, hôm nay lại phải chiến đấu, sao không nghỉ ngơi một chút?

Long Tại Điền quay đầu nhìn lại, biết là Bao Tiên Định, liền che giấu nói:

- Ta an bài chuyện chị dâu và cháu của đệ, sau đó phiền muội không ngủ được, cho nên đi ra nhìn một chút.

Bao Tiên Định hỏi:

- Đại ca phiền lòng, có phải liên quan đến thương thế?

Long Tại Điền giật mình, xoay người lại, nhìn thấy ánh mắt thấu hiểu của Bao Tiên Định, một lúc sau mới khàn giọng nói:

- Nhị đệ, đệ theo ta mấy năm rồi?

Bao Tiên Định nói:

- Mười chín năm, thêm ba ngày nữa là hai mươi năm. Hai mươi năm trước, huynh ở gò Bích Hồ cứu đệ dưới kiếm của Thiên Nhai Tam Tuyệt Thủ, nhị đệ vẫn luôn theo bên cạnh huynh, chưa từng rời đi.

Long Tại Điền cười khổ nói:

- Còn nhớ không, năm đó chúng ta cùng nhau phá Thập Nhị Đại Vương của núi Lão Hồ. Còn nhớ không, chúng ta song kiếm liên thủ chống lại Võ Đang Nhị Thánh.

Bao Tiên Định nói:

- Chiến đấu với Võ Đang Nhị Thánh, chúng ta tuy bại mà vinh. Tín tam đệ lại lừa gạt Nhị Thánh đi, cứu chúng ta về. Những chuyện này đệ đều nhớ được, đó là chuyện chín năm trước.

Long Tại Điền cảm thán:

- Hi vọng chúng ta có thể sống qua ngày mai, còn sống thêm hai mươi năm nữa.

Bao Tiên Định trầm ngâm nói:

- Đại ca, đệ nói một chuyện, xin đại ca đừng trách!

Long Tại Điền nói:

- Đệ cứ nói!

Bao Tiên Định nói:

- Đại ca huynh sắc mặt ưu sầu, không gạt được tiểu đệ. Đại ca có cảm thấy trận chiến hôm nay, phần thắng quá nhỏ hay không?

Long Tại Điền thở dài nói:

- Nếu Phương Chấn Mi không đến, gần như chỉ có một phần thắng. Thương thế của ta đang dần chuyển biến xấu, như vậy xem ra tất cả đều là cái bẫy của Kim thái tử, khiến hôm nay chúng ta không thể không chiến, mà hãn lại một lưới bắt hết.

Bao Tiên Định trầm tư hỏi:

- Nếu Phương Chấn Mi đến thì sao?

Long Tại Điền đáp:

- Chắc là có ba bốn phần thắng.

Bao Tiên Định nói:

- Vậy là nói, bất kể Phương Chấn Mi có tới hay không, chúng ta đều là bại nhiều thắng ít.

Long Tại Điền nói:

- Đúng vậy.

Bao Tiên Định nói:

- Chúng ta lại không thể không chiến, đúng không?

Long Tại Điền nói:

- Đại trượng phu nên có việc nên làm, có việc không nên làm. Những chuyện này, cho dù biết rõ không thể thì vẫn phải làm. Chúng ta thà rằng chiến bại chết đi, cũng không thể để giặc Kim chê cười.

Bao Tiên Định hét lớn một tiếng, nhìn về phương xa, nói:

- Được, chúng ta biết không thể làm nhưng vẫn làm!

Long Tại Điền cũng nhìn ráng sớm, nói:

- Nếu hôm nay Phương Chấn Mi không đến, bảy trận lôi đài sẽ do ta, đệ, Tín tam đệ, Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công, Bất Đồng đạo nhân, Hóa Hôi hòa thượng nghênh tiếp.

“Trường Thanh Kiếm” Bất Đồng đạo nhân và “Trường Lạc Kiếm” Hóa Hôi hòa thượng, sau khi chiến một trận với Long Tại Điền tại gò Bàn Long, ba người lại quý trọng lẫn nhau, ngưỡng mộ kiếm pháp của nhau, trở nên vô cùng thân thiết. Từ đó Bất Đồng của núi Thiếu Hoa và Hóa Hôi núi Thiếu Thất ở lại Hạ Quan Hoài Bắc, trở thành kiếm khách danh sĩ của khu

vực Hoài Bắc, trong mấy chiến dịch kháng Kim cũng từng ra sức cống hiến.

Bao Tiên Định nhìn mặt trời dần nhô cao ở phương xa, chậm rãi nói:

- Hôm nay mặc dù mặt trời mọc trễ, nhưng vẫn mọc lên, đúng không?

Mặt trời đã mọc, chiếu rọi cả bầu trời đỏ rực, mang đến cho người một buổi sáng ấm áp.

Ngựa nhanh, gió lớn, Phương Chấn Mi áo trắng đã vào thành Hạ Quan.

Hoài Bắc Bao gia, tại thành Hạ Quan không hề xa lạ. Phương Chấn Mi gấp rút lên đường, phi thẳng đến thành tây bảy dặm, lúc đến Bao phủ thì mặt trời đã mọc đến phía nam.

Ngay lúc Phương Chấn Mi xuống ngựa gõ cửa, trong hẻm phía tây nam chợt có bốn ngựa năm người chạy ra, vội vã chạy vào đường lớn trong thành.

Trong nháy mắt Phương Chấn Mi liếc nhìn một cái, chính vì cái nhìn này mới có một biến hóa cực lớn.

Bởi vì Phương Chấn Mi nhìn thấy một người, khiến hắn nảy sinh nghi ngờ.

Phương Chấn Mi lập tức điều ngựa đuổi theo.

Trên bốn con ngựa này là bốn tên nam tử cường tráng, bên hông mỗi người đeo một thanh trường kiếm tinh xảo. Hoài Bắc vốn là nơi rộng rãi hỗ phục, chuyện này cũng không có gì đặc biệt.

Điều đặc biệt là sau lưng con ngựa thứ nhất còn có một người ngồi, một cô gái.

Cô gái này chính là cô gái bán hoa kia...

Tiểu sư muội.

Phương Chấn Mi tinh mắt, vừa nhìn lập tức nhận ra.

Sáng sớm thúc ngựa đi gấp, năm người này dĩ nhiên là có chuyện. Bọn họ vốn cùng một nhóm với Thanh Yên Tử, chắc hẳn là có liên quan đến hành tung của Kim thái tử.

Phương Chấn Mi quyết định dò xét rõ ràng, sau đó hội họp với đám người Long Tại Điền, mới có thể nắm chắc phần thắng, đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Cho nên Phương Chấn Mi lập tức đuổi theo.

Theo dấu như vậy, lại lần ra được một mục âm mưu cực lớn.

Phương Chấn Mi vừa điều ngựa đuổi theo, cửa lớn Bao phủ liền mở rộng, một già một trẻ vừa nói chuyện vừa đi ra.

Người già nói:

- Sao Phương Chấn Mi còn chưa tới? Náo nhiệt trưa nay sẽ không có phần của hãn đầu.

Người trẻ nói:

- Ta lại có một chủ ý.

Người già nói:

- Người nói xem!

Người trẻ nói:

- Trận hôm qua, xem ra Long lão gia tử bị thương không nhẹ. Trận chiến trưa nay, e rằng Kim thái tử sẽ được lợi.

Người già hỏi:

- Người lại có chủ ý quái quỷ gì?

Người trẻ nói:

- Chúng ta lên dụ sáu tên bộ hạ người không giống người, quý không giống quý của Kim thái tử ra ngoài, tiêu diệt một lần. Xem trưa nay một mình Kim Trầm Ưng lẻ loi chiến đấu, sẽ có dáng vẻ thế nào!

Người già cao hứng đến nhảy nhót, kêu lên:

- À há, tốt lắm, chúng ta tuy không phải đối thủ của Kim Trầm Ưng, nhưng muốn quét sạch mấy tên tiếp tay cho giặc kia, cũng không phải chuyện khó.

Người trẻ nói:

- Quả là dễ như trở bàn tay.

Người già càng vui mừng:

- Chúng ta đi ngay thôi!

Thế là một già một trẻ hùng tâm bừng bừng, vui mừng phấn chấn, đi tìm mấy người Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ, Hoàn Nhan Trạc, Tích Vô Hậ, muốn đánh một trận.

Một già một trẻ này không cần phải nói, chính là đại hiệp Ngã Thị Thù kiên cường dũng cảm và “Thái Hồ Thần Điếu” Thẩm Thái Công già vẫn ngây thơ.

Nhưng phải đi đâu tìm bọn Kim Trầm Ưng?

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy không có biện pháp.

Lúc này ở cổng tròn bên hông Bao phủ, một người mặc đồ lặn màu đen ngáp dài, duỗi lưng, bên hông đeo hai thanh Nga Mi Phân Thủy thích, chậm rãi đi ra.

Vừa thấy trang phục trên người hắn, mọi người đều biết hắn là ai.

Trên thủy đạo, nổi danh nhất đương nhiên là “Thất Hải Long Vương” Thạch Kính Đường, Thẩm Thái Công cũng là một trong ba người nổi tiếng nhất.

Ngoài ra “Tiền Đường Giao Long” Thi Thiều Quang cũng là một nhân vật tài giỏi, hậu duệ của y là “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường, tại khu vực sông Hoài cũng rất có tiếng.

Thạch Kính Đường và Thi Kính Đường, chỉ khác nhau cái họ, nhưng “Thất Hải Long Vương” Thạch Kính Đường võ công cao cường, bộ hạ đông đảo, ngay cả Thẩm Thái Công cũng sợ y bảy phần; còn Thi Kính Đường ở trước mặt Thẩm Thái Công, chỉ có thể xem như một văn bối mà thôi.

“Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường, “bá hải” ở đây thật ra là ác bá trên biển, làm những chuyện mua bán cũng không chính đáng lắm; còn “Song Tuyệt” là chỉ một đôi Nga Mi Phân Thủy thích của hắn, ở trên đất liền hay trong biển đều sử dụng đến xuất thần nhập hóa.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy đều từng gặp người này.

Hôm qua trong phòng khách, dưới ánh nến chiếu rọi, đám người Long Tại Điền, Bao Tiên Định và hào kiệt võ lâm Hoài Bắc đã cùng nhau thương nghị kế sách ứng phó.

Trong đám người võ lâm này, ngoại trừ Long Tại Điền, Bao Tiên Định, Tín Vô Nhị, Ninh Tri Thu và Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công, còn có bốn người được tôn kính ngồi ở phía trên.

Một người là hòa thượng, một người là đạo sĩ.

Bọn họ chính là Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân trượng kiếm giang hồ.

Hai người khác, một người là “Thạch Hổ” La Thông Bắc, vũ khí trên người hẳn đều là đá, cho nên có danh xưng “Thạch Hổ”; còn một người khác chính là “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường này.

Thi Kính Đường đi ra, nhìn thấy Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy, dường như rất giật mình, nhưng câu đầu tiên đã hỏi:

- Chúng ta trước tiên đi dọn dẹp mấy tên chó săn kia được không?

Thẩm Thái Công ngẩn ra, hỏi:

- Làm sao người biết chúng ta muốn đi giết bọn chúng?

Thi Kính Đường vừa nghe liền mừng rỡ, nhảy lên nói:

- Tốt quá, hóa ra các người cũng muốn giết bọn chúng trước!

Ngã Thị Thùy hỏi:

- Hiện giờ người có biết hành tung của bọn chúng không?

Thi Kính Đường nhìn quanh một vòng, lặng lẽ đến gần nói:

- Có, hôm qua Ninh đại nhân bảo ta theo dõi bọn chúng, biết bọn chúng ở tại Phong Điệp lâu trong hẻm Bộ Tâm, trong trong ngoài ngoài đều là gian tế của bọn chúng.

Thẩm Thái Công nói:

- Chúng ta muốn trừ khử mấy tên thủ hạ cực kỳ lợi hại của Kim thái tử trước, để hãn hôm nay ở trên lôi đài mất sạch uy phong. Có điều hãn võ công cao cường, chúng ta sợ không phải đối thủ của hãn, cho nên không muốn trêu chọc hãn.

Thi Kính Đường trầm ngâm một lúc, nói:

- Ta có biện pháp dụ hai người Hạ Hầu Liệt và Khách Lạp Đồ ra ngoài, không kinh động đến Kim Trầm Ưng.

Thẩm Thái Công vui vẻ nói:

- Hai kẻ này chính là người mà bọn ta quyết chí phải trừ.

Ngã Thị Thùy trầm giọng nói:

- Biện pháp gì, người nói thử xem!

Thi Kính Đường nói:

- Vị Kim thái tử này quả thật định lực rất cao, không gần nữ sắc. Nhưng thủ hạ của hãn là Hạ Hầu Liệt và Khách Lạp Đồ, bởi vì võ công và chức phận gần nhau, luôn có lòng tranh giành sủng ái. Phong Diệp lâu có danh kỹ Lệ Xuân, hai tên này đều thèm thường mỹ sắc của nàng, có thể dùng sắc dụ bọn chúng, một kích giết chết.

Ngã Thị Thùy nói:

- Ấy, sao người lại biết rõ như vậy?

Thi Kính Đường lúng túng cười cười:

- Lão bản của Phong Điệp lâu là bạn lâu năm của ta. Bọn họ muốn làm ăn, khó tránh khỏi phải nhờ đến quan hệ trên thùy đạo của Thi Kính Đường ta. Mặc dù bọn họ có nhiều tai mắt, nhưng cũng phải nể mặt ta mấy phần.

Ngã Thị Thùy xưa nay ghét ác như thù, nghe đến đây không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Thái Công một lòng muốn làm Kim thái tử mất mặt, cho nên không quan tâm, liền hỏi:

- Người tên là Lệ Xuân kia có thể tin được không?

Thi Kính Đường cười khố nói:

- Lệ Xuân là danh kỹ của Phong Điệp lâu, trước giờ người thường dùng ngàn vàng muốn mời cũng không dễ. Cô ấy vốn họ Thi...

Nói đến đây, sắc mặt Thi Kính Đường càng có vẻ lúng túng, nói:

- Cô ấy là biểu muội của ta.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 10 : Chém Giết Bên Bờ Sông Hoài

Bên sông Hoài, đường Đậu Tương.

Đường Đậu Tương là một con đường khá nổi tiếng tại khu vực sông Hoài này.

Đối diện con đường này là sông Hoài, nước sông cuồn cuộn, gió mát hiu hiu, tuy là gần trưa nhưng vẫn mát mẻ.

Con đường này rất dài, hai bên đều là hàng rong, chuyên bán những thực phẩm làm từ đậu nành, như là sữa đậu nành, đậu hủ hoa, đậu hủ não, đậu hủ khô, chỉ riêng đậu hủ khô đã có mấy chục loại, mùi vị đều khác nhau. Cách chế biến đậu hủ cũng có mấy chục loại, mùi vị nồng nhất đương nhiên là đậu hủ trắng.

Nhưng con đường này nổi tiếng nhất vẫn là sữa đậu nành.

Sữa đậu nành cũng đủ loại mẫu mã, tính sơ qua có sữa đậu nành chao, sữa đậu nành ngọt, sữa đậu nành mặn, sữa đậu nành bánh nướng, sữa đậu nành bánh ống, sữa đậu nành hạnh nhân... Khi người vất vả cả nửa ngày, nhấc chân ngồi trên băng ghế dài, uống sữa đậu nành đường phèn, tư vị này thật sự thỏa mãn...

Cho nên rất nhiều người muốn đến thỏa mãn một phen.

Lúc này buổi sáng đã trôi qua, buổi trưa còn chưa đến, là thời điểm buôn bán thưa thớt nhất. Đám tiểu thương đều mở áo phanh ngực, ngồi ở gian hàng xoa xoa chân, lớn tiếng trò chuyện với nhau...

Ngay lúc này, có ba người huyết thái dương nhô cao, hai mắt long lanh có thần, đồng thời xuất hiện trên đường Đậu Tương.

Những tiểu thương kia vội vàng chạy tới lôi kéo, cười kêu lên:

- Khách quan, qua bên này ngồi...

- Đây ba vị, tới chỗ này uống chén sữa đậu nành...

- Ha ha, ba vị đại gia, bánh ngọt nhân đậu của nhà chúng tôi là ngon nhất...

Ba người này tuổi tác cách nhau rất xa, một người mày râu bạc trắng, một người đã gần trung niên, còn một người là thiếu niên anh hùng, nhưng điểm giống nhau là bọn họ đều bước đi như bay, ánh mắt thần thái bức người.

Người trung niên kia chỉ vào một gian hàng có tên “Khuyết Nhĩ Trần Đậu Hủ Đậu Tương”, nói:

- Nhà này ngon, ta ăn rồi.

Thế là ba người cất bước đi tới. Lão bản của tiệm sữa đậu nành kia quả thật thiếu một lỗ tai, vừa thấy khách hàng tới cửa liền vui mừng phấn khởi lau bàn lau ghế, lên tiếng chào hỏi.

Ba người này lần lượt gọi một khay sữa đậu nành, một đĩa đậu rang, một mâm đậu hủ cay, sau đó lẳng lẳng thưởng thức, cũng không nói gì.

Khoảng chừng hơn nửa canh giờ, đường Đậu Tương lại xuất hiện ba người.

Ba người vô cùng nổi bật.

Bên trái là một người Khiết Đan mặc áo lông cừu, bên phải là một lạt ma tăng cặp mắt láo liên, chính giữa lại là một đại cô nương áo đỏ yếu điệu.

Ba người này dường như vừa tranh cãi vừa đi tới. Đám tiểu thương bị quân Kim gây họa đã lâu, vừa thấy ba người ăn mặc như vậy, cũng không dám mời chào.

Sau đó dường như đại cô nương kia trề môi dừng bước kêu mệt, phiên tăng và người Khiết Đan kia bèn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. Đại cô nương kia lại kiên quyết muốn đến một cửa tiệm có tên “Đại Cảnh Công Sao Đẩu Tử”, hai đại hán kia cũng tùy tùy tiện tiện đi theo, vẫn tiếp tục tranh cãi.

Cửa tiệm “Đại Cảnh Công” vừa khéo ở cách vách “Khuyết Nhĩ Trần”.

Bởi vì lạt ma, người Khiết Đan và kỹ nữ kia chỉ lo tranh cãi, dường như không phát giác nhà cách vách có ba người một già, một trung, một trẻ đang ngồi.

Mà ba người già, trung, trẻ này đang nhìn chăm chú không chớp mắt vào ba người vừa tới.

Lão nhân là “Thái Hồ Thần Điều” Thẩm Thái Công.

Trung niên là “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường.

Thanh niên là đại hiệp Ngã Thị Thùy.

Lúc này Thi Kính Đường nhỏ giọng hỏi:

- Chúng ta có nên tập kích bất ngờ, giết chết một trong hai tên rồi tính sau?

Ngã Thị Thùy và Thâm Thái Công liếc nhau một cái. Ngã Thị Thùy vỗ bàn đứng dậy, lớn tiếng quát:

- Phì! Chó săn, đại gia ở đây, không ám toán người, là muốn người chết cho rõ ràng!

Phiên tăng, võ sĩ và kỹ nữ đồng loạt quay đầu, dường như không kinh ngạc lắm.

Phiên tăng chính là Tây Vực lạt ma Khách Lạp Đồ.

Võ sĩ Khiết Đan là Hạ Hầu Liệt.

Nữ tử thanh lâu kia dĩ nhiên là Thi Lệ Xuân, biểu muội của Thi Kính Đường.

Khách Lạp Đồ mở to mắt, quát lên:

- Tốt lắm, tiểu tặc, tự dâng đến cửa!

Thâm Thái Công cười nói:

- Đương nhiên là tốt, răng của người thiếu một cái, thật không dễ coi, tới đây, ta lại nhổ một cái của người, chuyện tốt có đôi, đại cát đại lợi!

Hạ Hầu Liệt trầm giọng nói:

- Các người lại dám theo dõi chúng ta?

Thi Lệ Xuân đột nhiên nhảy lên, áo đỏ tung bay, đã rơi vào giữa Thi Kính Đường và Ngã Thị Thùy, chậm rãi nói:

- Là ta dẫn bọn họ tới.

Ngã Thị Thùy lạnh lùng nói:

- Đừng cho rằng các người có thể tùy ý lăng nhục nữ nhân Đại Tổng!

Khách Lạp Đồ giận dữ nói:

- Người, người, người, người...

Thẩm Thái Công cười lớn nói:

- Người cái gì mà người, đánh xong rồi nói!

Dứt lời liền phi thân qua bàn, lướt vào trong tiệm “Đại Cảnh Công”.

Lão bản của hai tiệm kia chính là Khuyết Nhĩ Trần và Đại Cảnh Công, chợt thấy xảy ra chuyện, đều sợ đến luống cuống tay chân. Những tiểu thương khác có người vây quanh xem náo nhiệt, có người lại thì thầm với nhau.

Sông Hoài cách đó mấy chục trượng vẫn chảy rào rào, giống như chẳng hề quan tâm đến trận chiến của nhân gian sắp diễn ra này, lại giống như sớm biết số trời đã định, căn bản không cần nó quan tâm.

Thẩm Thái Công nhẹ nhàng nhảy lên, Hạ Hầu Liệt cũng nhảy tới, đáp xuống trước người Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy hét lớn một tiếng, nói:

- Đánh đi!

Hắn đang định đánh ra một quyền, Thi Kính Đường đã cầm Nga Mi Phân Thủy thích xông ra.

Ngã Thị Thùy chau mày, nếu một quyền này của hắn đánh ra, chẳng khác nào đánh nát cả đầu Thi Kính Đường.

Hắn vừa thu quyền thế lại, Phân Thủy thích của Thi Kính Đường đột nhiên chuyển hướng.

Một thanh đâm vào cổ họng Ngã Thị Thùy, một thanh đâm vào bụng dưới Ngã Thị Thùy, trên dưới giáp công, đều là chiêu thức tàn độc.

Ngã Thị Thùy hét lớn, lui lại, hai tay đều vung ra, kịp thời bắt lấy song thích.

Ngã Thị Thùy phát sau mà tới trước, bắt được song thích, nhưng sau lưng chợt nổi lên gió lớn, một thanh đao mềm của Thi Lệ Xuân đã chém xuống đầu.

Ngã Thị Thùy lại hét lớn, phóng lên cao, chỉ cảm thấy bả vai phát lạnh, đã trúng một đao.

Hắn đang ở giữa không trung, bỗng nghe tiếng xé gió, có ít nhất mười bảy, mười tám món ám khí bắn về phía mình.

Hắn hít sâu một hơi, thân thể nhanh chóng trầm xuống, ám khí đều xẹt qua trên đầu.

Nhưng lúc hắn rơi xuống đất, Hạ Hầu Liệt đã đánh một chưởng vào ngực hắn.

Ngã Thị Thùy bật hơi cao giọng, hét lên tiếng thứ ba, máu cũng theo đó phun ra.

Lần này Hạ Hầu Liệt đã sớm phòng bị, sau khi một chưởng thành công, lập tức nhảy ra khỏi màn vải của tiệm.

Ngay lúc này màn vải đột nhiên sụp xuống.

Ngã Thị Thùy hét lớn ba tiếng, đã đánh gãy cây trúc chống màn.

Thi Kính Đường, Thi Lệ Xuân, Khuyết Nhĩ Trần đang định tiếp tục tấn công, vừa thấy màn vải chụp xuống, vôi vàng nhảy ra.

Ngã Thị Thùy cũng nhảy ra.

Hạ Hầu Liệt đối diện với hẳn.

Giữa bọn họ có màn vải sụp đổ, Hạ Hầu Liệt cũng không lập tức tấn công.

Có lẽ hẳn cảm thấy đã không cần thiết.

Lúc này Thẩm Thái Công cũng đứng vào sau người Ngã Thị Thùy, hai người dựa lưng vào nhau. Nguyên lai Thẩm Thái Công nhảy đến trước mặt Khách Lạp Đồ, đang định xuất kích, đột nhiên cần câu tay trái và giỏ cá tay phải bị người ta ôm ngang. Thẩm Thái Công cũng không phải kẻ ngốc, lập tức nghĩ đến phía sau chỉ có một người, đó là lão bản của cửa hàng Đại Cảnh Công.

Trong võ lâm Hoài Bắc, người có nội lực như vậy, có thể ôm chặt Thẩm Thái Công không thoát ra được, chỉ có một người, ngoại hiệu là “Thiết Tí Viên” Trình Thiên Côn.

Thẩm Thái Công không thoát ra được, cũng không tránh được, tâm niệm xoay chuyển, đột nhiên cúi người.

Y cúi người một cái, đầu chạm đến ngón chân, giống như muốn ném Trình Thiên Côn ra ngoài.

Nhưng Trình Thiên Côn khí lực cực lớn, ôm chặt không buông, không ném ra được, ngược lại dán vào sống lưng Thẩm Thái Công, trở thành một tấm khiên. Hai hạt gỗ của Khách Lạp Đồ bắn ra, một hạt cắm vào sau đầu Trình Thiên Côn, một hạt bắn vào lưng hẳn. Trình Thiên Côn kêu thảm một

tiếng, không ngờ lại chết oan. Thấm Thái Công lập tức giãy dụa, vươn hông, chém ngược, cuối cùng cũng ném được Trình Thiên Côn ra ngoài.

Thấm Thái Công vừa ném Trình Thiên Côn ra, liền nghe được một tiếng rỗng giện của Khách Lạp Đồ, ba hạt gỗ phân làm ba hướng trên, giữa, dưới bay đến trước mắt, tiếng xé gió đã bị tiếng gào thét che lấp.

Thấm Thái Công đang định né tránh, đột nhiên nhớ ra y đang quay lưng về phía quần chúng, Khách Lạp Đồ thì ở đối diện với y, quay lưng về phía bờ đê. Nếu như y né tránh, ba hạt gỗ kia nhất định sẽ bắn trúng đám người xem náo nhiệt sau lưng.

Ý niệm của Thấm Thái Công lướt qua như chớp, hạt gỗ đã bắn tới. Thấm Thái Công tay trái chụp tay phải vẫy, chụp lấy một hạt đánh vỡ một hạt, nhưng hạt thứ ba đã bắn vào sườn phải của y.

Một hạt gỗ nho nhỏ này lại bắn gãy một xương sườn phải của Thấm Thái Công.

Nếu không phải Thấm Thái Công nội lực thâm hậu, hạt gỗ này bắn vào trong cơ thể y, thậm chí có thể đâm xuyên qua người.

Lúc này đám tiểu thương xem náo nhiệt mới biết mấy người này thật sự chiến đấu sống chết, vừa sợ gây chuyện, lại sợ liên lụy, đồng loạt hét lớn tản đi.

Thấm Thái Công bị trúng một chiêu, lập tức lui nhanh, lưng chạm vào Ngã Thị Thùy, cùng Ngã Thị Thùy dựa lưng mà đứng.

Thấm Thái Công vừa đến gần Ngã Thị Thùy, lập tức trao đổi mấy câu.

Thấm Thái Công hỏi:

- Người bị thương rồi?

Ngã Thị Thùy nói:

- Lão cũng vậy.

Thẩm Thái Công nói:

- Người nặng hơn ta.

Ngã Thị Thùy nói:

- Chỉ sợ không chống đỡ được.

Thẩm Thái Công nói:

- Phá vậy!

Ngã Thị Thùy gật đầu, cũng không nói nữa.

Bởi vì mấy câu này nói vừa nhanh vừa nhỏ, ngay cả Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ cũng không nghe rõ.

Ngoại trừ Trình Thiên Cân đã chết, còn lại Khách Lạp Đồ, Hạ Hầu Liệt, cùng với Thi Kính Đường, Thi Lệ Xuân, Khuyết Nhĩ Trần đều cười ha hả.

Nếu như Ngã Thị Thùy, Thẩm Thái Công không bị thương, một đấu một, Ngã Thị Thùy có thể thắng Hạ Hầu Liệt nửa bậc, Thẩm Thái Công cũng có thể dùng trí thắng Khách Lạp Đồ nửa phần. Nhưng hiện giờ hai người đều bị thương không nhẹ, huống hồ còn có Thi Kính Đường, Thi Lệ Xuân cùng với Khuyết Nhĩ Trần, cho nên Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đã là thú cùng đường.

Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ, Thi Lệ Xuân, Khuyết Nhĩ Trần từ từ tạo thành một hình bán nguyệt, vây quanh hai người Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công.

Sau lưng hai người Ngã, Thấm là sông Hoài, dĩ nhiên không trốn thoát được.

Đám người Hạ Hầu Liệt quả là bắt ba ba trong hũ.

Huống hồ bọn họ còn có nhân vật lợi hại hơn ra mặt.

Sau bờ đê có một người chậm rãi bước ra. Người này vừa xuất hiện, khí thế của tất cả mọi người đều giảm đi. Ngã Thị Thù và Thấm Thái Công dựa vai vào nhau, vừa thấy người này, con người cũng co rút lại.

Người này không phải ai khác, chính là Kim thái tử Trầm Ưng.

Ngã Thị Thù giận dữ nhìn Thi Kính Đường. Thi Kính Đường thấy Kim thái tử xuất hiện thì càng yên tâm, cười nói:

- Đây gọi là tự chui đầu vào lưới, các người không oán người được.

Thấm Thái Công cười lạnh:

- Đệ tử của “Loan Nguyệt Đao” Tây Thủy Thanh ở Trung Nguyên, “Lạt Tiêu Hồng” Kiều Lệ Hoa, võ công không dưới người, cũng chịu nhận làm biểu muội của người?

“Thi Lệ Xuân” cười yêu kiều nói:

- Ánh mắt tốt. Vì vương quốc Đại Kim, Kiều Lệ Hoa ta tạm thời diễn một chút thì có ngại gì?

Ngã Thị Thù nói từng chữ từng câu:

- “Khuyết Nhĩ Thiên Thủ Phi Tiêu” Trần Lãnh?

“Khuyết Nhĩ Trần” trả lời:

- Đúng vậy, chính là kẻ hèn này.

“Khuyết Nhĩ Thiên Thủ Phi Tiêu” Trần Lĩnh là một đạo tặc có tiếng trong hắc đạo, danh tiếng tuy không bằng “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường và Lạt Tiêu Hồng” Kiều Lệ Hoa, nhưng số vụ án mà “Phi Tiêu” Trần Lĩnh gây ra, tuyệt đối không ít hơn Thi Kính Đường và Kiều Lệ Hoa cộng lại.

Thẩm Thái Công nói:

- Ta có một chuyện không hiểu.

Vừa nói vừa nhìn về phía Kim thái tử.

Kim thái tử lạnh lùng nói:

- Đây là câu hỏi cuối cùng của người, nói đi!

Thẩm Thái Công hỏi:

- Tại sao cha của Hạ Hầu Liệt là phụ thân của cháu trai của ông nội hẳn, mà phụ thân Hạ Hầu Liệt của thái tử lại là cháu trai của phụ thân của em trai của Phương Chấn Mi?

Mấy câu hỏi liên tiếp này nhanh như xâu chuỗi, liên miên không dứt, bắt đầu từ Hạ Hầu Liệt đến Phương Chấn Mi cuối cùng. Mọi người nghe được đều ngẩn ra. Thẩm Thái Công đột nhiên hét lên một tiếng, quay người cùng với Ngã Thị Thùy co chân bỏ chạy.

Ngay cả Kim Trầm Ưng cũng bị câu hỏi của Thẩm Thái Công làm cho ngơ ngác.

Đối với phần đông cao thủ, cho dù một thoáng thất thần, kẻ địch thừa cơ tấn công, vẫn sẽ ngăn cản được mà không gây nên bất lợi gì.

Nhưng Thẩm Thái Công cũng không phải tấn công, mà là bỏ chạy.

Bỏ chạy như vậy, chạy trước và chạy sau rất khác nhau, huống hồ là Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công khinh công cao tuyệt.

Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy nhấp nhô mấy cái, đã chạy ra hơn mười trượng.

Kim Trầm Ưng đã sức tình, nhưng vẫn chậm một bước.

Bởi vì hẳn cho rằng sau lưng Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy là nước, lẽ ra không đường để trốn.

Nhưng hẳn lập tức tỉnh ngộ, hai người Thẩm, Ngã chính là muốn lợi dụng dòng nước để trốn.

Do đó Kim thái tử lập tức vọt lên, nhoáng người mấy cái đã đuổi đến gần hai người Thẩm, Ngã.

Nhân lúc Kim thái tử thất thần, hai người Ngã, Thẩm đã lướt ra hơn hai mươi trượng, chạy đến trước bờ đê.

Lúc này Kim thái tử đã đuổi kịp.

Bên kia Hạ Hầu Liệt phản ứng nhanh nhất, cũng vọt người đuổi tới.

Theo sau là Thi Kính Đường, Kiều Lệ Hoa và Trần Lãnh.

Kim thái tử vừa đuổi đến gần, mười ngón tay lập tức duỗi ra, đâm thẳng vào lưng Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công.

Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công cũng không quay đầu lại, toàn lực chạy như điên về phía trước.

Bởi vì chỉ cần quay đầu, e rằng sẽ vĩnh viễn không có cơ hội chạy thoát nữa.

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công toàn lực vọt tới trước, Kim thái tử đâm tới, đầu ngón tay đã chạm đến vạt áo sau lưng hai người Ngã, Thấm, nhưng vẫn còn kém một phân, đã không đâm trúng cũng không bắt được.

Sắc mặt Kim thái tử nghiêm túc, hít sâu một hơi, lại kéo gần khoảng cách với Ngã, Thấm rất nhiều, hai tay đâm ra.

Lần này Kim thái tử tính chuẩn hai người Ngã, Thấm cũng không tránh được.

Cho dù Ngã, Thấm xoay lại ứng chiến, cũng tuyệt đối không sống được.

Nhưng tính toán vạn lần, lại tính sai một điểm...

Đã đến bờ đê.

Ngã Thị Thùy và Thấm Thái Công đột nhiên biến mất.

Hai tay Kim thái tử đâm vào không khí, vôi vàng dừng lại, chỉ thấy hai người Ngã, Thấm đã song song từ bờ sông nhảy xuống.

Sông sâu từ mười mấy thước đến hai ba chục thước, lúc hai người rơi xuống, bọt nước bắn lên tung tóe. Kim thái tử tự phụ thân phận tôn quý, vôi vàng tránh lui.

Lúc này Hạ Hầu Liệt cũng đã đuổi tới, bọn họ khinh công đều cao, trước sau chỉ là chuyện trong nháy mắt. Nhưng Hạ Hầu Liệt không biết bơi, đành phải nhìn sông than thở. Lúc này chợt nghe một tiếng “vèo”, một người giống như chim bay đã vượt qua đê sông, nhảy vào trong nước, không tạo nên gợn sóng, chính là “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường.

Kiều Lệ Hoa và Trần Lãnh cũng đồng thời chạy tới, nhưng đều không biết bơi, không dám tùy tiện xuống nước.

Sắc mặt Kim thái tử tái xanh, nhìn chăm chăm vào nước sông một hồi, nói:

- Không sao cả, dù sao bọn chúng đã bị thương, lát nữa giao chiến cũng không có tác dụng gì, vẫn chỉ có đường chết.

Hạ Hầu Liệt nhìn chăm chú vào nước sông, nói:

- Ngài thấy Thi Song Tuyệt có đối phó được Thảm Thái Công và Ngã Thị Thù đã bị thương hay không?

Kim thái tử lắc đầu, không muốn lên tiếng. Đột nhiên Khách Lạp Đồ “a ha” một tiếng, giống như đã nghĩ thông suốt chuyện gì, cao hứng chạy tới nói:

- Ta biết lão già kia nói gì rồi, hẳn nói cha của Hạ Hầu Liệt chính là phụ thân của Hạ Hầu Liệt, ừ, còn có, phụ thân Hạ Hầu Liệt của thái tử cũng là con trai của Phương Chấn Mi... ồ, không đúng, phụ thân của thái tử sao lại là Hạ Hầu Liệt?

Nói đến đây hẳn chợt ngẩng đầu lên, thấy Kim thái tử sắc mặt xanh mét, mới nhớ ra mình đang nói gì, sợ đến mức vội vàng quỳ xuống...

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 11 : Chiến Đấu Trong Nước

Một cảm giác lạnh lẽo nhức tai xộc vào miệng mũi Ngã Thị Thùy, vết thương đau nhói kích thích thần kinh của hấn, khiến hấn không thể chịu được.

Nhưng Ngã Thị Thùy vẫn cố chịu đựng.

Người trong võ lâm, cho dù là địch hay bạn, chỉ cần là nhắc tới danh tiếng Ngã Thị Thùy, luôn không kìm được đưa ngón cái lên nói:

- Hảo hán!

Danh tiếng này cũng không phải dễ dàng có được.

Trúng mai phục, bị thương, chỉ có thể khiến thể xác Ngã Thị Thùy thống khổ, không thể khiến tinh thần của hấn suy sụp. Hấn có thể chịu được đau đớn, nhưng lại bơi lặn rất kém, kém đến mức đối lập hoàn toàn với võ công của hấn.

Thẩm Thái Công kịp thời dùng tay đỡ lấy hấn.

Ngã Thị Thùy cố nén một hơi chân khí, Thẩm Thái Công đẩy hấn từ dưới nước bơi đi...

Trong phạm vi cường lực của Kim thái tử, bất cứ ai trôi lên mặt nước đều chắc chắn phải chết.

Nghe nói Thẩm Thái Công dù trói hai tay cũng có thể qua sông Trường Giang, dùng một tay đỡ hấn tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng lúc này trong nước đột nhiên vang lên một tiếng “xoạt”, một người chui xuống, không hề nổi lên chút bọt nước nào.

Người này lặn ở phía sau Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thùy.

Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công lập tức phát giác xoay người, trông thấy người tới chính là “Bá Hải Song Tuyệt” Thi Kính Đường.

Thi Kính Đường vừa lặn xuống nước, Nga Mi Phân Thủy thích đã sáng lên trong tay.

Tay phải Thẩm Thái Công cầm cần câu, lại chần chừ không dám phát chiêu.

Y cũng không sợ Phân Thủy thích của Thi Kính Đường, nhưng y nhìn ra được, cặp Phân Thủy thích này có thể bắn ra khỏi cán.

Phân Thủy thích muốn tổn thương y cũng rất khó, nhưng chỉ sợ thương tổn đến Ngã Thị Thùy. Thẩm Thái Công biết rõ công phu trong nước của Ngã Thị Thùy như thế nào.

Y lại không nắm chắc một kích giết chết Thi Kính Đường.

Cho nên y chỉ có thể chờ, chờ đợi thời cơ.

Vài con cá, lốm đốm, miệng kiếm, thuần trắng, có gai, hình dài, từ trong giỏ cá bên hông Thẩm Thái Công chậm rãi bơi ra, giống như nhìn thấy thế giới mỹ lệ dưới đáy nước này, có cảm giác vui sướng được trở về nhà.

Ngã Thị Thùy không cử động, hẳn không dám làm Thẩm Thái Công phân tâm.

Hẳn biết giao chiến trong nước, bởi vì di chuyển mượn lực không dễ, cho nên càng đáng sợ hơn giao chiến trên đất liền, mọi lúc đều là giây phút

sống chết.

Có điều hần bơi lặn rất tẻ, hơn nữa một hơi chân khí của hần đã sắp không nén được nữa.

Trong lòng hần thề, chỉ cần có thể sống sót trở về, lần tới hần nhất định sẽ học bơi.

Nhưng hần đã quên, lời thề như vậy không biết hần đã thề bao nhiêu lần rồi, sau đó vẫn quên sạch sẽ.

Hiện tại hần thật sự không nhịn được nữa, muốn đột ngột xông ra, chịu một kích của Thi Kính Đường, dùng máu tươi của hần để đổi lấy một chiêu thành công của Thẩm Thái Công.

Thực ra Thi Kính Đường vừa nhảy xuống nước, trong lòng cũng hoảng loạn bất an, hồi hận không thôi.

Những người khác cũng không xuống.

Lúc này hần mới nhớ lại, những người khác cũng không rành bơi lặn.

Hần oán hận mình đã quá háo thắng lập công, lại quên mất điểm này.

Hai người Thẩm Thái Công đã phát hiện ra hần. Hần muốn lui, nhưng một khi bơi lên phía trên, thân dưới nhất định lộ ra sơ hở, người tung hoành dưới nước mười mấy năm như hần đương nhiên trong lòng hiểu rõ.

Cho nên hần chỉ có thể tử chiến một trận.

Hần cũng không sợ Ngã Thị Thùy, bởi vì hần nhận ra Ngã Thị Thùy đã sắp hết hơi.

Ở trong nước không thể lấy hơi, võ công có cao cũng vô dụng.

Người hăn sợ là Thăm Thái Công.

Hăn biết Thăm Thái Công phải chiếu cố Ngã Thị Thùy, hăn cho rằng năm được điểm này, cũng giống như năm được vết thương chí mạng của Thăm Thái Công.

Cho nên hăn vẫn rất có lòng tin, chỉ cần một mình hăn giết được Ngã Thị Thùy và Thăm Thái Công, Kim thái tử nhất định sẽ nhìn hăn với con mắt khác, giao cho trọng trách.

Nghĩ đến đây, hăn không nhịn được nóng lòng muốn thử.

Ngay lúc này, chân phải của hăn đột nhiên cảm thấy đau đớn như xé nát ruột gan.

Hăn cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con cá xám miệng có gai dài, hoàn toàn đâm vào chân phải hăn.

Thi Kính Đường kêu thảm, nước tràn vào trong họng, kêu không thành tiếng. Dây bạc lóe lên, đã quấn lấy cổ Thi Kính Đường, sau đó siết chặt lại. Thi Kính Đường há miệng giống như cá lên bờ, khác biệt chỉ là cá vì khô cạn nên há mồm, còn Thi Kính Đường là nước sông tràn vào cổ họng.

Thi Kính Đường giãy dụa trong nước, toàn thân đột nhiên co rúm lại, cũng không cử động nữa.

Thăm Thái Công thu hồi dây câu, con cá kiếm màu xám cũng chậm rãi chui về trong giỏ cá của y.

Ngã Thị Thùy thật muốn buột miệng kêu lên, chẳng trách người trên giang hồ nói xét về công phu trên nước, Thăm lão đầu nhất định nằm trong số ba người đứng đầu, hóa ra là nuôi một đám tiểu quái vật.

Nhưng hần mới vừa mở miệng, nước sông liền tràn vào...

Phương Chấn Mi thúc ngựa đuổi theo bốn ngựa năm người kia, sau thời gian nửa chum trà đã phi ra ngoài thành. Bởi vì sáng sớm người đi đường rất ít, do đó năm người kia mặc sức phi nhanh.

Năm người này xem ra võ công cũng không tệ, nhưng có thể một là vì lên đường vội vã, hai là vì tiếng móng dày đặc, do đó Phương Chấn Mi theo ở phía sau, bọn họ đều không phát hiện ra.

Nhưng bọn họ lại chạy thẳng ra ngoài thành, đi về hướng Thái Thạch, khiến Phương Chấn Mi cảm thấy kỳ quái. Thực ra sắc trời sáng trưng, hần một người một ngựa theo dõi trong thời gian dài, cuối cùng cũng khó che giấu. Do đó hần nhấn vào lưng ngựa một cái, bỗng bành bay lên, rơi xuống trên lưng con ngựa cuối cùng.

Khinh công của Phương Chấn Mi rất cao, người nhẹ như chim én, cho nên rơi vào sau con ngựa thứ tư, người cưỡi ngựa vẫn không hay biết. Phương Chấn Mi nín thở yên lặng theo dõi biến hóa.

Lại qua khoảng nửa canh giờ, Phương Chấn Mi sợ ảnh hưởng đến thời gian tụ tập với Long Tại Điền tại thành Hạ Quan, đang nghĩ biện pháp dò xét. Lúc này một nam tử ngồi trên con ngựa chạy trước nhất lớn tiếng nói:

- Lần này chúng ta chạy tới, không biết bọn Đại sư huynh đã ra tay với tên họ Ngu kia chưa?

Tiểu sư muội ngồi sau nói:

- Ngũ sư huynh, có câu là “hai quân giao chiến, thắng bại trước trận”, chúng ta ra tay với Ngu tướng quân như vậy, có hơi quá...

Phương Chấn Mi nghe được trong lòng máy động, chợt nghe Ngũ sư huynh quát lên:

- Tiểu sử muội, không được nói như thế, nếu bị đại sử huynh nghe được thì không hay đâu!

Đại hán cười con ngựa thứ hai nói:

- Ngũ sử huynh cũng thật là, trong tám sử huynh đệ chúng ta, ngoại trừ tiểu sử muội thì người được sự phụ sự mẫu thiên vị nhất chính là đại sử huynh, đại tướng quân cũng coi trọng đại sử huynh. Chúng ta đều sợ đại sử huynh, nhưng ngay cả nói sau lưng y cũng không dám, vậy thì hơi quá...

Ngũ sử huynh nói:

- Vấn đề không phải có dám hay không. Hiện giờ Kim thái tử áp chế quần hào Hoài Bắc, đại sử huynh muốn bắt giữ Ngu Doãn Văn, đó đều là quân lệnh, cũng là mệnh lệnh của sự phụ sự mẫu. Chẳng lẽ đệ không sợ? Chúng ta vẫn đừng nên nhiều chuyện, làm việc quan trọng hơn!

Đại hán trước người Phương Chấn Mi lớn tiếng nói:

- Ngũ sử huynh, chúng ta được biết Ngu Doãn Văn rời doanh liên hệ với võ lâm nhân sĩ Hoài Bắc, tin tức này có chính xác không?

Ngũ sử huynh quay đầu đáp:

- Đương nhiên chính xác, đại sử huynh có phục binh ở chỗ Ngu Doãn Văn. Lão bát, sau lưng đệ là ai?

Bát sử đệ ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, hai người cười ngựa khác cũng quay đầu nhìn. Chỉ thấy bóng trắng lóe lên, trước mắt chợt lạnh, còn chưa biết là thứ gì, lúc quay đầu lại thì đã thấy trên ngựa không phải Ngũ sử huynh, mà là một thanh niên áo trắng.

Tiểu sử muội xoay người lại, nhìn thấy Phương Chấn Mi liền kinh ngạc kêu lên:

- Người?

Bọn người Bát sư đệ vội vàng ghìm ngựa, nhìn chung quanh. Chỉ thấy phía sau hơn mười trượng, trên một chạc cây trơ trọi có treo một người, chính là Ngũ sư huynh Thanh Linh Tử, xem ra là bị điểm huyết đạo, treo ở trên cây không thể động đậy.

Đám người Bát sư đệ Thanh Đăng Tử kinh hãi quát lên:

- Kẻ tới là ai?

Tiểu sư muội quát một tiếng, tay trái điểm vào huyết Trung Xu, tay phải đâm vào huyết Thiên Trì, thi triển cầm nã pháp cận thân, chính là tuyệt kỹ của Tiểu Thiên Sơn. Phương Chấn Mi vốn ở sát người tiểu sư muội, nhưng lại đột nhiên không thấy tăm hơi.

Hóa ra hắn đã trượt xuống dưới bụng ngựa, hai tay kẹp một cái, tuần mã lập tức dừng lại. Chỉ nghe Phương Chấn Mi nhẹ giọng nói:

- Đắc tội rồi!

Hai tay đã vỗ vào mắt cá chân tiểu sư muội.

Tiểu sư muội đột nhiên không thấy Phương Chấn Mi nữa, trong lòng kinh hãi, ngựa lại dừng gấp, thân thể bất ổn, đột nhiên bàn chân tê rần, lập tức ngã xuống ngựa.

Lục sư huynh, Thất sư huynh, Bát sư huynh giận dữ quát lên một tiếng, đồng loạt rút binh khí ra, đó là một sợi dây sắt, một thanh kiếm ba chạc và một cây thương dây xích. Phương Chấn Mi biết thời gian eo hẹp, vô cùng khẩn cấp, do đó muốn trước tiên dọa lui ba người này, để cứu Ngũ tướng quân khỏi bị khống chế, lập tức hét lớn:

- Thanh Đăng Tử, Thanh Phong Tử, Thanh Long Tử, còn không mau trở lại!

Tiếng hét vang lên, Phương Chấn Mi đứng trên lưng ngựa, áo trắng tung bay giống như thiên thần. Thanh Đăng Tử, Thanh Phong Tử, Thanh Long Tử bị tiếng hét như sấm vang này làm cho sững sốt, ngay lúc này Phương Chấn Mi đã phát động tấn công.

Nhanh! Nhanh! Nhanh!

Muốn cứu Ngu Doãn Văn, nhất định phải nhanh.

Cho nên Phương Chấn Mi vừa bắt đầu đã dùng nhanh đánh nhanh.

Lúc dây sắt của Thanh Phong Tử bay ra, Phương Chấn Mi đã bám vào trên dây, lúc dây thu hồi, Phương Chấn Mi cũng đến trước người hăn. Hăn còn chưa kịp kinh hô một tiếng, Phương Chấn Mi đã điểm vào huyết đạo, sau đó lập tức đẩy hăn ra ngoài.

Do đó kiếm ba chạc của Thanh Long Tử chẳng khác nào đâm tới Thanh Phong Tử.

Thanh Long Tử sợ hãi lập tức thu kiếm, nhưng Thanh Phong Tử đang bay tới lại đột nhiên biến thành Phương Chấn Mi, còn Thanh Phong Tử lại bay về phía Thanh Đăng Tử.

Khi Thanh Long Tử thấy rõ người tới là Phương Chấn Mi, cũng là lúc hăn mất đi tri giác.

Lúc Thanh Đăng Tử đón lấy Thanh Phong Tử, mới phát hiện bốn người cùng đi với hăn đều đã ngã xuống.

Hăn đưa mắt nhìn, thở dài một tiếng, đành phải trở tay điểm huyết đạo của mình.

Hắn quả nhiên là một người thông minh, biết rõ liều mạng cũng vô ích, liền từ bỏ ý định.

Gặp phải đối thủ như vậy, tin rằng sư phụ có biết cũng sẽ không trách hắn.

Thúc ngựa, chạy nhanh, đã gần đến buổi trưa, mà từ nơi này đến núi Ngũ Long còn khoảng một canh giờ nữa.

Phương Chấn Mi không nắm chắc Ngu Doãn Văn đã trúng độc thủ hay chưa, hắn chỉ có thể toàn lực cứu viện.

Trận chiến tại Hạ Quan mặc dù quan trọng, nhưng tính mạng của Ngu Doãn Văn lại liên quan đến toàn bộ sĩ khí quân Tống kháng Kim. Phương Chấn Mi hi vọng đám người Hoài Bắc đại hiệp Long Tại Điền có thể chống đỡ được, hắn đã sắp đến rồi, hắn đang lên đường, toàn lực lên đường...

Đã gần đến buổi trưa.

Sắc mặt Long Tại Điền rất khó coi, một là vì trọng thương chưa lành, hai là vì Ngã Thị Thùy và Thâm Thái Công ra ngoài buổi sáng, đến giờ vẫn chưa trở về.

Bao Tiên Định và Tín Vô Nhị lẳng lẳng đi tới. Bao Tiên Định nhỏ giọng nói:

- Sắp đến trưa rồi.

Long Tại Điền gật đầu một cái, nói:

- Đúng vậy, sắp đến trưa rồi.

Bao Tiên Định hỏi:

- Đại ca đang lo lắng?

Long Tại Điền không nói gì. Tín Vô Nhị giậm chân nói:

- Sao bọn họ còn chưa trở về?

Bao Tiên Định khẽ thở dài nói:

- Bọn họ đến bây giờ vẫn chưa về, có lẽ là vì...

Long Tại Điền đột nhiên nói:

- Bọn họ tất nhiên là đi tìm đám người Kim thái tử.

Ba người đều không nói gì thêm.

Tín Vô Nhị không nhịn được nói:

- Có lẽ lúc này Ninh tứ đệ đã tìm được Ngũ tướng quân rồi chứ?

Đột nhiên một người vội vã đi vào, mỗi bước đều khiến phòng khách rung động. Màu da, thần thái, vũ khí của người này đều gây cho người ta một loại cảm giác, đó là đá.

“Thạch Hổ” La Thông Bắc.

La Thông Bắc bước nhanh vào, vẻ mặt nghiêm túc, trên trán thấp thoáng có mồ hôi, nói:

- Chỗ quảng trường lôi đài, bảy người Kim thái tử đã đến rồi, quần chúng đang kích động, e rằng tùy thời sẽ xảy ra xung đột, xin Long đại hiệp đến đó chủ trì!

Long Tại Điền biến sắc nói:

- Chúng ta quyết không thể bị người khác chê cười lấy nhiều đánh ít, mau đi!

Bốn người lập tức lên đường, chợt nghe Tín Vô Nhị vui mừng kêu lên:

- Bọn họ trở lại rồi!

Đám người Long Tại Điền nghiêng đầu nhìn, trông thấy hai người loạng choạng từ cổng tròn đi vào, chính là Thẩm Thái Công và Ngã Thị Thù.

Chỉ nghe Thẩm Thái Công nói:

- Người bị thương, còn có thể tham gia không?

Vừa nói vừa ho lên.

Lại nghe Ngã Thị Thù nói:

- Đương nhiên có thể, ai nói không thể, trước hết đánh với ta một trận!

Dứt lời lộn nhào một cái mới ngã xuống.

Tuấn mã, áo trắng, mào kiếm nhú chặt.

Ngựa băng băng, áo tung bay, Phương Chấn Mi người và ngựa đã dính liền với nhau, giống như một mũi tên, tồn tại chỉ là để bay tới trong khoảnh khắc.

Nhất định phải chạy, bảo vệ Ngu tướng quân trước khi đám người Thanh Yên Tử ra tay.

Nhất định phải chạy, sau khi kết thúc trận chiến ở miếu sơn thần, còn phải chạy về Hạ Quan, giúp Long lão anh hùng một tay.

Mình không thể phân thân, nếu như “Cửu Đại Quan Đao” Long Phóng Khiếu của Phong Vân tiêu cực cũng có mặt, vậy thì tốt rồi.

Ngựa đột nhiên ngã xuống, thở dốc, nếu còn thúc roi chỉ sợ sẽ mệt chết nó. Phương Chấn Mi cắn răng một cái, phi thân lên không, áo trắng bay lượn, cả người lao nhanh.

Chạy nhanh, áo trắng, mào kiếm nhú chặt.

Đây là một quảng trường rộng lớn, nhưng hiện giờ không còn rộng nữa, bởi vì đã chật đầy người.

Ở phía xa đối diện quảng trường, hai bên trái phải cắm hai cây cờ lớn, một lá thêu chữ “Tống”, một lá thêu chữ “Kim”, đón gió tung bay.

Dân Tống giận dữ đều tụ tập ở đây, chỉ chỉ trỏ trỏ. Lôi đài vẫn trống không, mà ở hàng trước nhất lôi đài có bảy người trang phục kỳ dị đang ngồi.

Bảy người này, nghe nói chính là gian tế do Kim hậu phái tới.

Nghe nói bọn chúng chuyên môn tới làm nhục người Tống.

Bảy người này rất lợi hại, bởi vì Hoài Bắc anh hùng kháng Kim Lý Long Đại và Đinh Đông Đình được mọi người kính mến đều chết trong tay bọn chúng.

Nghĩ đến cái chết của Lý Long Đại và Đinh Đông Đình, quần chúng lại kích động. Muốn động võ sao... chúng ta có mấy ngàn người, còn sợ đánh không chết người à?

Mọi người chen chúc tiến lên, đang muốn động thủ, đại hiệp “Thạch Hồ” La Thông Bắc và mấy tên cao thủ võ lâm Hoài Bắc liền đứng lên trấn áp.

Đám người nhất thời bị áp chế. Nhưng La Thông Bắc vừa đi, đại hán Mông Cổ bên phải lại dùng tiếng Hán cực kỳ khó nghe hô lên như thanh la:

- Mẹ nó chứ, người võ lâm Đại Tổng đều là rùa rút đầu, không dám bò ra sao?

Mọi người nghe được liền giận dữ, đang muốn xông lên xé nát hẳn... bao nhiêu lương dân Đại Tổng bị chèn ép, bao nhiêu trung lương Đại Tổng bị tàn hại, bao nhiêu phụ nữ Đại Tổng bị làm nhục... tình hình hết sức căng thẳng. Trông thấy sắp sửa xảy ra ẩu đả, lúc này danh gia ám khí Hoài Bắc là “Khuyết Nhĩ Thiên Thủ Phi Tiêu” Trần Lãnh bước lên cao hô một tiếng:

- Chúng ta không thể động thủ, lấy nhiều đánh ít, để người Kim chê cười Đại Tổng!

Mọi người nghe vậy cũng bình tĩnh lại. Cơn giận có thể tạm nhịn, nhưng uy phong của nước Tống không thể vứt bỏ được.

Bọn họ chỉ đành trông chờ đám người Long Tại Điền Long đại hiệp và Bao Tiên Định Bao tiên sinh chạy đến, giống như mọi khi, Long đại hiệp đều sẽ đánh bại quần ma, trút giận thay bọn họ.

Thế nhưng! Thế nhưng đám người Long đại hiệp sao còn chưa tới?

Nghe nói hôm qua Ninh đại nhân ở trong hẻm bị bảy người này ám toán, may mắn có một vị gọi là đại hiệp Ngã Thị Thùy và một vị gọi là thần câu Thẩm Thái Công gì đó ra tay cứu giúp, hai người bọn họ sao cũng chưa xuất hiện?

Long đại hiệp, Bao tiên sinh, Tín tam gia, Ninh đại nhân và “Phi Tiêu” Trần Lãnh, “Thạch Hồ” La Thông Bắc, cùng với Hoài Bắc danh kiếm Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân, có thể trút giận cho bọn họ, giải quyết bảy tên cuồng đồ này hay không?

Mọi người đều đang nghi ngờ, đột nhiên nghe được dân chúng ở bên ngoài hò hét như sấm, mọi người đều phát phát tay, tách ra thành một lối đi.

Đám người Long đại hiệp cuối cùng đã tới.

Tất cả dân chúng đều cao giọng hoan hô.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 12 : Chặn Giết Trong Núi

Núi Ngũ Long giống như năm ngón tay của tiên nhân, cho dù có mười Tôn Ngộ Không cũng không bay qua được.

Núi Ngũ Long cao vút tận mây, lên cao nhất chỉ thấy mây mù, không thấy đỉnh núi.

Miếu sơn thần nằm ở sơn cốc giữa ngọn thứ hai và ngọn thứ ba của núi Ngũ Long.

Trên có thể nhìn đỉnh núi, giữa có thể nhìn cổ tùng, dưới có thể nhìn bình nguyên. Ngu Doãn Văn ngơ ngẩn nhìn lướt qua tất cả non sông gấm vóc này, không tìm được mắt hổ rưng rưng. Núi sông tráng lệ như vậy, sao có thể để mất vào tay người Kim được!

Ngu Doãn Văn muốn cùng anh hùng hào kiệt võ lâm Hoài Bắc nghiên cứu đối sách, giành lại non sông. Đại Tống đến hôm nay, chỉ cần khí phách vẫn còn, vậy thì không nên tiếp tục nhịn nhục nữa!

Thế nhưng đám người Long Tái Điền sao còn chưa tới?

Hôm nay Ngu Doãn Văn đến miếu sơn thần, bởi vì quân cơ bí mật và tín nhiệm hoàn toàn, cho nên cũng không mang bao nhiêu người đến.

Hai mươi tên quân bộ khoái đao, cùng với tâm phúc Trương Trấn Khuyết và ái tướng Tra Lộc.

Lúc này Tra Lộc nhìn về dãy núi phía xa một hồi, nói:

- Đã đến trưa rồi, sao bọn Long đại hiệp còn chưa tới?

Tra Lộc đã nói ra tâm sự của Ngu Doãn Văn. Trong lòng Ngu Doãn Văn đột nhiên bồn chồn, không tìm được đặt tay lên chuôi kiếm. Chính y cũng không giải thích được loại cảm giác này, chỉ thấy mí mắt giật giật rất mạnh.

Trương Trấn Khuyết nói:

- Cho dù đám người Long đại hiệp có chuyện không đến được, cũng sẽ phái người đi thông báo.

Đột nhiên trên cây tùng có người cười lạnh nói:

- Đáng tiếc lần này là ngoại lệ, cho dù có tới cũng vô dụng.

Ngu Doãn Văn biến sắc. Trương Trấn Khuyết vung tay lên, ba tên đao thủ sau người liền rút đao ra, nhảy lên cổ tùng.

Đột nhiên ba vệt sáng lóe lên, chặn đánh giữa không trung. Ba tên đao thủ kêu thảm một tiếng, đao rơi người chết.

Ba người tuổi tác khác biệt rơi xuống cổ tùng, một người lão niên, một người trung niên, một người tráng niên. Lão niên dùng trường kiếm, trung niên dùng trường đao, tráng niên sử dụng đoản đao, ánh mắt sáng ngời nhìn đám người Ngu Doãn Văn.

Ngu Doãn Văn trợn mắt quát lên:

- Là kẻ nào ban ngày ban mặt dám giết người?

Tiếng quát này của Ngu Doãn Văn lý do đầy đủ, lẫm liệt thần uy, khiến ba người kia ngẩn ra, bất giác lui lại nửa bước. Đột nhiên một người từ trên cổ tùng cười lớn nhảy xuống, người mặc áo xanh, tuổi tác rất trẻ, lưng treo trường kiếm, cười nói:

- Ta nói Ngu tướng quân này, quan uy của ngài phát tác lần này là cuối cùng rồi.

Vừa nói xong, hai tay hăn giơ lên, mấy chục điểm tinh quang trái phải bắn ra. Chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm, bốn tên đao thủ chưa kịp chuẩn bị đã trúng tiêu bỏ mình.

Ngu Doãn Văn cả giận nói:

- Người...

Lại thấy Thanh Yên Tử phất tay, lạnh lùng nói:

- Giết!

Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử, Thanh Tùng Tử đao kiếm xuất ra, bắt đầu chém giết.

Ngu Doãn Văn giận dữ, rút kiếm xông lên. Kiếm pháp của y đến từ Nga Mi chính tông, tiềm tu hai mươi một năm, rất ít người có được sự tỉ mỉ, thành thạo, vững chắc như y.

Y luyện kiếm pháp chính tông, cho dù thất bại cũng có thể chống được một trăm mấy chục chiêu, hơn nữa y xưa nay giết địch trên sa trường, đánh càng lâu càng hăng.

Ai ngờ kiếm của y mới rút ra một nửa, chợt nghe một tiếng “xoẹt”.

Y biết ái tướng Tra Lộc của mình đã xuất chùy.

Sau đó y đột nhiên phát giác, tiếng gió chùy lại bắn thẳng đến lưng mình.

Lúc y phát giác thì đã trễ, kiếm đã rút ra, lại không kịp vòng về ngăn cản, đành phải cố gắng nghiêng người.

“Phụ”, chùy đâm vào xương bả vai bên phải, kiếm hóa thành rồng xanh văng đi. Chùy theo máu tươi rút ra, Ngu Doãn Văn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, gần như ngã xuống. Y dùng võ kiếm chống xuống đất, không ngừng thở dốc.

Chợt nghe Trương Trấn Khuyết giậm dừ quát lên:

- Tra Lộc, tên phản bội người...

Lập tức vung đao chém Tra Lộc.

Lúc đám người Long Tại Điền xuất hiện, quần chúng rất kích động. Long Tại Điền giơ hai tay lên, mọi người mới bình tĩnh lại. Bọn họ đi đến hàng ghế bên phải lô đài, đối diện với đám người Kim thái tử.

Tại sao hôm nay sắc mặt Long đại hiệp lại tái nhợt như vậy, chẳng lẽ y đang ngã bệnh?

Long đại hiệp, Bao tiên sinh... còn có một thanh niên hai mắt long lanh có thần nhưng máu nhuộm áo đen... còn có, còn có một lão nhân đang ôm ngực trái, dáng vẻ cười cợt... cùng với Tín tam gia, La Thạch Hồ... Ninh đại nhân đâu? Sao Ninh đại nhân còn chưa tới?

Chẳng lẽ thanh niên áo đen dính máu này là đại hiệp Ngã Thị Thù? Lão nhân áo vàng nhuộm máu là thần câu Thẩm Thái Công? Rốt cuộc Bọn họ bị ai gây thương tích? Bọn họ đã bị thương, còn ứng chiến được không?

Long Tại Điền cười đối diện với đám người Kim thái tử. Người chủ trì là đại biểu Thương Dương kiếm phái nhất mạch của Hoài Bắc, “Nhất Kiếm Cửu Hoàn” Sử Văn Thánh.

Thanh kiếm của Sử Văn Thánh rất nổi danh trong võ lâm, bởi vì thanh kiếm này đại biểu cho địa vị đặc biệt của Thương Dương kiếm phái tại Hoài Bắc.

Nhưng thanh kiếm của y còn không nổi tiếng bằng chín chiếc vòng bay của y. Vòng bay của y không giống những cao thủ dùng vòng của võ lâm Trung Nguyên, kích cỡ khác biệt, sát khí ác liệt, cho nên trong giang hồ danh tiếng của “Nhất Kiếm Cửu Hoàn” Sử Văn Thánh không thấp hơn “Thạch Hồ” La Thông Bắc.

Nhưng thứ nổi danh nhất không phải kiếm của y, vòng của y, thậm chí không phải võ công của y.

Mà là sự lão luyện thành thục của y. Nghe nói số lần mà y chủ trì tỷ võ trong võ lâm, còn gấp bảy số lần y giao đấu với người khác.

Kinh nghiệm về mặt này, không ai có thể chuẩn mực như y.

Sử Văn Thánh giơ tay nhắc chân đều gây cho người ta cảm giác hoàn toàn tín nhiệm.

Cho nên trận tỷ võ chấn động võ lâm, rung động Hoài Bắc này cũng do y tới chủ trì.

Sử Văn Thánh mặc áo bào trắng, tay áo rộng, cánh tay quấn vòng sắt, lưng đeo trường kiếm, cao giọng nói:

- Hôm nay bản quốc nhận lời mời của Kim quốc, quyết định tỷ võ phân thắng bại, chính là so đấu trong võ lâm, quyết đấu trên giang hồ, sinh tử không tính toán. Không được huy động quan phương, mỗi người dùng hết khả năng của mình, cũng không được lấy nhiều đánh ít, đánh lén thương người, càng không được hạ sát thủ sau khi đối phương nhận thua. Một khi vi phạm, xử theo luật định!

Sau đó đưa mắt nhìn quanh hỏi:

- Không biết hai bên có ý kiến gì không?

Chỉ thấy Kim thái tử gật đầu một cái, Hạ Hầu Liệt lập tức cúi tai đến. Kim thái tử ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu, sau đó Hạ Hầu Liệt cao giọng nói:

- Chúng ta chỉ có bảy người, bảy trận quyết phân thắng bại.

Hạ Hầu Liệt vừa lên tiếng, ngữ âm liên miên không dứt, áp đảo tất cả tiếng ồn, mọi người đều nhìn nhau biến sắc.

Sử Văn Thánh trầm ngâm một lúc, nhìn về phía Long Tại Điền. Long Tại Điền khẽ gật đầu, Bao Tiên Định liền nói:

- Đối phương là khách, hơn nữa chúng ta cũng không có ý xa luân chiến, mọi người đều không có dị nghị.

Sử Văn Thánh ở trên đài lớn tiếng nói:

- Hai bên đã đồng ý, bảy trận quyết thắng bại. Nếu một bên thắng trước bốn trận, xem như đã thành định cục, không cần tỷ thí tiếp.

Dứt lời liền vung tay lên, lui xuống bên rìa lôi đài dài bốn trượng rộng hai trượng.

Lúc này trên bục đối diện lôi đài, bốn tay trống dùng sức gõ mạnh, đến mức khiến tim người gần như muốn phun ra khỏi miệng.

Bùng, bùng, bùng, bùng!

Thùng, thùng, thùng, thùng!

Tùng tùng, tùng tùng, tùng tùng, tùng tùng!

Tiếng trống càng lúc càng gấp, tim mọi người cũng đập càng lúc càng gấp, hô hấp cũng càng lúc càng nhanh. Đột nhiên tiếng trống ngừng lại, Sử Văn Thánh lớn tiếng nói:

- Tỷ... võ... bắt... đầu... trận một.

Tên máu bắn ra, Ngu Doãn Văn dựa vào cây chống đỡ. Trương Trấn Khuyết hét lên giận dữ, đại đao chém về phía Tra Lộc.

Tra Lộc tay phải cầm vòng, tay trái cầm móc, sử dụng chùy dây xích ngăn cản. “Keng” một tiếng, đốm lửa tung tóe, Trương Trấn Khuyết lại giống như điên, một đao nối tiếp một đao, liên tục chém ra.

Hai mươi tên đao thủ đã chết bảy người, bốn người khác bước nhanh đến bên cạnh Ngu Doãn Văn, hai người đỡ lấy y, hai người đoạn hậu, muốn mở một đường máu bảo vệ Ngu tướng quân chạy đi.

Những đao thủ khác lần lượt rút đao, chiến đấu với Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử, Thanh Tùng Tử, quyết không lui về phía sau nửa bước.

Chín tên đao thủ, ba người tạo thành một tổ, giao chiến với Thanh Phong, Thanh Diệp, Thanh Tùng. Chợt nghe giữa không trung có tiếng cười lớn, Thanh Yên Tử lướt qua không trung chạy đến. Hai tên đao thủ trước người Ngu Doãn Văn cả kinh, một người chém ra hai đao, cắt vào huyết Thái Dương trái phải của Thanh Yên Tử. Trong ánh đao, một người khác đã lăn đến bên cạnh, chém vào hai chân Thanh Yên Tử.

Chỉ nghe Thanh Yên Tử cười lớn nói:

- Thủ hạ Thiết Vệ của Ngu Doãn Văn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa dứt lời, chợt nghe hai tiếng “keng keng”, hai tên đao thủ này đã ngửa mặt lên trời ngã xuống, cổ họng có thêm một lỗ máu nhỏ.

Đám bộ tướng do Ngu Doãn Văn tự tay huấn luyện này rất khác so với quân Tống bình thường, bọn họ dũng mãnh thiện chiến, trung nghĩa một lòng, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, dù là quân Kim cuồng bạo dã man, gặp phải bọn họ cũng phải tránh lui chín mươi dặm.

Hiện giờ hai tên đao thủ trong nội quân này mới vừa ra tay, đã bị Thanh Yên Tử giết chết. Hai tên đao thủ khác đang chờ Ngu Doãn Văn nhìn nhau một cái, người bên trái chột buông tay, Trảm Mã đao chém ngang vào Thanh Yên Tử.

Thanh Yên Tử cười lạnh, giơ kiếm gạt ngang, tên đao thủ này liền bị đẩy văng ra. Thanh Yên Tử nhảy đến trước mặt Ngu Doãn Văn, lạnh lùng nói:

- Người nhận mệnh đi!

Lại dùng kiếm làm đao, một kiếm chém xuống.

Tên đao thủ đang đỡ Ngu Doãn Văn giơ đao cố sức ngăn cản, “choang” một tiếng, đốm lửa tung tóe, lại có thể cản được một kiếm này của Thanh Yên Tử.

Ngay lúc này, Thanh Yên Tử chột cảm giác sau lưng gió đao ập đến, vôi vàng lách người, “xoẹt” một tiếng, cánh tay trái bị mũi đao vạch một đường. Hóa ra tên đao thủ vừa rồi bị hấn đẩy văng, lúc ngã ra Trảm Mã đao lại chém ngược về, thiếu chút nữa đã khiến Thanh Yên Tử trọng thương.

Thanh Yên Tử kiêu ngạo hơn người, trước giờ chẳng xem người khác ra gì, không ngờ lại trúng phải một chiêu của tên đao thủ vô danh này, trong lòng giận dữ, liên tiếp chém ra bảy tám kiếm truy sát đối phương.

Đáng thương cho tên đao thủ kia còn chưa đứng vững, chột thấy ánh kiếm ngút trời, không biết làm sao chống đỡ, lập tức bị đâm mười bảy mười tám lỗ, ngã xuống mất mạng.

Thanh Yên Tử đột nhiên xoay người, trường kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng xanh, chiếu rọi về mặt uy nghiêm, cầm kiếm từng bước đi về phía Ngu Doãn Văn bị thương và tên đao thủ còn lại.

Tên đao thủ này đỡ Ngu Doãn Văn lui về phía sau mấy bước, cuối cùng cắn răng một cái, giơ đao khàn giọng nói:

- Tướng quân, tại hạ đi trước một bước!

Đao lập tức chém ra.

Thanh Yên Tử cười lạnh, tiếp đao cản đao, ép đao khóa đao, trở kiếm đâm tới. Chỉ thấy một vết kiếm phá vỡ tất cả ánh đao, sắp đâm vào cổ họng tên đao thủ này. Chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, một người ở ngoài ba trượng hét lớn như sấm:

- Dừng tay!

Đột nhiên tiếng người và tiếng ngựa chia ra, người biến thành ánh kiếm, “keng” một tiếng gác lên trường kiếm của Thanh Yên Tử, ngựa thì xông thẳng về phía Thanh Tùng Tử.

Với võ công của Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử, Thanh Tùng Tử, ứng phó với chín gã đao thủ kia vốn dễ như trở bàn tay, nhưng mấy tên đao thủ này rất trung thành, liều mạng bảo vệ chủ, cho nên nhất thời vẫn chưa thắng được.

Lúc này ngựa chạy nhanh tới, Thanh Tùng Tử sững sốt, trong lúc vội vàng liền nhảy lên trên, muốn để cho ngựa chạy qua bên dưới.

Không ngờ hăn vừa nhảy lên, ba tên đao thủ đã liều đến đỏ mắt, một người theo sau lướt lên, trường đao đâm vào ngực, hai người khác chia làm trái phải chém vào chân Thanh Tùng Tử đang duỗi ra.

Thanh Tùng Tử trong lòng phát lạnh, nguy mà không loạn, dùng kiếm cản một đao nơi ngực, hai chân rụt lại, chồm xuống phía dưới, lại vừa lúc rơi xuống lưng ngựa, phi thẳng tới trước.

Chạy tới như vậy, lẽ ra vừa lúc hóa giải đao trận trước mắt, nhưng không ngờ con ngựa này bởi vì trọng lượng đột nhiên rơi xuống, càng khiến nó co chân chạy như điên, không thể dừng lại, xông thẳng đến sơn cốc.

Thanh Tùng Tử đang quay lưng về phía đầu ngựa, căn bản không nhìn thấy, vừa phát hiện mình đang rơi xuống phía dưới, trong lòng kinh hãi, toàn lực nhảy lên. Nhưng một tên đao thủ đã vọt tới, một đao đâm vào bụng dưới của hắn. Thanh Tùng Tử kêu thảm, cũng đâm một kiếm vào ngực tên đao thủ kia, cùng nhau rơi xuống dưới núi.

Nơi này tuy không phải đỉnh núi, nhưng lăn xuống như vậy cũng có đến một trăm mấy chục trượng, tuy không tới mức tan xương nát thịt, nhưng cũng không còn đường sống.

Thanh Tùng Tử mất mạng một cách hồ đồ. Hai tên đao thủ kia lập tức xoay người chạy đến chỗ Thanh Diệp Tử và Thanh Phong Tử, dùng bốn đầu một.

Phía bên kia Thanh Yên Tử ngăn cản một kiếm, phát giác đối phương kiếm khí vững vàng, biết là kinh địch, lập tức nghiêm túc, thu kiếm thủ thế quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Người nọ cầm kiếm đứng thẳng, trầm giọng nói:

- Thành chủ Hạ Quan, Ninh Tri Thu.

Sử Văn Thánh cao giọng nói:

- Tỷ võ bắt đầu, sinh tử không oán, trận đầu... phe khách lên trước.

Dựa theo quy củ võ lâm, trận thứ nhất quả thật nên do phe khách lên trước, cũng chính là người khiêu chiến đầu tiên nên do quân địch phái ra, sau đó phe chủ sẽ phái người tiếp chiến.

Sắc mặt Kim thái tử không biểu tình. Hoàn Nhan Trạc khẽ mấp máy môi, trái phải lập tức có hai người bước ra, thanh thế hùng hổ, động tác vụng về, trong phút chốc đã leo lên lôi đài cao hơn một trượng, chính là đôi huynh đệ Mông Cổ Hô Tang Khắc và Hô Tang Các.

Dân chúng thấy hai đại hán này bấp thịch lên, uy vũ có lực, trong lòng đều thầm kinh hãi, không biết trong đám cao thủ tới đây, người nào có thể chế ngự được bọn chúng.

Bao Tiên Định đột nhiên đứng lên nói:

- Sử chủ trì, có chuyện kiến nghị!

Sử Văn Thánh nói:

- Chuyện gì? Mời nói!

Bao Tiên Định nói:

- Cuộc tỷ võ này là bảy trận định thắng bại, hiện giờ huynh đệ Hô Tang cùng lên, như vậy nên tính là hai trận hay một trận?

Quần chúng cũng nghĩ như vậy, liên tục hò hét kháng nghị.

Râu chuột của Tích Vô Hậ giật giật, cười gian nói:

- Quy củ của lôi đài tỷ võ này, trước đó có nói rõ là phải một người lên sao? Huynh đệ Hô Tang cùng nhau ra trận, là vì trước giờ bọn họ giao chiến chưa từng rời nhau, đương nhiên tính là một trận. Các người cũng không thể thiên vị giúp người của Hoài Dương tiêu cục hay Hoài Bắc thế gia...

Dưới đài quả thật có người của Hoài Dương tiêu cực và Hoài Bắc thế gia, bọn họ tới đây là hi vọng có thể nhìn thấy đám người Long đại hiệp diệt trừ mấy tên ác tặc này, trút giận cho bọn họ. Tích Vô Hậu nói như vậy, trong lòng bọn họ đương nhiên giận dữ. Thế nhưng huynh đệ Hô Tang luôn đồng thời xuất thủ, không hề rời nhau, vô cùng khăng khít, đó cũng là sự thật không thể phủ nhận.

Tích Vô Hậu thấy quần chúng không ai lên tiếng, đặc ý cười nói:

- Có đúng không? Không phải nói dối chứ? Lôi đài tử võ chỉ hạn chế sáu bảy trận, cũng không hạn chế một người đánh mấy trận đúng không?

Sử Văn Thánh bị hỏi như vậy, chỉ đành gật đầu. Sắc mặt Long Tại Điền trầm xuống, thấp giọng nói:

- Thủ đoạn thật lợi hại, chúng ta đã không tính đến chiêu này của hắn.

Bao Tiên Định nhỏ giọng nói:

- Như vậy đầu tiên là cao thủ như Kim Trầm Ưng có thể tái chiến, tình hình của chúng ta sẽ càng nguy hiểm hơn.

Tín Vô Nhị hăng giọng hỏi:

- Nếu bảy trận hòa nhau, tử võ sẽ phán định như thế nào?

Sử Văn Thánh trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Lại tử thí thêm bảy trận. Nếu bảy trận này cũng hòa, vậy xem như bất phân thắng bại.

La Thông Bắc ngồi dưới đài cười lạnh nói:

- Hiện giờ phe Kim phái huynh đệ Hô Tang ra trận, trước tiên thăm dò hư thật của chúng ta. Nếu chúng ta phái người mạnh ra, bọn chúng trước

tiên sẽ tiêu hao tinh lực của chúng ta, lấy một địch hai, cho dù thắng cũng bị hao tổn. Còn nếu phái người yếu ra, bọn chúng trước tiên sẽ thắng chúng ta trận này.

Chỉ thấy huynh đệ Hồ Tang hùng hổ ở trên đài gào thét, dùng Hán ngữ không thuần thực nói:

- Nước Tống các người, không có thằng nhóc nào dám lên à?
- Nếu các người sợ, vậy thì đá ra quần rồi gọi gia gia đi!

Quần chúng dưới đài giận dữ, có một số dân chúng không nhịn được muốn nhảy lên đài, hét lớn:

- Làm thịt bọn chúng!
- Hai thằng nhóc Thát Đát mà nông cuồng cái gì!
- Con mẹ nó, bảo bọn chúng cút xuống đài!

Long Tại Điền nhíu mày, đang muốn phái Tín Vô Nhị lên đài để tránh tử thương vô nghĩa, chợt nghe một người uể oải cười nói:

- Hòa thượng đạo sĩ bọn ta cũng là huynh đệ, trên giang hồ song kiếm “Trường Thanh Trường Lạc” không rời xa nhau, để chúng ta diện kiến hai vị nhân huynh có cái đuôi dài sau đầu này đi!

Một giọng khác lười nhác nói:

- Hà, trận thứ nhất, hòa thượng đạo sĩ Đại Tống đại chiến với hai con chó Thát Đát!

Long Tại Điền vui mừng, quay đầu nhìn lại, trông thấy một đạo sĩ mặc áo bào xám và một hòa thượng mặc áo bào lam, quần áo rách rưới, lôi thôi lếch thếch đi lên, vừa đi vừa ngáp. Điểm nổi bật nhất của bọn họ, ngoại trừ

thần sắc uể oải không quan tâm, bên hông và trên lưng còn có một thanh trường kiếm cổ xưa nhỏ mà dài, thanh mà tú, đẹp mà sáng.

“Trường Thanh Kiếm” Bất Đồng đạo nhân của núi Thiếu Hoa.

“Trường Lạc Kiếm” Hóa Hôi hòa thượng của núi Thiếu Thất.

Trên giang hồ được xưng là “Thanh Lạc song kiếm, kiếm qua người sợ”.

Thanh Yên Tử thất thanh nói:

- Long Ngâm Kiếm?

Ninh Tri Thu nói:

- Không dám.

Sắc mặt Ngu Doãn Văn cuối cùng giãn ra, cười nói:

- Các người rốt cuộc đã tới rồi.

Ninh Tri Thu xấu hổ nói:

- Thuộc hạ tới chậm, khiến tướng quân bị hoảng sợ, tội đáng chết vạn lần!

Ngu Doãn Văn phất tay nói:

- Đừng nói như vậy!

Thanh Yên Tử cười lạnh nói:

- Đây là nơi để các người nói chuyện à, còn phải hỏi một người bằng hữu của ta có cho phép không!

Ninh Tri Thu lập tức quay người, lạnh lùng hỏi:

- Ai?

Thanh Yên Tử nói:

- Kiếm!

Vừa dứt lời, một kiếm đâm ra, nhanh như tia chớp.

Ninh Tri Thu hét lên một tiếng:

- Mau lui lại!

Tên đao thủ kia sửng sốt. Kiếm của Ninh Tri Thu đã vung ra, đè lên trường kiếm của Thanh Yên Tử. Kiếm của Thanh Yên Tử bỗng lóe lên, Ninh Tri Thu chỉ cảm thấy dưới tay trống rỗng, trường kiếm của Thanh Yên Tử đã cắt vào năm ngón tay cầm kiếm của đối phương.

Ninh Tri Thu xoay kiếm dựng lên, “keng” một tiếng, mũi kiếm của Thanh Yên Tử vừa vụn đâm vào thân kiếm của Ninh Tri Thu.

Thanh Yên Tử chưa thu kiếm về, kiếm của Ninh Tri Thu đã nhanh chóng xoay ngược, lại đè lên trường kiếm của Thanh Yên Tử.

Thanh Yên Tử biến sắc, thuận thế đâm thẳng tới khuỷu tay của Ninh Tri Thu.

Ánh mắt Ninh Tri Thu lóe sáng, một kiếm hóa thành ngàn mũi, phát sau mà tới trước.

Thanh Yên Tử đột nhiên lùi lại mười thước, mấy lọn tóc đen bay đi, vạt áo của Ninh Tri cũng bị chém rách một đường.

Thanh Yên Tử giờ ngang kiếm. Ninh Tri Thu giờ kiếm ngang mào, quát lên:

- Còn không mau bảo vệ tướng quân rời khỏi đây?

Hai đại kiếm thủ này giao chiến ngang sức ngang tài, lực lượng tương đương. Ngu Doãn Văn và tên đao thủ kia không tìm được nhìn đến kinh ngạc. Ninh Tri Thu vừa quát lên, tên đao thủ kia mới giống như sự tỉnh khỏi mộng, đỡ Ngu Doãn Văn lui về phía sau.

Phía bên kia Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử cũng đang đánh đến khẩn trương.

Tám tên đao thủ kia hành động dứt khoát, nhưng Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử di chuyển liên tục. Lúc đầu tám tên đao thủ kia còn có thể dựa vào số đông chiến đấu ngang ngửa, nhưng về sau lại bị đao của Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử ép đến mức hít thở không thông.

Thanh Tùng Tử vừa chết, đao pháp của Thanh Phong Tử càng ác liệt. Đến khi Thanh Yên Tử bị Ninh Tri Thu ngăn chặn, Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử càng liều mạng hơn.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó Thanh Phong Tử đột nhiên chém ra một đao.

Đao nhanh như chớp, một tên đao thủ không kịp đề phòng, bị một đao xuyên qua ngực.

Đao thủ kia lùi lại, đụng vào một đao thủ khác, đao xuyên qua ngực vừa lúc đâm vào dạ dày tên này. Hả kêu thảm một tiếng, giờ đao nhưng đã không có sức chém xuống.

Thanh Phong Tử đoạt lấy đao của hắn, xoay người ngăn cản một đao, đột nhiên tay trái rút ra thanh đao đã lấy hai mạng người kia, trở tay đâm

vào bụng dưới tên đao thủ vừa bị hấn ngăn cản.

Tên đao thủ này kêu thảm ngã xuống. Thanh Phong Tử rút đao, song đao trái phải lại ngăn cản hai tên đao thủ khác.

Thanh Phong Tử một đao ba mạng, công kích của năm tên đao thủ khác, có một nửa là do hấn ngăn cản, một nửa kia là do Thanh Diệp Tử ngăn cản.

Thanh Diệp Tử chẳng những ngăn cản một nửa thế công, còn dùng một đao phá vỡ phòng ngự, chém chết một người của đối phương.

Còn lại bốn tên đao thủ, thanh thế giảm sút. Song đao của Thanh Phong Tử xoay một cái, nghênh đón thế công của bốn thanh đao. Thanh Diệp Tử hét lên một tiếng, lưỡi đao giơ ngang, nói:

- Nhị sư huynh, nơi này làm phiền huynh rồi!

Dứt lời liền nhảy ra.

Lúc này tên đao thủ kia đã tìm được một con ngựa cho Ngu Doãn Văn, đỡ Ngu Doãn Văn lên ngựa, đang định thúc ngựa chạy đi. Đột nhiên ánh đao lóe lên, máu tươi tung tóe, đầu ngựa bị chặt đứt, Ngu Doãn Văn cũng té xuống ngựa.

Trong tiếng cười lớn, Thanh Diệp Tử cầm đao chém thẳng tới Ngu Doãn Văn.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 13 : Hóa Hôi Bất Đồng

Sử Văn Thánh nghiêm trang chậm rãi nói:

- Tổng Kim Hoài Bắc tỷ võ so tài, trận thứ nhất... huynh đệ Hô Tang Các, Hô Tang Khắc của Mông Cổ đấu với Hóa Hôi hòa thượng của núi Thiếu Thất, Bất Đồng đạo trưởng của núi Thiếu Hoa!

Chỉ thấy hai người Hóa Hôi, Bất Đồng điềm nhiên như không đi đến trước đài. Hòa thượng hỏi:

- Này, lão đạo sĩ mũi trâu, chúng ta đi lên thế nào đây?

Bất Đồng cười nói:

- Con lừa trọc thối tha, chúng ta cũng không nên học theo hai con chó săn Mông Cổ này, bò lên như rùa vậy!

Hóa Hôi cười nói:

- Đó là đương nhiên.

Lời nói của Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân khiến mọi người cười lớn. Mọi người vốn đã rất căm hận hai tên Mông Cổ kia, nghe Hóa Hôi Bất Đồng trêu đùa như vậy, càng hò hét trợ uy.

Hô Tang Các và Hô Tang Khắc ở trên đài giận dữ quát lên:

- Có gan thì lên đây cho ta! Ta mà không đập dẹp các ngươi thì...

Ai ngờ Hóa Hôi hòa thượng lại nói:

- Hì hì, chúng ta cũng muốn đi lên chơi đùa một chút với mấy con chó nhỏ, nhưng làm thế nào đi lên đây?

Bất Đồng đạo nhân cũng cười hì hì nói:

- Đúng thế, lôi đài cao như vậy, các người xuống ôm chúng ta lên được không?

Huynh đệ Hô Tang vội vàng muốn nhảy xuống. Sử Văn Thánh liền nói:

- Xuống đài xem như thua cuộc!

Bất Đồng đạo nhân cười nói:

- Là bọn họ tự nguyện đi xuống, không phải bị ép xuống đài, đương nhiên không tính.

Sử Văn Thánh trầm mặt, không nói gì nữa.

Hô Tang Khắc và Hô Tang Các hét lên một tiếng, nhảy xuống đài, dang tay muốn ôm. Mọi người kinh hô một tiếng, chợt thấy bóng người biến mất, Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân chẳng biết từ lúc nào đã ở trên đài, ngồi khoanh chân đối diện với nhau, đang ngáp ngáp ngáp dài.

Bất Đồng đạo nhân hỏi:

- Hai con chó nhỏ kia đâu?

Hóa Hôi hòa thượng nói:

- Chúng ta đi lên, bọn chúng bị dọa chạy xuống rồi.

Mọi người vui vẻ cười lớn, đám người Hoàn Nhan Trạc sắc mặt lại hậm hực.

Huynh đệ Hô Tang giận đến tím mặt, lại thở hỗn hển nắm lấy cột đài, leo lên trên đài.

Đợi bọn chúng lên đài, mồ hôi đầy đầu, lại không thấy người đâu. Hô Tang Khắc tức giận mắng mấy câu, mọi người đều nghe không hiểu.

Hô Tang Các cũng giậm chân chỉ vào Hóa Hôi, Bất Đồng ở dưới đài đang gật gà gật gù, không ngừng mắng chửi.

Mọi người đều không biết bọn họ đang nói gì.

Hóa Hôi hòa thượng xoa đầu ngạc nhiên hỏi:

- Trên kia đang nói gì thế?

Bất Đồng đạo nhân vuốt râu cười nói:

- Tên đầu đẹp kia nói là muốn đi đồ thùng phân, tên đầu nhọn kia thì nói muốn đi bắt quạ.

Mọi người đều cười lớn, không thể nhịn được. Huynh đệ Hô Tang lại leo xuống đài.

Đến khi bọn chúng xuống đài, Hóa Hôi và Bất Đồng lại ở trên đài.

Huynh đệ Hô Tang giận đến mức tình tình thô bạo bộc phát, lập tức lại leo lên đài.

Nhưng Hóa Hôi, Bất Đồng lại xuống dưới đất.

Mọi người cười đến gập bụng, lần này đúng là sự kiêu ngạo của người Kim đều bị áp chế.

Huynh đệ Hô Tang vừa mắng vừa đuổi xuống đất, đã mồ hôi đầy người.

Hóa Hôi, Bất Đồng lại lên trên đài.

Huynh đệ Hô Tang cực khổ dùng sức leo lên, đã thở dốc như trâu, hết hơi hết sức.

Hóa Hôi, Bất Đồng ngồi thẳng trước đài, cười nói tự nhiên.

Hai tay Hô Tang Khắc bắt lấy mép đài, khàn giọng nói:

- Đừng chạy...

Bất Đồng đạo nhân cười hì hì nói:

- Không phải sợ, cha đây không chạy.

Hô Tang Các dùng sức chống người dậy, cố gắng nói:

- Ta liều mạng với người!

Hóa Hôi hòa thượng cười nói:

- Được rồi, bé ngoan!

Hô Tang Khắc, Hô Tang Các vất vả lắm mới lên đài được, thở hồng hộc. Lần này Hóa Hôi, Bất Đồng lại không đi, chỉ dùng ánh mắt hờ hững liếc nhìn hai người bọn chúng.

Hô Tang Khắc, Hô Tang Các hét lên một tiếng, lao về phía đối phương.

Đột nhiên tay trái của Hóa Hôi, Bất Đồng vươn ra, kiếm trên tay, kiếm đâm ra, kiếm vào vỏ.

Tại khoảnh khắc bọn họ xuất kiếm, giống như nước chảy mây trôi, áo trời không vết. Nhưng gương mặt và bộ dáng của bọn họ hoàn toàn khác với vẻ lười nhác thường ngày, ngược lại có một sự cao quý trang nghiêm không diễn tả được.

Tinh thần của bọn họ đều tập trung vào khoảnh khắc này.

Sinh mệnh của bọn họ, cũng trong khoảnh khắc này mới dồi dào, có ý nghĩa.

Khi kiếm thu lại, xương vai phải của huynh đệ Hô Tang đều phun ra một mũi tên máu.

Mọi người kinh hô, huynh đệ Hô Tang kinh hãi.

Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân lập tức khôi phục thần sắc hờ hững thường ngày của bọn họ.

Hóa Hôi hòa thượng nói:

- Chúng ta không giết bọn chúng, bởi vì bọn chúng chỉ là công cụ.

Bất Đồng đạo nhân nói:

- Nhưng bọn chúng từng giết người, cho nên hủy đi một tay.

Mọi người đều hoan hô. Huynh đệ Hô Tang la lên, quay người xuống đài, cố sức chạy về chỗ Kim thái tử.

Sử Văn Thánh cao giọng nói:

- Tổng Kim lôi đài tử võ đại hội, trận thứ nhất, Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân đánh bại huynh đệ Hô Tang Khắc, Hô Tang Các.

Người xem tất nhiên là hô vang như sấm, sắc mặt Long Tại Điền cũng không kìm được hiện lên vẻ vui mừng:

- Nếu đổi lại hôm nay, với thành tựu kiếm thuật của Hóa Hôi, Bất Đồng, e rằng ta cũng không thể thắng được.

Huynh đệ Hô Tang hoảng hốt chạy về chỗ Kim thái tử, Hô Tang Các vội nói mấy câu mà mọi người nghe không hiểu.

Hô Tang Khắc cũng ôm tay nói mấy câu.

Sắc mặt Kim thái tử trầm xuống, nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Hầu Liệt một cái.

Hạ Hầu Liệt đột nhiên đứng lên, song chưởng đẩy ra.

Huynh đệ Hô Tang không đề phòng, bị đánh trúng ngực bay ra ngoài, lưng đụng vào cột lôi đài, ngũ quan trào máu.

Khách Lạp Đồ giơ tay lên, hai điểm sáng đỏ bay ra, đánh vào ấn đường huynh đệ Hô Tang. Huynh đệ Hô Tang kêu thảm một tiếng, máu tươi chảy dài, ngã xuống mất mạng.

Mọi người nhìn thấy thảm cảnh như vậy đều yên tĩnh lại.

Kim thái tử lạnh nhạt nói:

- Kim quốc không có võ sĩ mất uy như vậy.

Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân giận dữ, hai người đứng trên đài, một người chỉ vào Kim thái tử, một người chỉ vào Hạ Hầu Liệt, trầm mặt nói:

- Được, đợi lát nữa ta cũng muốn gặp Kim quốc võ sĩ người.

Chợt nghe Sử Văn Thánh nói:

- Hai vị đã thắng, xin xuống đài trước, để bên phía nước Tống phái người lên đài khiêu chiến!

Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân cũng không dám làm trái quy củ lôi đài tỷ võ, lập tức nhảy xuống. Sử Văn Thánh lại cao giọng nói:

- Hai nước Tống Kim so tài võ kỹ, trận thứ hai...

oOo

Thanh Diệp Tử chém xuống một đao, Ngu Doãn Văn giơ tay vô lực. Ngay lúc này bên cạnh bỗng có một thanh đao chắn ngang, “keng” một tiếng, đốm lửa tung tóe, hóa ra là tên đao thủ đỡ Ngu Doãn Văn kịp thời xuất đao.

Thanh Diệp Tử cười lớn nói:

- Người muốn tìm chết, ta sẽ giúp người!

Nói xong lại một đao tiếp một đao, chém vào tên đao thủ kia.

Đao thủ kia liên tục chặn bảy đao, eo bàn tay đã rách. Thanh Diệp Tử nhảy lên tung ra một cước, đá bay đao của hắn, lại xoay người chém xuống một đao.

Trông thấy tên đao thủ này sắp sửa bay đầu, Thanh Diệp Tử chợt cảm giác gió đao nổi lên sau lưng, ập đến cực nhanh.

Thanh Diệp Tử vốn có thể bị thương dưới một đao này, không ngờ một đao này lúc bắt đầu thì nhanh, nhưng đi được nửa đường thì lực đạo giảm sút, chậm đi một nửa. Thanh Diệp Tử kịp thời cúi đầu, “xoẹt một tiếng, bị gọt đi một chùm tóc.

Thanh Diệp Tử trợn mắt xoay người, trông thấy Ngu Doãn Văn sau khi phát ra một đao thì đã hết sức, tay trái cầm đao chống xuống đất.

Hóa ra Ngu Doãn Văn thấy tên đao thủ này gặp nguy hiểm, liền nhặt một thanh đao dưới đất do đám đao thủ chết đi bỏ lại, chém vào Thanh Diệp Tử. Không ngờ đao tới giữa đường, chân lực bị gián đoạn, cuối cùng chém không trúng Thanh Diệp Tử.

Thanh Diệp Tử thiếu chút nữa đã mất mạng, giận dữ nói:

- Được lắm, các người nóng lòng muốn gặp Diêm La rồi!

Dứt lời lại chém xuống một đao.

Ngu Doãn Văn rút đao ngăn cản, “keng” một tiếng, đao bị đánh bay khỏi tay.

Thanh Diệp Tử lật đao chém tới, đột nhiên sau lưng bị người ta ôm lấy. Chỉ nghe tên đao thủ kia gào lên:

- Tướng quân, không cần lo cho tôi, đi mau!

Ngu Doãn Văn giận dữ quát lên:

- Muốn chết thì cùng chết, cũng chỉ thêm một cái đầu thôi!

Nói xong lại vận khí cố sức đánh ra một quyền.

Thanh Diệp Tử bị tên đao thủ kia ôm lấy, trong lòng cũng hoảng hốt, liền trở tay đâm tên đao thủ kia một đao từ lưng xuyên qua đến bụng. Hắn đang định rút đao, một quyền của Ngu Doãn Văn đã đánh tới, uy thế vô cùng. Thanh Diệp Tử sửng sốt, trúng phải một quyền, lui lại bảy tám bước, máu tươi chảy dài.

Đáng tiếc Ngu Doãn Văn sau khi đánh ra một quyền này cũng không còn tinh lực, không thể truy kích, nếu không Thanh Diệp Tử lúc này chưa chắc đã tiếp được.

Công phu bản lĩnh của Ngu Doãn Văn là do khổ luyện từ nhỏ, cộng thêm kinh nghiệm giết địch sa trường, cũng không có danh sư chỉ điểm, đường lối cũng hoàn toàn khác biệt với người trong võ lâm, cho nên xuất ra một quyền, không ngờ lại đánh cho Thanh Diệp Tử bị thương. Nhưng y trước giờ không tu luyện chân khí, không vận được nội kinh, cho nên không thể truy kích được.

Thanh Diệp Tử nổi giận, đưa tay vuốt mặt, chỉ thấy cả tay đều là máu tươi, liền quát một tiếng, đao thế triển khai, chém ra chín đao mười bốn nhát.

Ngu Doãn Văn ngay cả một đao cũng không tránh được.

Đúng lúc này một người xông đến, trong tay cầm đại đao, chém vào lưỡi đao của Thanh Diệp Tử.

Hai đao va chạm, thân hình Thanh Diệp Tử hiện rõ, người nọ lui lui bảy tám bước, đồng thời hét lớn, chính là “Đại Hồ Tử” Trương Trấn Khuyết.

Nguyên lai Trương Trấn Khuyết giao chiến với Tra Lộc, hai người đều là dũng tướng sa trường, được Ngu Doãn Văn dạy dỗ, sức lớn vô cùng, võ công cũng tương đương nhau, chỉ là một người dùng đại đao, một người quen dùng chùy sắt mà thôi. Hai người liều mạng lại ngang sức ngang tài, không phân cao thấp.

Trương Trấn Khuyết thấy Ngu Doãn Văn nhiều lần gặp nguy hiểm, mắt cũng đỏ lên, liều mạng chém ra mười tám mười chín đao, đánh lui Tra Lộc, sau đó chạy tới ngăn cản một đao của Thanh Diệp Tử.

Nhưng tiếp một chiêu, Trương Trấn Khuyết chỉ dùng sức lực, còn Thanh Diệp Tử lại dùng nội lực, cho nên Trương Trấn Khuyết lập tức bị đẩy lui.

Lui lại như vậy, vừa lúc nghênh đón chùy sắt từ phía sau bay tới.

“Phụp” một tiếng, chùy đâm vào lưng, Trương Trấn Khuyết kêu thảm một tiếng như xé nát ruột gan.

Ngu Doãn Văn vừa thấy Trương Trấn Khuyết vì mình mà chết thảm, khöhe mắt muốn nứt ra, giận dữ hét lên:

- Tra Lộc...

Trương Trấn Khuyết trúng chùy, đột nhiên thân thể xoay tròn, bắn về phía sau.

Hắn chết không cam lòng, cho dù thế nào cũng muốn tự mình giết chết Tra Lộc.

Hắn xoay vòng như vậy, bởi vì chùy cắm vào người hắn, cho nên nhất thời không rút ra được. Trương Trấn Khuyết giơ cao đại đao, trong nháy mắt đã vòng đến trước người Tra Lộc.

Xích sắt cột chùy đều quán vào người Trương Trấn Khuyết. Tra Lộc vốn có thể buông tay tránh lui, nhưng bỗng nghe Ngu Doãn Văn hét lớn “Tra Lộc”, lập tức toàn thân chấn động. Hắn ở Tổng doanh nhiều năm, ân nghĩa và uy thế của Ngu Doãn Văn vẫn khiến hắn không dám đối diện, lần này vì cầu vinh hoa phú quý mai sau nên mới đánh lén sau lưng, hiện giờ vừa nghe tiếng quát liền sững sờ...

Trong lúc lơ ngơ ngẩn này, Trương Trấn Khuyết đã vung tay chém xuống. Cái đầu của Tra Lộc mang theo máu tươi bay lên nửa trời, lúc rơi xuống cũng là lúc thân thể Trương Trấn Khuyết gục ngã.

Trương Trấn Khuyết cuối cùng đã giết được Tra Lộc, mới ngã xuống bỏ mình.

Thanh Diệp Tử trừng mắt nhìn Ngu Doãn Văn. Ngu Doãn Văn thờ dài, trở tay nhặt một thanh đao trên đất. Thanh Diệp Tử cười lạnh nói:

- Người tự sát đi!

Ngu Doãn Văn lắc đầu nghiêm nghị nói:

- Thà rằng liều chết trong trận, cũng không làm chuyện tự sát!

Dứt lời lại cố gắng vung đao trong tay chém tới.

Lúc này Ngu Doãn Văn đã liều chút sức lực cuối cùng, dũng mãnh vô cùng. Về mặt Thanh Diệp Tử đau đớn, trong mấy chiêu lại không chế ngự được đối phương. Đột nhiên một thanh đao từ không trung chém ra, đánh bay trường đao trong tay Ngu Doãn Văn. Thanh Diệp Tử vui mừng kêu lên:

- Nhị sư huynh!

Thanh Phong Tử cười một tiếng, ánh đao như chớp chém thẳng vào Ngu Doãn Văn.

Ngu Doãn Văn thờ dài một tiếng, biết bốn tên đao thủ kia đã không còn sống, cũng biết mạng mình đã tới điểm cuối, đành nhắm mắt chờ chết.

Phía bên kia Ninh Tri Thu và Thanh Yên Tử giao chiến chừng hơn trăm kiếm, bất phân thắng bại. Ninh Tri Thu vừa chiến vừa phân tâm, không cẩn thận bị Thanh Yên Tử vạch trúng một kiếm, vết thương trên cánh tay trái khoảng chừng hơn năm tấc.

Ninh Tri Thu bị thương. Ngu Doãn Văn bên kia càng gặp nguy hiểm, Ninh Tri Thu lại càng phân tâm, do đó dần dần rơi xuống hạ phong. Thanh Yên Tử kiếm thế như cầu vồng, tùy thời có thể lấy mạng của hắn.

Thanh Phong Tử vung đao chém tới, Ngu Doãn Văn nhắm mắt chờ chết. Ninh Tri Thu nhìn thấy tất cả, nhưng lại không thể bứt ra, lập tức hét lớn:

- Tướng quân không thể chết!

Long Ngâm Kiếm rời tay bay ra, hóa thành cầu vồng đánh văng Nhận Linh đao của Thanh Phong Tử.

oOo

Khi Sử Văn Thánh cao giọng hô lên trận thứ hai, một người áo vàng đã đặt chân lên đài.

Thân pháp nhanh nhẹn, đáp xuống không tiếng, nhẹ như chim én, chỉ có áo quần mang theo tiếng xé gió. Mọi người ngơ ngẩn một lúc, đều không kịp được âm thầm khen ngợi.

Người lên đài người chính là “Kim Toán Bàn” Tín Vô Nhị.

Tín Vô Nhị chấp tay cười nói:

- Tại hạ Tín Vô Nhị, xin được lĩnh giáo!

Chợt nghe một người cười lạnh nói:

- Vậy ta sẽ giáo huấn ngươi một chút!

Áo đen phóng lên cao, giống như một luồng khói đen, như bóng quỷ đáp xuống trên đài, chính là “Thiết Toán Bàn” Tích Vô Hậu.

Sử Văn Thánh cao giọng nói:

- Trận thứ hai... “Kim Toán Bàn” Tín Vô Nhị đấu với “Thiết Toán Bàn” Tích Vô Hậu!

Đám người dưới đài không nhìn được châu đầu ghé tai, vô cùng mong đợi. Hai người dùng bàn tính nổi danh võ lâm này cuối cùng đã gặp nhau, nhất định có kịch hay để xem.

Long Tại Điền lại cảm thấy nghi hoặc. Ý vốn định để Tín Vô Nhị thăm dò hư thật, không ngờ đối phương lại phái Tích Vô Hậu lên. Luận về võ công, Tín Vô Nhị từng giao thủ với Tích Vô Hậu, Tín Vô Nhị nắm chắc phần thắng. Đám người Kim thái tử lại phái Tích Vô Hậu đi lên, chẳng lẽ muốn thua cuộc hay sao?

Long Tại Điền, Bao Tiên Định không thể lý giải được.

oOo

Ninh Tri Thu ném Long Ngâm Kiếm ra, giải cứu Ngu Doãn Văn, nhưng trong tay y không còn kiếm, lại càng gặp nguy hiểm.

Thanh Yên Tử cười gằn, chém ra ba kiếm, sau ba kiếm này lại là ba kiếm khác, ép cho Ninh Tri Thu mồ hôi đầy đầu, nguy hiểm tính mạng.

Đúng lúc này, chợt nghe giữa dãy núi truyền đến một tiếng thét réo rất.

Tiếng thét này rơi vào tai Ninh Tri Thu và Ngu Doãn Văn, cả hai đều phấn chấn. Còn ba người Thanh Yên Tử, Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử nghe được, trong lòng lại phát lạnh.

Giọng của Phương Chấn Mi.

Ninh Tri Thu vội hét lớn một tiếng:

- Ngu tướng quân ở đây...

Lúc nói chuyện hơi phân thần, bả vai đã bị Thanh Yên Tử đâm trúng một kiếm.

Tiếng thét kia chợt dừng, chuyển thành tiếng gió mãnh liệt, giống như mưa qua rừng núi, trong nháy mắt đã đến nơi.

Thanh Diệp Tử, Thanh Phong Tử biến sắc, đao thế của hai người cấp bách, trái phải hợp kích Ngu Doãn Văn.

Ngu Doãn Văn vừa nghe được tiếng thét của Phương Chấn Mi, tinh thần phấn chấn, trở tay tiếp được Long Ngâm Kiếm, vừa đỡ vừa lui, lại cảm được bảy tám đao.

Nhưng Ngu Doãn Văn lui lại như vậy, đã lui đến vách núi, nếu còn lui nữa chỉ sợ kết cục sẽ giống như Thanh Tùng Tử. Trong lúc ngỡ ngẩn, hai ánh đao của Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử đã như hai con rắn dài bay tới.

Phía bên kia Ninh Tri Thu ra sức ứng chiến, tránh né xô dịch. Thế công của Thanh Yên Tử càng gấp gáp, nghiêng người xuất kiếm, lại đâm trúng cẳng chân Ninh Tri Thu.

Ninh Tri Thu chỉ cảm thấy cẳng chân đau nhói, thân pháp chậm đi. Thanh Yên Tử tung một cước quét ngã y, lại giơ kiếm đâm xuống.

Ngay lúc này, ngoài ba mươi trượng bóng trắng lóe lên, ngoài hai mươi trượng rừng tùng mưa rơi, ngoài mười trượng tiếng gió chợt nổi, trong nháy mắt một người giống như sấm chớp đã bay đến.

Chỉ thấy Phương Chấn Mi hai chân cách mặt đất, giống như đâm thẳng đầu đến, dán đất bay đi, thế không thể cản.

Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử vừa nghe tiếng thét, đã sớm chuẩn bị, nhưng không ngờ đối phương không phải từ trời đáp xuống, mà là dán đất bay tới. Hai người Thanh Phong, Thanh Diệp lại chưa bao giờ ứng phó với loại thân pháp “thấp” đến như vậy.

Thanh Phong Tử và Thanh Diệp Tử đều như nhau.

Thanh Diệp Tử vốn trúng phải một quyền của Ngu Doãn Văn vào mặt, thần trí hơi mơ hồ. Võ công của Thanh Phong Tử cao hơn Thanh Diệp Tử, vừa thấy bóng trắng liền kinh hãi kêu lên:

- Phương Chấn Mi!

Lại xoay người bỏ chạy.

Thanh Diệp Tử giơ kiếm đâm tới, nhưng người áo trắng đã nhanh như chớp bắt lấy hai chân hắn.

Vừa chụp được, lập tức ném hắn về phía Thanh Phong Tử đang chạy đi.

Thanh Phong Tử đang chạy, chợt nghe sau lưng tiếng gió nổi lên, liền xoay người ứng chiến, lại trông thấy một người bay đến.

Hắn muốn xuất kiếm, nhưng kiếm đi được nửa đường mới phát hiện là Thanh Diệp Tử, lập tức hoảng hốt thu kiếm, giơ tay đỡ lấy, lại bị đung lui lại bảy tám bước. Hắn đang muốn đẩy Thanh Diệp Tử ra, nhưng trên người đã bị phong tỏa ít nhất bảy tám huyết đạo.

Hắn chỉ kịp thấy bóng trắng lướt qua, mang theo một cơn gió lớn.

Mà Thanh Yên Tử khi nhìn thấy bóng trắng xuất hiện ngoài ba mươi trượng đã ngừng tay, lúc rùng rùng chấn động ngoài hai mươi trượng đã quyết định chạy trốn, nhảy một cái vượt qua hai trượng, lại lướt ra ba trượng, lật người đáp xuống. Hắn muốn vận khí chạy tiếp, chợt thấy trước mắt bóng trắng lóe lên, rơi xuống bên cạnh hắn, lại là bóng lưng của một người áo trắng.

Thanh Yên Tử hét lớn, một kiếm một chưởng toàn lực đánh ra.

Người áo trắng quay đầu lại, một ấn một chụp, vừa vắn đầu một chưởng với hãn, đồng thời cũng bắt lấy kiếm của hãn.

Người áo trắng chính là Phương Chấn Mi.

Mái tóc và y phục của Phương Chấn Mi đều hơi lộn xộn, ánh mắt lại không ôn hòa giống như ngày trước, còn có một tia sát khí.

Thanh Yên Tử sợ đến biến sắc.

Huống hồ hãn và Phương Chấn Mi đấu nhau một chưởng, giống như đánh vào bông vải, không có một chút sức lực nào. Chẳng lẽ chưởng lực của Phương Chấn Mi còn mềm mại hơn cả “Khinh Yên chưởng”?

Hai ngón tay Phương Chấn Mi buông ra, Thanh Yên Tử có thể rút kiếm, lập tức lui về phía sau. Hãn hét lớn một tiếng, toàn thân hóa thành biển kiếm, trên đâm mười bảy kiếm, giữa đâm ba mươi sáu kiếm, dưới đâm tám kiếm, cộng thêm một chưởng tàn nhẫn chí mạng đánh tới.

Phương Chấn Mi bất biến bất động, đột nhiên ra tay, lại là một chụp một chưởng.

Một tay chụp lấy mũi kiếm Thanh Yên Tử, một chưởng đánh văng Thanh Yên Tử ra ngoài.

Mà Phương Chấn Mi cũng lập tức buông tay, kiếm vẫn ở trên tay Thanh Yên Tử.

Thanh Yên Tử rít lên, rống giận, gào thét, toàn thân hóa thành một con rồng xanh, cả người lẫn kiếm toàn lực đâm tới Phương Chấn Mi.

Lúc người sắp vọt tới, bàn tay đặt ở dưới bụng đột nhiên đánh ra.

Phương Chấn Mi vẫn không cử động, vừa động lại là một chụp một chưởng.

Một tay chụp lấy mũi kiếm Thanh Yên Tử, một chưởng đẩy Thanh Yên Tử trở về.

Thanh Yên Tử lật người rơi xuống, chống kiếm thở dốc.

Phương Chấn Mi đột nhiên quát lớn một tiếng:

- Người còn không biết hối cải?

Thân thể Thanh Yên Tử chấn động một cái, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn lại liên tục chém ra mười mấy kiếm, muốn xông tới trước, đột nhiên kiếm thế biến đổi, cả người lẫn kiếm lao tới Ngu Doãn Văn.

Biến hóa này khiến Phương Chấn Mi cũng không ngờ được, muốn ngăn cản thì đã chậm.

Một kích liều mạng của Thanh Yên Tử lại muốn giết chết Ngu Doãn Văn.

Nhưng một kiếm này của hắn bởi vì thi triển vội vàng, thân pháp lại đầy đầy sơ hở.

Ngu Doãn Văn nắm chuẩn thời cơ, dùng một chiêu “Thiết Bản Kiềm” suýt soát tránh qua.

Thanh Yên Tử vượt qua Ngu Doãn Văn, lập tức kêu thảm một tiếng như xé nát ruột gan.

Phía sau Ngu Doãn Văn là vách núi, Thanh Yên Tử lập tức rơi xuống.

Vách núi này cao một trăm mấy chục trượng, Thanh Yên Tử cho dù hoàn toàn khỏe mạnh, rơi xuống như vậy thì không chết cũng trọng thương.

Phương Chấn Mi thở dài, ánh mắt nhìn xuống, phi thân nhảy lên một con ngựa, giữa không trung để lại mấy câu:

- Tại hạ tới chậm, xin tướng quân và đại nhân thứ tội!

- Tại hạ còn phải chạy đến thành Hạ Quan, giúp Long đại hiệp đấu với Kim thái tử.

- Thanh Phong Tử, Thanh Diệp Tử đã bị tại hạ điểm huyết, xin Ninh đại nhân áp giải về xử lý!

- Chuyện đưa Ngu tướng quân về doanh, làm phiền Ninh đại nhân rồi!

Lúc nói xong những lời này, vó ngựa vang lên, Bạch Y Phương Chấn Mi đã rời đi.

Gió từng vẫn như trước, núi xanh vẫn như cũ.

Ngu Doãn Văn và Ninh Tri Thu ngẩn ra một lúc.

Ngu Doãn Văn lẩm bẩm nói:

- Hay cho Phương Chấn Mi...

Ninh Tri Thu lại cảm thán:

- Có điều y chạy tới chạy lui như vậy rất mệt mỏi, làm thế nào tái chiến Kim Trầm Ưng?

oOo

Tích Vô Hậ hét lớn một tiếng, bóng đen mở rộng, trong nháy mắt đã đánh ra hai quyền một chỉ.

Hai tay Tín Vô Nhị phân ra trái phải, thi triển thức “Như Phong Tự Bể” trong Thái Cực, thấy chiêu xuất chiêu. Tích Vô Hậ giơ tay trái đánh

quyền phải, giơ tay phải đánh quyền trái, một chiêu hư một chiêu thực, toàn bộ đều là chiêu độc.

Tín Vô Nhị hạ thấp người, liên tục móc đánh, vừa ngăn cản vừa phản kích.

Chiêu số của Tích Vô Hậu đột nhiên dừng lại, giống như một con quạ đen lượn vòng.

Hai người vừa lên đài đã so đấu quyền cước, khiến bách tính Đại Tổng dưới đài mắt không kịp nhìn. Hai người nhanh như chớp giao thủ hai ba chục chiêu. Tích Vô Hậu đột nhiên lướt lên, cười quái dị, thân hình xoay một cái, mười ngón tay cắm thẳng vào Tín Vô Nhị.

Tín Vô Nhị vẫn không cử động, đột nhiên xuất thủ, mười ngón tay vừa vặn móc vào mười ngón tay của Tích Vô Hậu.

Đôi tay của hai người vừa chạm nhau, lập tức móc chặt lại.

Chỉ nghe một chuỗi tiếng “rắc rắc”, mười ngón tay của hai người quấn vào nhau, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, sắc mặt lại càng lúc càng tái nhợt.

Hai người đứng yên ở đó, hiển nhiên đang phát lực.

Đột nhiên Tích Vô Hậu vung chân đá lên.

Tín Vô Nhị nhảy ra. Người tinh mắt có thể nhìn thấy lúc Tích Vô Hậu thu tay về, ngón út và ngón áp út tay trái đã bị kẹp đến vặn vẹo không thành hình, hiển nhiên xương ngón tay đã gãy.

Tín Vô Nhị cười lạnh nói:

- Thiếu đi hai ngón tay, đánh bàn tính cũng không thuận tiện đâu!

Sắc mặt Tích Vô Hậ tối sầm, xoay người một cái, tay phải như đao đâm thẳng đến Tín Vô Nhị.

Tín Vô Nhị lại vung tay hóa giải một chiêu này của hắn, đồng thời xông lên trước, hai tay xuất quyền. Ngay lúc này, Tích Vô Hậ đột nhiên từ trong vạt áo lấy ra một thứ đen ngòm.

Mọi người không kịp được kinh hô, chỉ nghe một trận tiếng rào rào, chính là bàn tính sắt binh khí thành danh của Tích Vô Hậ.

Tín Vô Nhị lui nhanh.

Tích Vô Hậ tấn công, bàn tính chém ngang chặt thẳng, “Độc Phách Hoa Sơn”, “Đao Bất Lưu Nhân”, “Lục Đinh Khai Sơn”, liên tiếp mười hai chiêu, lại dùng bàn tính thi triển đao pháp, công kích Tín Vô Nhị.

Tín Vô Nhị giống như chim ưng bay lên, bàn tính của Tích Vô Hậ đã biến thành lưỡi đao, nhưng vẫn không chạm được đến người y.

Tích Vô Hậ biến sắc, chiêu thức bàn tính biến đổi, đâm chọc đập điểm, “Kiếm Định Trung Nguyên”, “Hồi Đầu Vọng Nguyệt”, “Thanh Long Dẫn Châu”, mỗi chiêu lại là kiếm pháp, che kín đường đi của Tín Vô Nhị.

Tín Vô Nhị đột nhiên phóng lên cao, phá kiếm thế xông ra.

Chiêu thức bàn tính của Tích Vô Hậ lại biến đổi, giống như tấm khiên che, đội, đung, đẩy, dời, quăn, hất. Thân hình Tín Vô Nhị như chim hoàng oanh nhấp nhô, Tích Vô Hậ lại giống như lưới trời lồng lộng, dần dần thu lại. Mọi người nhìn đến không chớp mắt, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn, ánh sáng vàng chợt hiện, trên tay Tín Vô Nhị bỗng có thêm một chiếc bàn tính bằng vàng, tại thời điểm mấu chốt nghênh đón bàn tính sắt trên tay Tích Vô Hậ.

“Cách” một tiếng, hai chiếc bàn tính va chạm vào nhau. Tích Vô Hậu lui nhanh, eo bàn tay đã bị chấn rách.

Mọi người đang định khen ngợi, chợt thấy hai tay Tích Vô Hậu vịn một cái, trong tiếng rào rào, một trăm mấy chục viên bàn tính đều bắn về phía Tín Vô Nhị.

Tiếng khen của mọi người lại biến thành tiếng la thất thanh.

Chợt thấy hai tay Tín Vô Nhị giơ lên, những viên bàn tính vàng trong tay cũng bắn ra toàn bộ. Hạt bàn tính sắt và hạt bàn tính vàng đụng vào nhau giữa không trung, ào ào rơi xuống.

Tích Vô Hậu hét lớn, khung bàn tính rời ra, lại biến thành một chiếc roi sắt, một roi đánh về phía Tín Vô Nhị.

Khung bàn tính vàng trên tay Tín Vô Nhị cũng đột nhiên biến thành năm chiếc gai nhọn, rít gào xoay vòng, bắn thẳng vào Tích Vô Hậu.

Tích Vô Hậu kinh hãi, roi sắt đánh ra lập tức biến thành bóng roi hộ thể.

Lúc Tích Vô Hậu đánh rơi năm chiếc gai nhọn, động tác hơi chậm lại, năm tay của Tín Vô Nhị đã đột ngột xuất hiện trước người hắn.

Tích Vô Hậu chỉ nghe một tiếng “bình”, trời đất quay cuồng, roi sắt rời tay bay đi, thân hình cũng ngã ra bảy thước, một hồi lâu không bò dậy nổi.

Tín Vô Nhị một kích đắc thủ, mọi người đều mừng rỡ vỗ tay hoan hô.

Tín Vô Nhị từng bước từng bước đi về phía Tích Vô Hậu. Tích Vô Hậu vội nói:

- Đứng đứng đứng đứng... ta chịu thua rồi!

Người xem dưới đài hoan hô càng lớn.

Tín Vô Nhị mỉm cười bước tới, đỡ lấy hân nói:

- Chúng ta xuống đài đi!

Tích Vô Hậu vuốt mặt nói:

- Được!

Đột nhiên tay trái nắm lấy xương vai phải của Tín Vô Nhị, quyền phải đánh vào bụng dưới Tín Vô Nhị.

Thân thể Tín Vô Nhị gập lại như con tôm. Tích Vô Hậu cười lớn lui lại, vung quyền muốn tiếp tục tấn công.

Tín Vô Nhị lập tức dùng tay trái gạt tay phải của Tích Vô Hậu ra, nhưng tay trái của Tích Vô Hậu đã khống chế xương vai phải của Tín Vô Nhị.

Ngay lúc này Tín Vô Nhị đột nhiên tung ra một cước, đá vào giữa háng Tích Vô Hậu.

Sắc mặt Tích Vô Hậu đột nhiên biến thành màu tím ngắt, vặn vẹo giống như cháo quấy, sau đó há mồm, mấp máy nhưng nói không ra lời.

Cuối cùng ngã xuống, cũng không đứng dậy được nữa.

Tín Vô Nhị hộc máu, từ từ ngồi xồm xuống, thở dốc nói:

- Người không nói đạo nghĩa, người trá hàng, uống cho người là người dùng bàn tính...

Giọng nói của Sử Văn Thánh vang lên như sấm:

- Tổng kim võ thuật so tài, trận thứ hai, “Kim Toán Bàn” Tín Vô Nhị thắng “Thiết Toán Bàn” Tích Vô Hậu.

Một chữ “thắng” ngăn ngui này, lại được đổi bằng mạng người, máu chảy và vinh nhục.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 14 : Thúc Ngựa Phi Nhanh

Bảy trận so tài này, Đại Tổng đã thắng hai trận, chỉ cần thắng hai trận nữa thì xem như toàn thắng.

Sắc mặt Long Tại Điền lại không hề vui mừng.

Bên phía đối phương Kim thái tử, Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ, Hoàn Nhan Trạc vẫn chưa ra trận.

Bốn tên này mới thật sự là kẻ địch đáng ngại.

Chợt nghe “Nhất Kiếm Cứu Hoàn” Sử Văn Thánh kêu lên:

- Tổng kim tử võ so tài, trận thứ ba...

oOo

Ngựa chạy băng băng, người và ngựa đã liền cùng với nhau.

Cảnh vật bên người lướt qua như chớp.

Giống như tất cả những thứ chắc chắn đều trở nên không chắc chắn, vật thể di động lại trở thành tồn tại cố định. Hắn nhớ tới Đỗ Phủ nhìn sông than thở trong “Bát Trận Đồ”.

Công lớn trùm ba nước,

Lừng danh Bát trận đồ.

Sông trôi, chông đá vững,

Còn hận chữa bình Ngô.

Bao nhiêu thành bại, bao nhiêu huy hoàng, một lần biến chuyển, việc người tang thương, giống như mọi thứ đều sụp đổ. Trong nháy mắt hẳn lại nghe được tiếng thở dài của vô số tiền nhân, như Hán Cao Tổ đang hát vang.

Gió lớn dậy hè, mây toả ra

Uy tràn trong nước hè, về quê nhà

Sao được tướng giỏi hè, giữ nước ta.

Phương Chấn Mi tuy không phải “về quê nhà”, cũng không có cái gọi là “uy tràn trong nước”, nhưng lại có loại cảm giác “sao được tướng giỏi hè, giữ nước ta”, có lẽ tâm cảnh không tịch liêu bằng Cao Tổ, nhưng lại cấp bách hơn.

Vó ngựa như trống dồn, Phương Chấn Mi một mặt suy nghĩ, thân thể hòa cùng với ngựa, toàn lực phi tới.

oOo

Mặt trời trên không, giờ ngọ vừa qua.

Người trên đài dưới đài đều mồ hôi như mưa.

Mọi người chỉ hi vọng có một cơn mưa đông, tẩy rửa tất cả những dơ bẩn này.

Sử Văn Thánh trên đài thẳng họng kêu lên:

- Trận thứ ba...

Phe Kim đột nhiên có một người đứng ra. Mọi người thấy thân hình hảnh vừa cao vừa gầy, giống như cương thi, không nhịn được “ồ” một tiếng.

Chỉ thấy người này từng bước từng bước đi đến trước đài, đầu gối lại không cong, nhảy một cái lên lôi đài cao hơn một trượng, đứng yên ở đó. Anh hùng hào kiệt Hoài Bắc có người tinh mắt, không kìm được hô lên:

- Hoàn Nhan Trạc!

Nguyên lai Hoàn Nhan Trạc này từng ba lần vào Trung Nguyên, giết chóc quá nặng, về sau bị Phương Chấn Mi trục xuất khỏi Trung Nguyên, nhưng một số nhân vật võ lâm Hoài Bắc vẫn nhớ được hẳn.

Chợt nghe một lão nhân kêu lên:

- Tên cương thi sống này lại tới rồi!

Năm ngón tay trái Hoàn Nhan Trạc duỗi ra, sau hai tiếng “vèo vèo”, móng tay ngón trỏ và ngón út dài sắc lại bay ra, bắn vào hai mắt lão nhân kia.

Lão nhân kia bị tập kích đau đến thấu tim, mặt đầy máu tươi ngã xuống kêu gào.

Mọi người kinh hãi tức giận, chợt nghe bên Tổng có một người trầm giọng nói:

- Hai phe Tổng Kim so tài, lại trút giận lên người khác, chẳng lẽ đây là phong độ của Kim quốc võ sĩ sao?

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người mặc áo bào xám như điều hâu bay lên, đã đáp xuống trên đài.

Mọi người thấy người này lộ ra khinh công như vậy, không nhịn được tấm tắc khen ngợi. Lúc nhìn kỹ lại, mới thấy đó là nhị hiệp trong “Hoài Bắc

Tứ Nghĩa” mà bọn họ kính mến, “Toán Bàn Tiên Sinh” Bao Tiên Định.

Bao Tiên Định và Hoàn Nhan Trạc đứng đối diện với nhau.

Sử Văn Thánh kêu lên:

- Trận thứ ba... phe Kim Hoàn Nhan Trạc đấu với phe Tống Bao Tiên Định!

Mọi người dưới đài không nhịn được hô lớn:

- Bao nhị hiệp, giết chết cái thi thể sống này!

- Giết chết hăn, giết chết hăn!

- Bao tiên sinh, ngài phải trút giận cho chúng tôi!

Hoàn Nhan Trạc mặt không biểu tình, giống như một tảng đá đứng sừng sững.

Bao Tiên Định thần khí an nhàn, hai mắt có thần nhìn thẳng vào Hoàn Nhan Trạc.

Hoàn Nhan Trạc không động, y cũng không động.

Hoàn Nhan Trạc vừa động, y cũng sẽ động.

Tay áo Hoàn Nhan Trạc rung lên, giống như một con cú lớn xé gió lao đến.

Bao Tiên Định hét lớn, bật hơi cao giọng, thân hình hạ thấp, xuất quyền.

Nhưng Hoàn Nhan Trạc đột nhiên lại giống như hoàn toàn không cử động.

Ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Một quyền kia của Bao Tiên Định giống như đánh vào không khí. Năm ngón tay của Hoàn Nhan Trạc như móc câu, nhanh chóng bắt lấy tay đối phương.

Ngày đó Ngũ Trầm Thạch của Hoài Dương tiêu cực cũng không phải hạng người chỉ có hư danh, nhưng chỉ trong ba chiêu đã chết dưới tay Hoàn Nhan Trạc, chính là vì võ công của Hoàn Nhan Trạc cực kỳ quái dị.

Đây là lần thứ tư Hoàn Nhan Trạc vào Trung Nguyên, võ công lại tinh tiến không ít, ngoại trừ lần trước thảm bại dưới tay đại hiệp Ngã Thị Thùy, gần như chưa gặp được đối thủ.

Một trảo như tia chớp này của Hoàn Nhan Trạc đã nắm lấy cổ tay phải Bao Tiên Định.

Cho dù là nắm lấy đá, Hoàn Nhan Trạc cũng có thể bóp vỡ nó ngay lập tức.

Hoàn Nhan Trạc vừa vận lực, lại cảm giác trong tay giống như cầm một thứ trơn nhẵn, đã chạy ra khỏi bàn tay của hắn.

Chẳng những trượt ra khỏi bàn tay của hắn, còn biến thành chưởng đánh vào huyết Thái Dương trái của hắn.

Toàn thân Hoàn Nhan Trạc giống như gỗ đá, nhưng huyết Thái Dương chính là một trong số sơ hở của hắn, không ngờ Bao Tiên Định vừa nhìn đã nhận ra tử huyết của đối phương.

Hoàn Nhan Trạc eo không xoay, gối không động, lại nhảy lùi ra hai thước.

Hắn vừa lui lại, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là nắm tay.

Nắm tay của Bao Tiên Định.

Bao Tiên Định vốn là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự Tung Sơn, một bộ “Bách Bộ thần quyền” thi triển đến mức xuất thần nhập hóa.

“Bách Bộ thần quyền” có một trăm lẻ tám thức, Bao Tiên Định chiếm được tiên cơ, chiêu chiêu đi đầu. Hoàn Nhan Trạc lại nhảy trái xoay phải, tránh khỏi toàn bộ.

Một trăm lẻ tám thức thi triển xong, Hoàn Nhan Trạc đang định phản công, Bao Tiên Định đột nhiên bật hơi cao giọng, quyền thế biến đổi, lại đánh ra “Thiếu Lâm Phục Hồ quyền pháp”.

Hoàn Nhan Trạc tuy chiêu thức kỳ dị, ra tay ác độc, nhưng Thiếu Lâm quyền pháp là quyền thuật chính tông, một khi giành được tiên cơ thì sẽ liên tục xuất quyền, không có sơ hở, uy mãnh vững vàng, khiến Hoàn Nhan Trạc không đánh trả được.

Nhưng bộ pháp của Hoàn Nhan Trạc cũng là thứ nhân sĩ Trung Nguyên chưa từng thấy, ưỡn co đẩy chuyển, luôn suýt soát tránh khỏi công kích của Bao Tiên Định.

Trong lòng Hoàn Nhan Trạc xác định, quyền pháp của Bao Tiên Định cũng sẽ có lúc thi triển xong, sẽ có lúc mệt mỏi, đến lúc đó sẽ cho đối phương một kích chí mạng.

Ngay lúc này, quyền pháp của Bao Tiên Định bỗng dừng lại.

Hoàn Nhan Trạc phấn chấn, đang định phản kích, đột nhiên tất cả sơ hở của Bao Tiên Định đều biến mất, thay vào đó là một bộ quyền pháp uy mãnh khác, “Thiếu Lâm La Hán thần quyền”.

“La Hán quyền pháp” vừa xuất ra, trên lôi đài chỉ thấy bóng quyền, không thấy bóng người, chỉ nghe gió quyền, không nghe tiếng người.

Nếu lúc này trên lôi đài đốt nển, cho dù có ngàn cây cũng sẽ bị dập tắt.

Hoàn Nhan Trạc đột nhiên chấn động, đưa mắt nhìn chỉ thấy Bao Tiên Định giống như thiên thần, mắt uy nghiêm, da trơn bóng, chẳng những không hề thở dốc, hơn nữa quyền phong càng dồn dập hơn, sắc mặt hồng hào, xem ra ít nhất có thể đánh năm sáu canh giờ nữa mà không mệt.

Hoàn Nhan Trạc tránh trái né phải, đột nhiên phát giác mình đã bị ép đến ven rìa lôi đài rộng bốn trượng.

Hoàn Nhan Trạc biến sắc.

Mặt hãn vốn đã khó coi, lúc này càng khó coi hơn.

“Xuống đài xem như thua”, đây là quy tắc so tài.

Song quyền của Bao Tiên Định liên tục đánh tới, “Tam Triển Xung Quyền”, trái Phục Hồ, phải Kim Câu, “Liên Hoàn Tiên Chùy”, lại tới “Tam Hoàn Sáo Nguyệt”.

Hoàn Nhan Trạc đột nhiên rít lên một tiếng khiến người ta sợ hãi.

Giống như đêm tối ở đại thảo nguyên, sói hoang chim núi nhìn trăng gào rú.

Hoàn Nhan Trạc hoàn toàn không tránh quyền đang đánh tới, đột nhiên hai chân không cong không gập, nhanh như chớp đá ra.

Bao Tiên Định sửng sốt, y cũng không muốn cả hai cùng chết, lập tức bộ pháp bản cung đổi thành bộ pháp cắm hoa, tránh sang một bên. Y định tiếp tục tấn công, nhưng Hoàn Nhan Trạc sau khi đá ra hai cước, lại nhanh chóng đá ra hai cước khác.

Sau hai cước lại là bốn cước, sau bốn cước lại là tám cước, sau tám cước lại là mười sáu cước.

Trong nháy mắt hắn đã đá ra bảy tám cước cước, ép cho Bao Tiên Định lui thẳng về phía sau.

Long Tại Điền dưới đài thất thanh kêu:

- Câu Hồn liên hoàn thoái!

Nguyên lai Hoàn Nhan Trạc tự nhận là môn chủ của Ứng Thủ Thác Cốt môn, “Ứng Trảo thủ” của hắn dĩ nhiên là lợi hại, ngay cả Trung Nguyên “Ứng Trảo Vương” Lôi Phong cũng sợ hắn ba phần.

Nhưng cái gọi là “Thác Cốt”, người người đều cho rằng hắn dùng “Ứng Trảo thủ” nghiền nát gân cốt người khác, thực ra lại không phải.

Hắn cắt đứt gân cốt người khác, nghiền nát gân mạch người khác, là dùng đôi chân này của hắn thi triển “Câu Hồn liên hoàn thoái”, chuyên đá vào tử huyệt quan trọng, kỳ kinh bách mạch, nhất là chỗ hiểm khớp xương. Một khi thi triển, cước sau nhanh hơn cước trước, người tránh được mười cước cũng không tránh được một trăm cước, một khi bị hắn đá trúng thì không chết cũng tàn phế, vô cùng ác độc.

Hắn thi triển ra một đợt, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, ép cho Bao Tiên Định phải liên tục lùi về phía sau, lui thẳng đến ven rìa lô đài.

Trông thấy Hoàn Nhan Trạc sắp sửa ép Bao Tiên Định té xuống, đột nhiên tiếng “bộp bộp” vang lên, thân hình Hoàn Nhan Trạc lập tức lui về phía sau.

Chỉ thấy trong tay Bao Tiên Định đã có thêm một chiếc bàn tính, không phải bằng vàng cũng không phải bằng sắt, chỉ là một chiếc bàn tính bình thường làm bằng gỗ, giản dị không trang trí.

Mà lúc chiếc bàn tính này vừa xuất hiện, Hoàn Nhan Trạc liền bắt đầu lui về phía sau.

Người khác còn không nhìn ra chiếc bàn tính này có gì đặc biệt, nhưng Long Tại Điền ánh mắt sắc bén vô cùng, kịp thời liếc thấy hai chân Hoàn Nhan Trạc đá vào chiếc bàn tính này.

Sau hai đá này, trên mặt Hoàn Nhan Trạc hiện lên vẻ đau đớn khó phát hiện, hai chân cũng không linh hoạt như trước, vì vậy hắn bắt đầu lui về phía sau.

Bàn tính của Bao Tiên Định thoạt nhìn không hề nổi bật, nhưng thi triển được một lúc, người khác nhìn thấy lại không phải là bàn tính.

Là đao, là kiếm, là trượng, là giản, là Phán Quan bút, là Nhật Nguyệt câu.

Bởi vì bàn tính trong tay Bao Tiên Định, trên một chiêu là “Tước Túc Tụ Lý” trong đao pháp, dưới một chiêu là “Trực Đảo Hoàng Long” trong kiếm pháp, trước một chiêu là “Hàng Long Phục Hồ” trong trượng pháp, sau một chiêu là “Phân Thủy Dẫn Nguyệt” trong giản pháp, chiêu thứ nhất là “Câu Lạc Sinh Tử” trong Phán Quan bút, chiêu thứ hai là “Nhật Nguyệt Song Đề” trong Nhật Nguyệt câu.

Chiêu pháp sử dụng thuần thục như vậy, chiêu thức biến hóa, thi triển phức tạp, so sánh với trận chiến vừa rồi của Tín Vô Nhị và Tích Vô Hậu, quả giống như nhìn thấy đại sư.

Hoàn Nhan Trạc đỡ được đao thế lại không đỡ được trượng thế, tránh được trượng thế lại không tránh được roi thế, đành phải lui nhanh.

Bao Tiên Định kiếm thế bổ sung thiếu sót của roi thế, roi thế bổ sung thiếu sót của trượng thế, đánh đến cuối cùng vẫn là một chiếc bàn tính, nhưng một công một thủ lại giống như mười tám loại vũ khí đều xuất ra, trong nháy mắt đã ép Hoàn Nhan Trạc đến ven đài.

Mọi người nhìn đến không dám thở, chột nghe Hoàn Nhan Trạc rít lên một tiếng, hai tay vươn ra, lại siết lấy cổ họng Bao Tiên Định.

Trong nháy mắt này, Hoàn Nhan Trạc đã đột ngột công ra hai trảo.

Bao Tiên Định trái một chiêu “Quý Vương Bát Phiến”, phải một chiêu “Kim Chàng Chung Minh”, gạt văng hai trảo, không ngờ một tiếng “vù” vang lên, trảo đã bắt lấy cổ mình.

Nguyên lai tay của Hoàn Nhan Trạc bỗng dài ra nửa thước.

Long Tại Điền dưới đài bật thốt lên:

- Thiên Trúc Vô Thường quý trảo!

Mắt thấy Bao Tiên Định sắp gặp nguy hiểm, đột nhiên y lại lui về năm bước, thoát khỏi quỷ trảo của Hoàn Nhan Trạc.

Hai tay Hoàn Nhan Trạc dài ra, đã có thể sử dụng như binh khí, hóa thành bóng trảo đầy trời tấn công Bao Tiên Định.

Chỉ thấy ba chòm râu dài của Bao Tiên Định không gió tự chuyển động, đi sang trái bốn bước, lui về phía sau sáu bước, bỗng nhiên bước một bước dài, lại liên tục bước chín bước, trái bốn phải năm, sau đó bước lên trước một bước, khiến người khác nhìn hoa cả mắt. Hai trảo của Hoàn Nhan Trạc vẫn luôn không chạm được vào người y.

Tín Vô Nhị dưới đài lại quên mất mình bị thương nặng, nhìn đến trợn mắt há mồm, không nhịn được kêu lên:

- Toán Bàn bộ pháp!

Nguyên lai trong ba cao thủ bàn tính này, Tích Vô Hậu có thể dùng tiếng bàn tính chấn nhiếp người khác, lại dùng hạt bàn tính làm ám khí giết người, nhưng võ công vẫn là yếu nhất.

Bán tính của Tín Vô Nhị có thể thi triển võ nghệ của các nhà các phái, thậm chí có thể dùng khung bàn tính làm phi tiêu.

Nhưng võ công của Bao Tiên Định là cao nhất.

Y chẳng những có thể dùng bàn tính thi triển võ kỹ của các nhà các phái, còn có thể dung hòa làm một, hơn nữa hoàn toàn dung nhập phép tính vào trong bộ pháp của mình.

Nên biết toán học vốn là một môn học rất sâu xa, hiện nay có người cho rằng thậm chí vận mệnh đời người, cũng giống như những hành tinh ngao du trong không gian vũ trụ, có thể dùng toán học tính ra được.

Toán học vốn thâm ảo vô cùng, những trận pháp nổi tiếng như “Ngũ Hành trận pháp”, “Bát trận đồ” do Gia Cát Lượng bố trí, đều dùng ngũ hành thuật suy diễn ra.

Cho dù là bát quái, thiên dần, lưỡng nghi, tứ tượng, cùng với bói toán, cũng có thể dùng cỏ thi để suy tính.

Những nhà khoa học, y học, toán học, thiên văn học của Trung quốc cổ đại, thậm chí thời kỳ xa xưa ở phương Tây đã có thành tựu đáng kinh ngạc. Giống như y học ngoại khoa của Hoa Đà, đến giờ Tây Âu vẫn cho rằng đó là kỹ thuật cao minh. Thuật châm cứu của ông ta đến nay bắt đầu được coi trọng, trở thành một môn khoa học y thuật mới mẻ. Trên thế giới tác giả của bộ sách thuốc đầu tiên là Ngụy Bá Dương nước Trịnh thời đại Xuân Thu; tập phương thuốc đầu tiên ra đời vào năm ba Đường Cao Tông Vĩnh Huy, tác giả là Tôn Tư Mạc; người đầu tiên phát hiện bệnh sởi là Anh Ninh Sinh Hoạt Thọ, vẫn là người Trung Quốc.

Tần Cửu Thiệu thời Tống đã phát minh ra “phương pháp tính diện tích tam giác theo độ dài ba cạnh”, cũng phát minh sử dụng phương trình bậc bốn, cho đến hơn năm trăm năm mươi năm sau, Ferrari và Heron của Âu Châu mới suy tính ra.

Đương thời loại toán học này gọi là “định lý phần dư”, phương pháp sử dụng bàn tính của Bao Tiên Định có thể xem là biến hóa của loại định lý này.

Các nhà toán học hiện đại cho rằng, con số do bàn tính tính ra, độ chính xác thậm chí không thấp hơn máy tính điện tử.

Bao Tiên Định tránh né hai tay Hoàn Nhan Trạc dài ra năm lấy cổ, là dùng bộ pháp tới năm bước, ngang năm bước, chính là “năm xuống năm” trong “Toán Bàn ca quyết”. Sau đó trái bốn bước, lui sáu bước, tới một bước, chính là “bốn bỏ sáu tiến một” trong trong ca quyết. Liên tục chín bước nhỏ, trái bốn phải năm, lại đi tới một bước dài, chính là trong “chín lên bốn bỏ năm tiến một” trong ca quyết, phong tỏa và chặn đánh Hoàn Nhan Trạc, hoàn toàn hóa giải công kích của đối phương.

Hoàn Nhan Trạc hét lên giận dữ, trong tay đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng, lại có thêm một chiếc vuốt sắc sáng ngời, dài hai thước bảy tấc, đầy đâm móc đập, vẩy chặn chém chụp, lại ép cho Bao Tiên Định không ngừng lui về phía sau.

Hoàn Nhan Trạc tay đã dài hiểm thấy, cộng thêm vuốt vàng, sau hai mươi ba chiêu lại đẩy Bao Tiên Định vào góc đài.

Hai người một đến một đi, biến hóa muôn vàn, một tiến một lùi, đã hai đợt bốn vòng. Người xem dưới đài nhìn hoa cả mắt, trái tim giống như treo giữa không trung, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trận tỷ thí này lại đặc sắc hơn gấp trăm lần so với trận chiến giữa Tích Vô Hậu và Tín Vô Nhị.

Bao Tiên Định đã tiến vào góc đài, vô lực phản kháng. Hoàn Nhan Trạc chiêu thức dồn dập. Chợt thấy chiêu pháp bộ pháp của Bao Tiên Định lại biến đổi.

Bao Tiên Định vọt tới trước ba bước, bàn tính trong tay lại tấn công bảy mươi chiêu long trời lở đất.

Hoàn Nhan Trạc tiếp được một nửa thì đã lui bảy bước. Bao Tiên Định lại liên tục tung ra hai mươi một cước, biến đổi năm loại thân pháp.

Lúc Hoàn Nhan Trạc tránh được, đã lui lại mười một bước.

Nguyên lai bộ chiêu pháp này chính là ca quyết trong Vĩnh Nhất thuật, “Tam tuế hài nhi thất thập hi, ngũ lưu nhập nhất sự vu kỳ, thất độ Thượng Nguyên trọng tương hội, Hàn Thực Thanh Minh tiện khả tri.” (1)

Bao Tiên Định bước lên trước ba bước, tay đánh ra bảy mươi chiêu, chính là chiêu thức biến hóa từ “Tam tuế hài nhi thất thập hi”, ẩn chứa toán học cao thâm, Hoàn Nhan Trạc làm thế nào ứng phó được.

Theo sau năm loại thân pháp, chính là “Ngũ lưu nhập nhất sự vu kỳ”, Hoàn Nhan Trạc không đỡ nổi, chỉ có tiếp tục lui.

Bao Tiên Định lại liên tục tiến bảy bước, đánh ra một chưởng, đến nửa đường đột nhiên thu hồi.

Hoàn Nhan Trạc vừa thấy Bao Tiên Định xông tới, vung chưởng đánh vào mình, đang định xuất chưởng nghênh đón, ai ngờ vừa đưa tay ra, bàn tay của Bao Tiên Định lại đột nhiên không thấy nữa.

Nguyên lai một chiêu này của Bao Tiên Định chính là “Thất độ Thượng Nguyên trọng tương hội”, “Thượng Nguyên” ý tứ là “nửa”, một chưởng chỉ đánh ra một nửa liên thu về, mà chỗ lợi hại của chiêu này cũng nằm ở nửa chiêu, giữ lại sát chiêu lợi hại hơn.

Hoàn Nhan Trạc một chưởng đánh trật, ngã về trước nửa bước, chợt thấy Bao Tiên Định trước sau trái phải, tiến tiến lui lui, lại đi thêm mười lăm bước, đánh ra một trăm lẻ năm chiêu.

Nên biết “Hàn Thực Thanh Minh tiện đắc tri” là một câu cuối cùng trong ca quyết, cũng là một câu có sát thế nhất. “Hàn thực” là chỉ số mười lăm, “Thanh Minh” là số một trăm lẻ năm, Hoàn Nhan Trạc làm sao cản được.

Hoàn Nhan Trạc vừa bay đỡ vừa lùi lại, đã lui đến bên đài, bị bàn tính của Bao Tiên Định trong trong ngoài ngoài đánh trúng mười lăm nhát.

Mười lăm chiêu này phân biệt đánh vào các nơi trên thân thể Hoàn Nhan Trạc, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm vỡ gân nứt xương, nhưng Hoàn Nhan Trạc này thật có điểm hơn người, “Cương Thi công” của hắn cũng thực sự đáng sợ, cứng rắn chịu mười lăm chiêu, thân thể lão đảo nhưng vẫn không ngã xuống.

Nếu như hắn ngã, sẽ rơi xuống dưới đài.

Nhưng bóng người lóe lên khắp nơi, từ trái sang phải, trong nháy mắt Hoàn Nhan Trạc đã rơi xuống hạ phong. Tống dân dưới đài mắt không kịp nhìn, khẩn trương đến mức không nói được tiếng nào.

Bao Tiên Định thấy Hoàn Nhan Trạc thế đã sắp hết, không đánh hắn xuống đài chỉ sợ đêm dài lắm mộng, liền nhấn bàn tính một cái, hạt bàn tính toàn bộ bắn vào huyết đạo trên người Hoàn Nhan Trạc.

Hoàn Nhan Trạc không thể lùi lại, không thể tránh né, đột nhiên lại biến mất.

Hạt bàn tính hoàn toàn đánh trật. Hoàn Nhan Trạc lại đột nhiên xuất hiện.

Hóa ra tại khoảnh khắc này, Hoàn Nhan Trạc đột nhiên ngửa người ra sau, hai chân móc vào ven đài. Hạt bàn tính vừa bay qua, hắn lại lắc người trở về.

Bao Tiên Định không tìm được ngăn ra.

Trong lúc ngờ ngăn này, Hoàn Nhan Trạc đột nhiên cúi đầu húc tới.

Bao Tiên Định càng không ngờ đến chiêu này, “rầm” một tiếng, ngực bị đụng trúng.

Bao Tiên Định kêu lên một tiếng, bị húc văng lên giữa không trung.

Hoàn Nhan Trạc vừa đứng dậy, kim câu trong tay chợt rời chuôi bắn ra, “vù” một tiếng, giữa không trung truy kích Bao Tiên Định.

Bao Tiên Định tuy bị đánh bay, nhưng khung bàn tính trong tay cũng bay ra.

Khung bàn tính xoay tròn giữa không trung, nhanh như chớp đánh về phía Hoàn Nhan Trạc.

Hoàn Nhan Trạc không ngờ Bao Tiên Định nhiên dưới tình hình như vậy vẫn có thể phản kích, hãn vốn đã bị thương, thân pháp hơi ngưng trệ, bị khung bàn tính đánh trúng ngực, “rầm” một tiếng ngã xuống đài.

Mọi người hô lớn, ngay lúc này kim câu bén nhọn cũng đâm thẳng đến Bao Tiên Định.

Bao Tiên Định giữa không trung cố hít một hơi, dựa thể bay ngược, nhưng kim câu càng nhanh hơn.

Bao Tiên Định lại vận khí, đột nhiên hạ thấp người, kim câu suýt sát bay qua đỉnh tóc.

Nhưng chỗ Bao Tiên Định đáp xuống cũng ở ngoài lôi đài.

Người Tống xông xáo, thật lâu không dừng.

Long Tại Điền bước nhanh lên trước, chỉ thấy sắc mặt Bao Tiên Định như tờ giấy trắng, vội đỡ lấy y, nói:

- Hiền đệ, đệ có sao không?

Bao Tiên Định cười khổ, khoe miệng có một vết máu, vô lực nói:

- Đã phụ kỳ vọng của huynh trưởng...

Long Tại Điền đặt một tay lên lưng Bao Tiên Định, một luồng nội lực ấm áp truyền vào trong cơ thể y, đồng thời nói:

- Đừng nói như vậy!

Bên kia Hoàn Nhan Trạc lại ngã xuống đài, vất vả lắm mới bò dậy được, vẫn còn lão đảo lắc lư, lại vội vàng đi đến chỗ Kim thái tử, khấu đầu nói:

- Thái tử bớt giận, ti chức đã tận lực...

Kim thái tử lạnh lùng cười một tiếng, phất phất tay, Hạ Hầu Liệt ở bên cạnh mới đỡ Hoàn Nhan Trạc dậy.

Lúc này Sử Văn Thánh trên đài kêu lớn:

- Tổng kim tử võ so tài trận thứ ba, kết quả phe Tổng Bao Tiên Định và phe Kim Hoàn Nhan Trạc hòa nhau!

Sau đó Sử Văn Thánh lại thẳng họng hô lớn:

- Trận thứ tư...

Chú thích:

(1) “Tam tuế hài nhi thất thập hi, ngũ lưu nhập nhất sự vu kỳ, thất độ Thượng Nguyên trọng tương hội, Hàn Thục Thanh Minh tiệp khả tri.”

Đây là bài thơ nói về "định lý số dư" của Trung Quốc, bắt nguồn từ cố sự Hàn Tín điểm binh, ông cho quân lính xếp hàng 3, hàng 5, hàng 7 rồi báo cáo số dư, sau đó tính toán chính xác quân số.

Câu 1: tam = 3, thất thập = 70

Câu 2: ngũ = 5, nhập nhất = 21

Câu 3: thất = 7, Thượng Nguyên là chỉ ngày 15 tháng 1, Thượng Nguyên = 15.

Câu 4: Thanh Minh là chỉ Đông Chí bách lục (106), Hàn Thực là trước Thanh Minh một ngày, cho nên Hàn Thực Thanh Minh = 105.

Tìm số M.

Lấy M chia 3, được số dư là A, lấy A nhân 70

Lấy M chia 5, được số dư là B, lấy B nhân 21

Lấy M chia 7, được số dư là C, lấy C nhân 15

Cộng ba kết quả ở trên lại được số E, nếu E lớn hơn 105 thì nhân 105 lên, lấy E trừ đi bội số của 105 sẽ ra M.

Phương trình là $M = 70A + 21B + 15C - 105D$

Đáp án: $(70 \times 2) + (21 \times 3) + (15 \times 2) - (105 \times 2) = 23$

Tại sao lại có những con số 70, 21, 15, 105?

70 chia 3 dư 1, chia hết cho 5 và 7, cho nên 70A chia 3 dư A, cũng chia hết cho 5 và 7.

21 chia 5 dư 1, chia hết cho 3 và 7, cho nên 21B chia 5 dư B, cũng chia hết cho 3 và 7.

15 chia 7 dư 1, chia hết cho 3 và 5, cho nên $15C$ chia 7 dư C , cũng chia hết cho 3 và 5.

105 là bội số chung nhỏ nhất của 3, 5, 7.

$70A + 21B + 15C = E$, trong đó E chia 3 dư A , E chia 5 dư B , E chia 7 dư C .

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 15 : Đùa Giỡn Phiên Tăng

Ngựa phi nhanh, kiệt sức, sắp ngã.

Thân thể Phương Chấn Mi chột dăng lên, lướt lên, bay lên, vượt qua hơn mười trượng.

Nếu tiếp tục cười như vậy, e rằng con ngựa này sẽ tàn phế.

Ngựa có tội gì? Người sao nhẩn tâm?

Cho nên Phương Chấn Mi thà rằng tự mình đề khí chạy đi.

Mặc dù đối với một cao thủ, chạy nhanh như vậy là một sự hao tổn nội lực vô độ và quá mức.

Nhưng giờ Mùi đã qua, giờ Thân đã đến, mặt trời như thiêu đốt. Long Tại Điền ơi Long Tại Điền, những anh hùng Hoài Bắc, các người có cầm cự được không?

Do đó Phương Chấn Mi bất chấp tiêu hao thể lực, áo trắng bay lượn, toàn lực chạy đi.

Hạ Quan, Hạ Quan, Hạ Quan thành vẫn ở nơi xa!

oOo

Sử Văn Thánh vừa kêu lên ba chữ “trận thứ tư”, một người đã từ dưới đài lộn nhào nhảy lên.

Lộn nhào như vậy, thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng đài này cao hơn một trượng, người này chỉ lộn một cái đã lên, nói cách khác cái lộn này của y đã cao hơn một trượng.

Người này lộn nhào lên đài, lại quay lưng về phía người xem, giống như lúc nhảy không phân biệt được phương hướng, còn dùng tay che trán hỏi:

- Ồ? Khán giả đâu? Mọi người đâu?

Quần chúng dưới đài cười kêu lên:

- Ở đây, ở đây!

- Ở phía sau người này!

- Phải đánh một trận đẹp mắt nhé!

Người này mỉm cười xoay lại, không phải ai khác, chính là vui đùa thành tính, ham chơi thích náo nhiệt, “Thái Hồ Thần Câu” Thẩm Thái Công.

Chỉ thấy tay phải y cầm cần câu, tay trái khẽ ôm sườn trái, cười nói:

- Các vị bình an, các vị bình an, các vị cổ vũ nhiều hơn, cổ vũ nhiều hơn!

Chợt nghe một tiếng hét lớn dưới đài, ánh sáng đỏ lóe lên, một lạt ma từ trên trời giáng xuống, đồng thời quát lên:

- Súc sinh!

Lạt ma này chính là Tây Tạng hoạt phật Khách Lạp Đồ. Khách Lạp Đồ vừa thấy Thẩm Thái Công, vô cùng căm hận, không nhịn được lập tức nhảy ra.

Đây chính là “kẻ thù gặp mặt, lập tức đỏ mặt”.

Không ngờ Khách Lạp Đồ chân vừa chạm đất, Thẩm Thái Công bỗng giơ tay ra, đã dùng dây câu quấn lấy mắt cá chân của hắn, lại dùng sức kéo một cái, Khách Lạp Đồ liền ngã chổng vó lên trời.

Mọi người chỉ thấy một đại hòa thượng đầu trọc mắt lồi mày thẳng, lại không thấy rõ dây câu của Thẩm Thái Công vung ra, thấy hắn vừa lên đài đã bị ngã, không nhịn được cười đến gập lưng.

Khách Lạp Đồ cũng không phải hạng bình thường, vừa bị kéo ngã, lập tức đạp chân một cái, dính chặt xuống sàn, toàn thân bật lên.

Mọi người lập tức ngưng cười. Cho dù là cao thủ Trung Nguyên, có thể sử dụng một chiêu “Thiết Bản Kiềm” ngược tốt đến như vậy, e rằng cũng không có bao nhiêu người.

Không ngờ hắn vừa đứng dậy, đang muốn ổn định bước chân, không để Thẩm Thái Công kéo ngã, nhưng Thẩm Thái Công lại đột nhiên lỏng tay, Khách Lạp Đồ dùng sức quá độ, ngã tới trước ba bước. Dây câu của Thẩm Thái Công vẫn quấn lấy chân phải của hắn, lại kéo về phía sau. Khách Lạp Đồ nhất thời mất trọng tâm, lại ngã nhào tới lần nữa.

Lần này là ngã giống như “chó đói giành phân”. Mọi người vốn đang rung động vì một chiêu “Thiết Bản Kiềm” của Khách Lạp Đồ, không ngờ hòa thượng này vừa đứng lên lại không thu thế được, ngã nhào xuống đất, không nhịn được cười đến rung trời.

Khách Lạp Đồ vừa ngã xuống, Thẩm Thái Công đang định ra tay, nhưng ngược trái lại đau nhói, xuất thủ chậm đi.

Khách Lạp Đồ là nhân vật thế nào, vừa ngã xuống lập tức bắn lên, đồng thời rống giậm. Thẩm Thái Công lại đột nhiên nói:

- Súc sinh dậy nhanh thật!

Mọi người nghe vậy lại cười lớn.

Bởi vì lúc Khách Lạp Đồ nhảy lên đài, từng dùng tiếng Hán mắng một tiếng “súc sinh”, hiện giờ liên tục bị ngã, câu “súc sinh” này lại giống như đang chửi chính hắn.

Khách Lạp Đồ giận không thể nén, quát lên một câu bằng tiếng nước ngoài.

Thẩm Thái Công gãi gãi đầu, quay xuống dưới đài nói:

- Tên này nói gì, đoạn trước ta không hiểu, nhưng đoạn sau lại có ba chữ nghe rõ, hắn nói là “không lấy chồng”!

Mọi người bị trận chiến giữa Tích Vô Hậu và Tín Vô Nhị làm cho khẩn trương, lại bị trận chiến giữa Bao Tiên Định và Hoàn Nhan Trạc làm cho sợ hãi, hiện giờ Thẩm Thái Công lên đài, đối thủ của y vừa khéo lại là một đại hòa thượng hình thù kỳ quái, khiến bọn họ cười đến đau cả bụng.

Khách Lạp Đồ thấy dưới đài lại cười, giận đến tím mặt. Thẩm Thái Công lại đột nhiên vái chào hắn, khiến hắn ngẩn ra, cho rằng Thẩm Thái Công có mưu đồ gì. Chỉ thấy Thẩm Thái Công cười nói:

- Xin thỉnh giáo đại sư phụ!

Khách Lạp Đồ ngạc nhiên hỏi:

- Ta à?

Thẩm Thái Công cung kính nói:

- Ngài.

Khách Lạp Đồ cũng không nghĩ ra:

- Chuyện gì?

Thẩm Thái Công hỏi:

- Đã có đáp án hay chưa?

Khách Lạp Đồ ngạc nhiên hỏi:

- Đáp án gì?

Thẩm Thái Công cũng ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư phụ thông minh như vậy, chẳng lẽ lại đoán không ra?

Khách Lạp Đồ hỏi lại:

- Người bao ta đoán lúc nào?

Thẩm Thái Công gãi gãi đầu bạc, trầm tư nói:

- Ừm, hôm nay, buổi sáng, sông Hoài... bên bờ Sông Hoài, ta nói, nói, mấy câu kia, sau đó, nói xong thì chạy...

Lúc này Khách Lạp Đồ mới nhớ ra, mỉm cười nói:

- À há, mấy câu đó, hà hà, người trước tiên không cần nói ra, để ta đoán xem thử đúng hay không. Chính là phụ thân Hạ Hầu Liệt của thái tử cũng là con trai của Phương Chấn Mi, đúng không?

Thẩm Thái Công nhảy lên giơ ngón cái khen ngợi:

- Giỏi, thật thông minh, con trai tốt, hài tử ngoan!

Mọi người không rõ nội tình, chỉ nghe Khách Lạp Đồ nói cái gì thái tử cái gì Hạ Hầu Liệt, cuối cùng lại là con trai của “Phương Chấn Mi”. Dưới đài chỉ có một người cười đến rung trời, đó là đại hiệp Ngã Thị Thùy. Mọi người không biết nguyên nhân, nhưng rất có thiện cảm với Bạch Y Phương Chấn Mi, nghe ra có vẻ Phương Chấn Mi chiếm được tiện nghi, cho nên cũng cười theo.

Kim thái tử dưới đài biến sắc. Chợt nghe Hạ Hầu Liệt quát lên:

- Im miệng!

Khách Lạp Đồ giật mình, quay người lại, chỉ thấy tay phải Kim thái tử nhắc lên, ngón cái và ngón trỏ bung ra, “vù” một tiếng, một luồng chỉ phong bắn vào miệng Khách Lạp Đồ đang mở lớn, lập tức một cái răng cửa của Khách Lạp Đồ dính máu bay ra.

Khách Lạp Đồ vốn đã bị Thẩm Thái Công móc mất một cái răng cửa, chỉ còn lại một cái, lúc này lại bị Kim thái tử đánh gãy một cái, biến thành không còn răng cửa.

Chỉ nghe Kim thái tử nói một tràng bằng tiếng nước ngoài.

Khách Lạp Đồ sợ đến mức liên tục khấu đầu với Kim thái tử, đồng thời cầu khẩn.

Đân chúng Đại Tổng thấy cảnh này không nhịn được cười lớn:

- Xem tên nô tài hăn kìa!

- Thật là không có chút khí phái nào!

- Loại người này còn tử võ cái gì!

Kim thái tử đột nhiên quát lên một câu.

Khách Lạp Đồ lập tức lật người dậy, ánh sáng đỏ chợt hiện, lao nhanh đến chỗ Thẩm Thái Công.

Lần này lại là khí thế điên cuồng, không thể ngăn cản.

Những lời vừa rồi của Thẩm Thái Công, thật ra là đang chọc cho Khách Lạp Đồ tức giận, bởi vì thực tế võ công của Khách Lạp Đồ và y không phân cao thấp. Xét về võ lực thì đánh lâu vẫn có thể thắng, nhưng lúc này ngực trái của Thẩm Thái Công đã bị chuỗi hạt của Khách Lạp Đồ gây thương tích, đau nhức khó chịu, công lực giảm sút, đành phải cố gắng làm Khách Lạp Đồ tức giận mất kiểm soát, mới có hi vọng thắng hiểm.

Đây là nguyên nhân Thẩm Thái Công cố ý dùng phép khích tướng.

Nhưng Kim thái tử hiển nhiên đã nhìn ra điều này, lên tiếng cảnh báo. Khách Lạp Đồ lập tức phát động công kích, khiến kế sách của Thẩm Thái Công không thực hiện được.

Áo đỏ của Khách Lạp Đồ chụp xuống đầu.

Thẩm Thái Công muốn lui muốn tránh, nhưng chợt thấy chung quanh đều là bóng đỏ, như lưới trời lồng lộng chụp tới.

Thẩm Thái Công hét lớn, cần câu trên tay phải cắm xuống đất, như một cây cọc gỗ chống lấy tấm vải đỏ.

Thẩm Thái Công lập tức từ khe hở của tấm vải đỏ xông ra ngoài.

Lúc này Khách Lạp Đồ dùng áo cà sa đỏ chụp lấy Thẩm Thái Công, cho rằng đối phương nhất định không chạy ra được, lập tức phát chưởng.

Chưởng phong ác liệt, áo cà sa và cần câu đều bay ra ngoài đài.

Nếu Thẩm Thái Công ở trong tấm vải đỏ, y chắc chắn phải chết.

Thẩm Thái Công dùng một chiếc cần câu đổi lấy áo cà sa trên người Khách Lạp Đồ.

Khi Khách Lạp Đồ phát chiêu, Thẩm Thái Công đã xông tới.

Khách Lạp Đồ không ngờ được chuyện này. Thẩm Thái Công nhanh như chớp, tay trái dùng “Phượng Nhân” đánh vào huyết Nhân Trung, tay phải dùng “Hạc Khiếu” mổ vào huyết Trung Xu. Trông thấy sắp sửa thành công, đột nhiên ngực trái đau đớn, xuất thủ hơi chậm, Khách Lạp Đồ đã bắn ra hai hạt gỗ trên cổ.

Thẩm Thái Công đánh phải thu chiêu, nhảy tránh.

Buổi sáng trong trận chiến bên sông Hoài, Thẩm Thái Công vì phải đối phó với “Thiết Tí Viên” Trình Thiên Cân, bị Khách Lạp Đồ ám toán, sườn phải trúng một hạt gỗ, gãy một chiếc xương sườn, cho nên khi di động vô cùng đau đớn, lại không có cơ hội phục hồi, lúc động thủ dĩ nhiên sẽ bị thiệt thòi.

Thẩm Thái Công vừa tránh khỏi hai hạt gỗ, Khách Lạp Đồ lại bắn ra hai hạt khác. Thẩm Thái Công dùng giỏ cá che lại, thu lấy hai hạt gỗ. Khách Lạp Đồ lại hét lớn một tiếng, lấy ra Nguyệt Nha Phương Tiện sạn, múa lên bóng sạn đầy trời, truy đuổi Thẩm Thái Công.

Phương Tiện sạn này dài khoảng bảy thước, nặng chừng ba mươi cân, được Khách Lạp Đồ trời sinh thần lực múa lên, bóng sạn ngập tràn, uy vũ rít gào, lôi đài dài hai trượng rộng bốn trượng gần như không chỗ dung thân. Thẩm Thái Công dựa vào khinh công nhanh nhẹn, lách, vọt, chuyển, dời, tránh, bỏ, tháo, nhảy, bởi vì trên tay không có binh khí, bị ép vào tình thế nguy hiểm. Khó khăn hơn là sườn phải càng lúc càng đau, dần dần ảnh hưởng đến thân pháp.

Người ở dưới đài cũng lo lắng cho Thẩm Thái Công, nhìn đến nín thở.

oOo

Trên người Phương Chấn Mi không bị mồ hôi thấm ướt, trên đầu lại bốc lên một làn khói trắng nhàn nhạt.

Hắn nhất định phải toàn lực chạy đi, chạy đến thành Hạ Quan.

Nhưng chạy nhanh như vậy rất tiêu hao thể lực.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên liếc thấy bên đường có một con ngựa.

Con ngựa này chính là do hắn bỏ lại trên đường từ Hạ Quan đến núi Ngũ Long.

Hiển nhiên con ngựa này đã được nghỉ ngơi, khôi phục tinh lực.

Phương Chấn Mi bay lên, hai chân kẹp lại, ngựa hí dài một tiếng, chạy thẳng tới trước.

oOo

Thẩm Thái Công đã bị Khách Lạp Đồ ép vào tình thế nguy hiểm, có mấy lần kinh tâm động phách nhưng vẫn thoát được, khéo léo tránh khỏi trong thế ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này ai cũng nhìn ra, thân thể bên trái Thẩm Thái Công dường như không quá linh hoạt.

Bảy mươi hiệp vừa qua, Khách Lạp Đồ tinh lực hơn người, chẳng những không mệt mỏi, ngược lại càng dũng mãnh, hai mắt phát ra ánh sáng kỳ dị, thi triển “Nhiếp Hồn đại pháp”. Thẩm Thái Công đang lúc mệt mỏi, càng không dám tiếp xúc với ánh mắt của hắn, vì vậy không thể ứng phó với sạ pháp của Khách Lạp Đồ, liên tục gặp nguy hiểm.

Khách Lạp Đồ đã nổi nóng, ép Thăm Thái Công đến ven rìa lồi đài, lại bắn ra hai hạt gỗ.

Thăm Thái Công dùng giỏ cá nghênh đón, lại thu lấy hai hạt gỗ.

Khách Lạp Đồ rống to một tiếng, Nguyệt Nha sạn dùng một chiêu “Ô Long Nhập Động” đâm tới. Thăm Thái Công ngồi xổm xuống tránh khỏi. Khách Lạp Đồ lại vung tay bắn ra hai hạt gỗ.

Thế tới của hạt gỗ vừa nhanh vừa gấp, bắn thẳng đến Thăm Thái Công.

Hay cho Thăm Thái Công, giỏ cá lật lại, lập tức tiếp được.

Y đột nhiên hét lớn:

- Trả lại cho người!

Lập tức giỏ cá lên, hơn mười hạt gỗ từ trong giỏ bắn ra ngoài.

Đồng thời người cũng lao tới, vừa ra tay đã dùng bốn chiêu “Đới Mã Tương Quân”, “Đường Bình Lưu Khách”, “Ma Cô Hiến Thọ”, “Trảm Thảo Trừ Căn”, đóng, khóa, đẩy, cắt, mỗi chiêu đều đánh vào chỗ hiểm.

Khách Lạp Đồ vung hai tay áo lên, lại cuốn sạch hạt gỗ vào trong tay áo.

Bốn chiêu kia của Thăm Thái Công vừa đến, Khách Lạp Đồ đứng yên vững vàng, thi triển bốn chiêu “Thiên Vương Thác Tháp”, “Quý Vương Bát Phiến”, “Bá Vương Cử Đỉnh”, “La Hán Sái Thi”, ngăn cản bốn chiêu của Thăm Thái Công.

Đột nhiên chuỗi hạt trên cổ Khách Lạp Đồ cùng với hạt gỗ trong tay áo, tổng cộng một trăm lẻ tám viên toàn bộ bắn ra.

Những hạt gỗ này vừa nhanh vừa nhiều, Thẩm Thái Công không thể đón lấy hay tránh khỏi được.

Tại khoảnh khắc này, hai mắt Khách Lạp Đồ bỗng mở lớn, toàn thân rung động rít lên một tiếng, nhảy nhót lung tung, vất vả lắm mới từ trong vạt áo móc ra một con cá sống.

Bởi vì một chút giạt mình này, khiến cho phần lớn hạt gỗ thiếu hụt kinh đạo, mất đi chính xác, có một số bắn tới đất trống bên đài, một số bắn vào trong cột, một số bắn tới màn che sau đài, một số bắn về phía Thẩm Thái Công, một số bắn xuống dưới đài, lại có một số bắn vào đám đông người xem.

Dưới đài có mấy người võ công cao, lập tức ra tay ngăn cản, có mấy người võ công thấp hoặc không biết võ công, bị trúng hạt gỗ, lập tức kêu thảm.

May mắn hạt gỗ bắn tới dưới đài khoảng cách đã xa, kinh đạo còn dư lại không bao nhiêu, nhưng vẫn khiến hai người bị thương, một người khác bể đầu chảy máu, một người rụng một chiếc răng cửa, còn có một người bị bắn mù một mắt.

Long Tại Điền, La Thông Bắc, Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân gần như đồng thời nhảy ra.

Long Tại Điền cả giận nói:

- Lạm thương dân chúng Đại Tống ta, là đạo lý gì?

Chỉ nghe Kim thái tử cười lạnh nói:

- Đâu chỉ đả thương, giết thì thế nào?

Ánh mắt của hắn hiện lên sát khí, khiến đám người Long Tái Điền rùng mình. Không ngờ lại có một người cười lạnh nói:

- Bằng người mà giết được sao?

Kim thái tử nghe được lại ngẩn ra.

Người lên tiếng là đại hiệp Ngã Thị Thù.

Hạ Hầu Liệt bên cạnh cười lạnh nói:

- Là người muốn chết, đến khi gặp ta sẽ không lưu tình!

Ngã Thị Thù cười lớn nói:

- Người không phải tình nhân của ta, ai cần người lưu tình?

Dưới đài đối đáp mấy câu, trên đài lại có biến hóa mới.

Nguyên lai lúc Thẩm Thái Công dùng nội lực bắn hạt gỗ trong giỏ cá ra, đã lẫn vào một con cá sống. Khách Lạp Đồ không biết nội tình nên thu hết vào trong tay áo, vì không có nước nên cá giãy dụa, khiến ám khí do hắn phát ra hơn phân nửa mất đi chính xác.

Trong đó một phần bắn về phía Thẩm Thái Công. Thẩm Thái Công vừa tránh vừa đỡ, nhưng đùi phải vẫn trúng một viên, đâm vào trong bắp thịt.

Khách Lạp Đồ móc con cá sống ra, mắng chửi mấy câu, dừng lại một chút, sau đó vung sạn đập tới.

Chỉ một chút trì hoãn như vậy, Thẩm Thái Công đã xông tới.

Một sạn này đánh tới, Thẩm Thái Công đã không còn đường tránh.

Sau lưng y là mép dài, không thể lui lại, mà chân đã bị thương, không dễ né tránh.

Cho nên y chỉ có cách xông tới, tại khoảnh khắc sạn chưa đánh xuống, lao vào ngực Khách Lạp Đồ, chụp được liền ném ra.

Không ngờ công phu thân dưới của Khách Lạp Đồ rất tốt, ném lại không đi, mà Phương Tiện sạn đã từ sau đâm tới. Thẩm Thái Công không đường né tránh, đột nhiên ngồi thụp xuống, xuyên qua dưới khố của Khách Lạp Đồ. Khách Lạp Đồ trông thấy một sạn sắp thành công, đột nhiên đổi phương lại biến mất, phát chiêu quá mạnh không thu thế được, lại bị mũi nhọn của Nguyệt Nha sạn đâm trúng bụng.

Mặc dù Khách Lạp Đồ thu chiêu rất nhanh, mình đồng da sắt, nhưng cũng bị đâm tới máu tươi đầm đìa.

Ngay lúc này Khách Lạp Đồ bỗng cảm thấy thân dưới nhẹ hẫng.

Hóa ra lúc Thẩm Thái Công chạy qua giữa hai chân Khách Lạp Đồ, đã thuận tay bắt lấy hai mắt cá chân hẳn.

Tại vùng Tây Vực, Khách Lạp Đồ không giỏi cước pháp, nhưng thân dưới đứng tấn lại rất vững vàng. Thẩm Thái Công chẳng những không kéo ra được, ngược lại kích thích lửa giận của Khách Lạp Đồ, hai chân dùng sức kẹp lại.

Giống như hai bức tường dày đồng thời kẹp tới.

Thẩm Thái Công gần như có thể nghe được tiếng kêu của xương, do không chịu nổi áp lực quá mạnh.

Thẩm Thái Công vừa vận lực đối kháng, linh cơ khẽ động, không thềm tránh ra, lại dùng sống lưng lúc lên trên.

Khách Lạp Đồ không dự đoán được một chiêu này, “bình” một tiếng háng bị húc vào, đau đến kêu trời kêu đất, Nguyệt Nha sạn cũng không cầm được nữa, lập tức rơi xuống đất. Hãn nhện đau liên tục phát ra hai chưởng, đánh vào mônng Thẩm Thái Công.

Thẩm Thái Công liên tục trúng hai chưởng vào mônng, cũng đau đớn vô cùng. Nên biết Khách Lạp Đồ tuy nhện đau xuất chưởng, nhưng “Hồng Sa chưởng” nổi tiếng giang hồ, hai chưởng này đủ khiến Thẩm Thái Công trong vòng hai tháng không ngồi xuống được.

Thẩm Thái Công mặc dù đau đớn, nhưng cơ trí vẫn còn, biết rõ tiếp tục đấu như vậy chỉ sợ sẽ khiến Đại Tổng thua trận này. Đột nhiên trong lòng khê động, mặc dù không thoát ra được nhưng lại cất bước chạy nhanh tới.

Hai chân Khách Lạp Đồ kẹp ngang hông đối phương, vừa thấy Thẩm Thái Công di động liền nghĩ thầm: “Dù thế nào ta cũng không buông chân ra, cường hành kẹp chết người!”

Thực ra Thẩm Thái Công cũng bị kẹp đến mức gân cốt muốn nứt, lại vận khí chạy đi, giống như công Khách Lạp Đồ trên người. Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Thẩm Thái Công đã chạy đến ngoài đài.

Khách Lạp Đồ quay lưng ra ngoài đài, chợt cảm giác thân thể hệt hẫng, chìm xuống phía dưới, biết rằng không ổn, nhưng vẫn muốn kẹp chết Thẩm Thái Công không buông. Không ngờ Thẩm Thái Công lại lộn nhào một cái, rơi xuống dưới đài cao hơn một trượng. Khách Lạp Đồ giống như đầu dưới chân trên, hai chân vẫn kẹp lấy Thẩm Thái Công, “bình” một tiếng đập đầu xuống dưới đài.

Dưới đài tuy không có đá nhọn nhưng lại là đất cứng, hơn nữa Thẩm Thái Công mượn lực rơi đè xuống, khiến Khách Lạp Đồ chẳng những lỏng chân ra, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Thẩm Thái Công mượn

thể dùng mũi chân nhún vào người Khách Lạp Đồ một cái, lại nhảy lên trên đài.

Dù sao chân của Thẩm Thái Công vẫn chưa chạm đất, lợi dụng thân thể Khách Lạp Đồ nhảy lên, chỉ cần trở lại trên đài xem như không thua. Đáng tiếc Thẩm Thái Công cũng bị Khách Lạp Đồ kẹp đến ngất ngư, đề khí không đủ, chỉ kém nửa thước là đến lôi đài, nhưng thân thể đã rơi xuống.

Hay cho Thẩm Thái Công, hai tay lại kịp thời nắm lấy mép đài, phát lực đung đưa, cuối cùng cũng leo được lên đài. Y mất đi trọng tâm, bước chân lão đảo, nhưng dù sao vẫn không rơi xuống đài. Mọi người không nhìn được hoan hô, tiếng như sấm dậy, hồi lâu không tan.

Sắc mặt Kim thái tử tái xanh. Hạ Hầu Liệt đột nhiên đứng dậy nói:

- Lão già này cũng xuống đài rồi.

Long Tại Điền nói:

- Chân y vẫn chưa chạm đất, không thể tính thua.

La Thông Bắc nói tiếp:

- Con lừa ngốc này lại hôn mê trên đất, mắt người không bị mù đấy chứ?

Hạ Hầu Liệt biến sắc nói:

- Các người gian trá!

Thẩm Thái Công ở trên lôi đài cố gắng cười nói:

- Chúng ta có quy định đấu sức không đấu trí sao?

Chợt nghe Sử Văn Thánh lớn tiếng nói:

- Kết quả bốn trận...

Đồng thời đi lên đài. Thẩm Thái Công cố sức muốn từ trong đau đớn nặn ra một nụ cười, biểu thị thắng lợi, không ngờ chân trái vì trúng hạt gỗ nên mềm nhũn. Y muốn níu lấy Sử Văn Thánh để ổn định thân hình, không ngờ Sử Văn Thánh giống như tưởng lầm Thẩm Thái Công tập kích, trở tay phất một cái, khiến Thẩm Thái Công lập tức rơi xuống đài.

Sử Văn Thánh lập tức kêu lên:

- Thẩm tiên bối...

Thẩm Thái Công ngã lăn long lóc, dân chúng Đại Tống đều than thở một tiếng. Thẩm Thái Công tính tình rộng lượng, lại không quan tâm, nằm lấy cây cột cố gắng đứng lên. Lúc này Khách Lạp Đồ cũng dần dần tỉnh lại, thân thể tên phiên tăng này quả thật lợi hại. Thẩm Thái Công cười nói:

- Người đừng oán ta, ta cũng không thắng người, hai bên hòa nhau. Buổi sáng hôm nay người ám toán ta, bây giờ ta ném người đi như con rùa, hai bên đều như nhau.

Chợt nghe Nhất Kiếm Cửu Hoàn ở trên đài chậm rãi nói:

- Tống kim tử võ so tài, trận thứ tư, Thẩm Thái Công của Đại Tống và Khách Lạp Đồ của nước Kim bất phân thắng bại, xem như hòa nhau.

Dân chúng Đại Tống đang vui mừng thì lại thành công dã tràng, vô cùng thốn thức.

Kim thái tử và Hạ Hầu Liệt thấy Thẩm Thái Công cũng không thắng, liền không nói nữa.

Lại nghe Sử Văn Thánh tiếp tục nói:

- Hai nước Tống Kim so tài võ thuật, trận thứ nhất Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân của nước Tống thắng, trận thứ hai Tín Vô Nhị của nước Tống thắng, trận thứ ba Bao Tiên Định của Tống và Hoàn Nhan Trạc của Kim hòa nhau, trận thứ tư Thẩm Thái Công của Tống và Khách Lạp Đồ của Kim lại hòa. Tống hai thắng hai hòa, nếu thắng thêm một trận, lần tỷ võ này xem như nước Tống thắng lợi.

Tỷ võ tổng cộng có bảy trận.

Nếu đã hai hòa hai thắng, Đại Tống quả thật chỉ cần thắng thêm một trận là có thể định giang sơn.

Có điều bên phía nước Kim còn lại là Kim thái tử và Hạ Hầu Liệt, hơn nữa xem ra đã tính trước mọi việc, mà bên mình thì sao?

Chỉ có Ngã Thị Thùy đang bị thương, cùng với mấy người Hóa Hôi, Bất Đồng, La Thông Bắc.

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay Long Tại Điền phát lạnh, vết thương nơi ngực lại đau nhói, mồ hôi hột lớn như đậu nành không ngừng chảy xuống trán.

Lúc này lại nghe Sử Văn Thánh nói:

- Tống kim tỷ võ, trận... thứ... năm...

Lời còn chưa dứt, hai bóng người từ trái phải đã như mây đen lướt nhanh lên đài.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 16 : Anh Hùng Đồ Máu

Bóng người chợt phân ra.

Mọi người còn không thấy rõ hai người này là ai, chỉ thấy bóng người vọt lên, biến chiều và gió quyền. Đột nhiên cả hai đều yên tĩnh lại, đó là hai đại hán giống như thiên thần, đứng đối diện với nhau, sừng sững như núi.

Một người mặc trang phục Khiết Đan, một người mặc y phục màu đen.

Hạ Hầu Liệt và Ngã Thị Thùy.

Chợt nghe Hạ Hầu Liệt lạnh lùng nói:

- Tốt!

Ngã Thị Thùy lạnh lùng hỏi:

- Cái gì tốt?

Hạ Hầu Liệt nói:

- Võ công tốt, khí lực tốt, dũng khí tốt.

Ngã Thị Thùy đang định lên tiếng, đột nhiên vừa há miệng lại phun ra một ngụm máu.

Hóa ra vào buổi sáng bên sông Hoài, Ngã Thị Thùy đã trúng phải một chưởng của Hạ Hầu Liệt và một đao của Kiều Lệ Hoa.

Trúng phải “Trung Nguyên Loan Nguyệt Đao” của Kiều Lệ Hoa, một hán tử sắt thép như Ngã Thị Thùy vẫn có thể chịu đựng, nhưng trúng phải một chưởng của Hạ Hầu Liệt, trước giờ không ai có thể lại đứng lên chiến đấu được.

Thậm chí còn không thể đứng lên.

Trong vòng hai ngày Ngã Thị Thùy đã liên tục trúng hai chưởng của Hạ Hầu Liệt.

Ngã Thị Thùy vẫn chưa ngã xuống.

Nhưng mười hai chiêu nhanh như chớp vừa rồi đã dẫn phát nội thương của Ngã Thị Thùy, vừa định nói chuyện lập tức hộc máu.

Ngã Thị Thùy chẳng những từ nhỏ khí lực hơn người, hơn nữa còn có kỳ ngộ, được một số dược vật ngàn năm khó gặp trợ giúp, cho nên mạnh mẽ tráng kiện, người thường không thể sánh bằng.

Ngã Thị Thùy phun máu, thở gấp mấy hơi, nói:

- Nói nhảm ít thôi!

Hạ Hầu Liệt nói:

- Người là hán tử, ta lại muốn thành toàn cho người.

Ngã Thị Thùy nói:

- Không có các hạ thành toàn, Ngã Thị Thùy vẫn sống đến bây giờ.

Hạ Hầu Liệt lắc đầu nói:

- Đáng tiếc không sống được một khắc nữa.

Ngã Thị Thùy lạnh lùng cười nói:

- Vậy phải đánh rồi mới biết.

Hạ Hầu Liệt bỗng nhiên nói:

- Dù ta muốn thành toàn cho người cũng không được.

Ngã Thị Thù lại ngạc nhiên nói:

- Há?

Hạ Hầu Liệt thở dài nói:

- Bởi vì...

Ngã Thị Thù tập trung lắng nghe. Hạ Hầu Liệt nhẹ giọng nói:

- Ta chẳng những muốn giết người, hơn nữa còn muốn giết người ngay lập tức.

Vừa nói vừa xuất chiêu, lúc nói xong đã đánh ra ba mươi bốn chiêu.

Hắn bước một bước lập tức rút ngắn khoảng cách, ra tay vào thời điểm hoàn toàn không giống như đang xuất kích.

Ba mươi bốn chiêu này là tinh túy của võ thuật, tinh hoa của võ công, tinh luyện của biến hóa.

Ngã Thị Thù lại không đỡ được, với thể lực của hắn hiện giờ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Ngã Thị Thù liền dứt khoát không đỡ.

Không đỡ được thì khỏi đỡ, đây là nguyên tắc trước giờ của Ngã Thị Thù.

Ngã Thị Thù lại đánh tới một quyền, “Hắc Hồ Thâu Tâm”.

Một chiêu cơ bản nhất, đơn giản nhất trong võ học, người người đều biết.

Cũng là một chiêu thực dụng nhất, được sử dụng nhiều nhất.

Ngã Thị Thù thi triển chiêu này, thực ra chỉ có một đặc điểm.

Phát huy “Hắc Hồ Thâu Tâm” đến mức tinh tế, nhanh nhất, chuẩn nhất, ác nhất.

Bất kể Hạ Hầu Liệt muốn dùng một chiêu nào đánh ngã hẳn, hoặc ba mươi bốn chiêu đều đánh trúng hẳn, nhưng Hạ Hầu Liệt cũng tuyệt đối không tránh được một chiêu này của hẳn.

Chiêu thức đơn giản nhất thông thường cũng là chiêu thức hữu hiệu nhất.

Bóng quyền đầy trời lập tức biến mất.

Ba mươi bốn chiêu biến thành một bóng người, dùng hết tốc lực lui về phía sau.

Vừa tránh khỏi “Hắc Hồ Thâu Tâm”, ba mươi bốn chiêu lập tức biến thành ba mươi bốn cước.

Hạ Hầu Liệt toàn thân bất động, cho dù mắt nhìn thấy hẳn, cũng không biết hẳn đã đá ra ba mươi bốn cước.

Cước pháp mỗi chiêu đều tàn nhẫn.

Hạ Hầu Liệt có thể khẳng định, một cước của mình ít nhất có thể đá chết một con ngựa khỏe Khiết Đan, huống hồ là đá người.

Ngã Thị Thù không tránh.

Hắn trở tay, thi triển một chiêu “Hải Đế Lao Nguyệt” (mò trắng đáy biển), dùng tay bắt lấy chân.

“Hải Đế Lao Nguyệt” chính là đầu gối cong lại, tay vẫy một cái, người học võ công nửa ngày cũng biết.

Nhưng một chiêu này của hắn thi triển ra, có thể vớt được cả một con muỗi bay qua, hơn nữa không làm bị thương chân hay cánh của nó.

Làm được điểm này cũng không đơn giản.

Một chiêu này các môn các phái đều có, nhưng chưa chắc đã hữu dụng như Ngã Thị Thùy.

Hiểu được chưa chắc đã hữu dụng, biết cách sử dụng mới là hữu dụng.

Cho nên tất cả bóng chân đều đột nhiên biến mất.

Hạ Hầu Liệt đã đến sau lưng Ngã Thị Thùy.

Cũng không biết Hạ Hầu Liệt di chuyển như thế nào, nhưng đã ở sau lưng Ngã Thị Thùy, đánh ra một chưởng.

Ngã Thị Thùy cũng giống như đoán trước Hạ Hầu Liệt sẽ đến phía sau mình, lập tức quay đầu lại đánh ra một chưởng, “Độc Phách Hoa Sơn”.

“Độc Phách Hoa Sơn”, trên giang hồ, trong võ lâm, các nhà các phái đều có một chiêu này, nhưng khi chiến đấu rất ít dùng đến, bởi vì một chiêu này quá cứng nhắc, quá cũ kỹ rồi.

Ngã Thị Thùy lại dùng.

Cho dù một chưởng của Hạ Hầu Liệt đánh nứt ngũ tạng của hắn, hắn cũng có thể bảo đảm một chiêu này sẽ chém Hạ Hầu Liệt ra thành hai nửa.

Đối với Hạ Hầu Liệt, điểm này lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn ở Khiết Đan nổi tiếng dũng mãnh, chín tuổi đầu báo, mười tuổi bắt hổ, nhưng chưa từng thấy có người nào lại không cần mạng như Ngã Thị Thù.

Cho dù hắn có thể đánh vỡ nội tạng của Ngã Thị Thù, nhưng mình lại biến thành hai nửa thì có ích gì?

Cho nên hắn đành phải thu chưởng, đổi chưởng, vung chưởng, muốn cản một chiêu này của Ngã Thị Thù.

Ngay lúc này chưởng pháp của Ngã Thị Thù đột nhiên biến đổi.

Biến thành kỳ dị, gấp gáp, tàn nhẫn, khác thường.

Chiêu thức từ chưởng biến thành quyền, quyền biến thành chỉ, chỉ biến thành mổ, mổ biến thành móc, móc biến thành trảo, đã chụp trúng cánh tay phải Hạ Hầu Liệt.

Nhưng tại khoảnh khắc này, chưởng thế của Hạ Hầu Liệt cũng biến hóa.

Hạ Hầu Liệt đổi chưởng thành quyền, cũng không đón đỡ, vẫn đánh thẳng tới, đơn giản, gọn gàng, nhưng có lực, cấp tốc, lại chính là “Hắc Hồ Thâu Tâm”.

“Bình”, quyền đánh trúng Ngã Thị Thù.

Đây là lần thứ ba Ngã Thị Thù bị Hạ Hầu Liệt đánh trúng.

Không phải Ngã Thị Thù không nhìn ra một chiêu này, mà hắn xác định một trảo của mình chụp trúng cánh tay Hạ Hầu Liệt, cánh tay này sẽ xem như tàn phế, có đánh trúng mình cũng vô dụng.

Nhưng hãn lập tức phát hiện mình sai rồi.

Sai lầm rất lớn.

Bởi vì thể lực của hãn không tốt như trong tưởng tượng.

Mấy lần biến hóa, hãn đã xuống sức.

Trảo đã đâm vào cánh tay Hạ Hầu Liệt, nhưng vẫn không làm hãn bị thương gân cốt, quyền của đối phương đã đánh trúng mình.

Một kích đánh trúng, Ngã Thị Thùy không đứng vững được, bay về phía sau.

Bay thẳng xuống dưới đài.

Hạ Hầu Liệt đích xác đã nhìn ra Ngã Thị Thùy không đủ nội kình, mới tình nguyện bị thương để đánh bay đối phương.

Hạ Hầu Liệt đoán không hề sai.

Không, chỉ sai một điểm.

Ngã Thị Thùy quả thật bay ngược ra ngoài, nhưng trước khi bay hãn đã làm một chuyện.

Thực ra đây cũng không tính là chuyện gì, chỉ là hãn xiết tay lại thật chặt.

Xiết chặt như vậy, giống như cánh tay của Hạ Hầu Liệt cũng bị kéo bay theo.

Hạ Hầu Liệt đương nhiên không muốn mất cánh tay của mình, cho nên hãn cũng không đứng vững được.

Tại khoảnh khắc này, hãn lẽ ra vẫn có thể nghĩ được biện pháp ổn định thân hình, nhưng Ngã Thị Thùy lại làm một chuyện.

Há mồm, phun máu.

Máu phun vào mặt Hạ Hầu Liệt.

Đây là lần thứ ba Ngã Thị Thùy trúng quyền của Hạ Hầu Liệt, nhưng cũng là lần thứ hai Hạ Hầu Liệt trúng máu của Ngã Thị Thùy.

Máu bắn vào mặt Hạ Hầu Liệt, tuy hãn kịp thời vận công ngăn cản, nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, không mở mắt ra được.

Trong nháy mắt này hai người đã bay khỏi lôi đài, rơi xuống đất.

Hạ Hầu Liệt đánh Ngã Thị Thùy bị thương, nghĩ rằng đối phương chắc chắn phải thua, cho nên cố chịu một trảo để đánh bay Ngã Thị Thùy, không ngờ lại bị Ngã Thị Thùy mượn thế kéo ra khỏi đài.

Ngã Thị Thùy đã tính chuẩn tất cả những chuyện này, dùng thân thể của mình để đổi lấy một trận hòa.

Hạ Hầu Liệt liệt chậm rãi lau đi vết máu trên mặt, trong lòng chỉ mong, chỉ mong vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không nên, không nên gặp phải, gặp phải kẻ địch giống như, giống như Ngã Thị Thùy.

Sắc mặt Ngã Thị Thùy nhợt nhạt, muốn đứng lên cũng không có sức.

Hãn không ngừng thở dốc, ngay cả di động cũng rất khó khăn.

Không ai có thể chịu được một kích của Hạ Hầu Liệt, còn hãn lại chịu ba kích.

Thẩm Thái Công ôm vết thương chạy ra, đỡ lấy hãn.

Chỉ nghe Ngã Thị Thùy khó khăn cười nói:

- Lão... Thâm... ta, ta... không... bại...

Lúc này trên đài vang lên tiếng của Sử Văn Thánh:

- Tổng kim tử võ so tài, trận thứ năm, Ngã Thị Thùy của Tống và Hạ Hầu Liệt của Kim đồng thời xuống đài, xem như hòa nhau. Đến lúc này, Tống thắng hai trận hòa ba trận, còn hai trận chưa đấu...

Trong trận đấu giữa Tín Vô Nhị và Tích Vô Hậu, mọi người không ngừng khen ngợi. Trong trận chiến giữa Bao Tiên Định và Hoàn Nhan Trạc, mọi người càng hô như sấm dậy. Đến trận đấu giữa Thâm Thái Công và Khách Lạp Đồ, lại là ôm bụng mà cười, cuối cùng Thâm Thái Công “bò” xuống đài, Khách Lạp Đồ lại “té” xuống đài, càng thấy buồn cười.

Nhưng đến trận này giữa Hạ Hầu Liệt và Ngã Thị Thùy, chiêu thức quá nhanh, mọi người căn bản không nhìn ra hai người chiến đấu thế nào, chỉ thấy bóng người chớp nhoáng, chiêu thức đơn giản, mấy chiêu vừa qua, Ngã Thị Thùy liền hộc máu, Hạ Hầu Liệt cũng bị kéo xuống đài. Mọi người dù muốn khen ngợi nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ có đám cao thủ như Long Tại Điền, Hóa Hôi, Bất Đồng, lúc Ngã Thị Thùy và Hạ Hầu Liệt vừa xuất hiện, trái tim bọn họ liền giống như bị treo lơ lửng giữa trời, không dám thở mạnh.

Đây là một trận chiến vô cùng kinh hiểm, thần kỳ tuyệt diệu, chỉ mảnh treo chuông, ngọc đá cùng tan, không màng sống chết.

Lúc Sử Văn Thánh kêu lên “trận thứ sáu”, Long Tại Điền và La Thông Bắc đã đồng thời đứng lên.

Long Tại Điền đứng trong gió, mày râu bạc trắng khê phát phơ, nhìn sang “Thạch Hồ” La Thông Bắc.

La Thông Bắc nói:

- Long đại hiệp, tôi lên!

Long Tại Điền trầm giọng nói:

- Ta lên!

La Thông Bắc vội nói:

- Tôi đi trước thăm dò hư thật, nếu như bất hạnh bị thua, có lẽ sẽ giúp ngài nhìn ra được mấu chốt, chế ngự Kim Trầm Ưng.

Long Tại Điền lắc đầu nói:

- Ta đã từng giao thủ với hắn, biết được cân lượng của hắn, có thể thắng hay không đều phó thác cho trời. Người lên trước chỉ hi sinh vô nghĩa mà thôi.

La Thông Bắc vội nói:

- Tôi...

Long Tại Điền nghiêm mặt nói:

- Nếu như ta bại trận, sẽ nghĩ cách làm hắn bị thương, người lại lên đánh hắn xuống đài.

Nói đến đây, chợt nghe trên đài có một người lạnh lùng nói:

- Ai lên tìm chết, nước Tống đã thương lượng xong chưa?

Người lên tiếng chính là Kim thái tử, chẳng biết từ lúc nào hắn đã lên đài.

Long Tại Điền mày râu nhướng lên, quay người, nhìn thẳng, bước về phía lôi đài.

Đi đến dưới lôi đài, nhún người một cái đã nhảy lên đài, đối diện với Kim thái tử, chấp tay vái một cái. Kim thái tử thấy thanh thế như vậy, cũng trở nên nghiêm túc, chấp tay trả lễ.

Không có khinh công tuyệt thế, không có thân pháp lóa mắt, chỉ là bước chân vững chãi, lại có thanh thế bức người.

Hoài Bắc đại hiệp Long Tại Điền.

Kim thái tử nhìn Long Tại Điền bằng nửa con mắt, đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Đáng tiếc.

Long Tại Điền trầm giọng hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Kim thái tử nói:

- Với thân phận võ công của người, lại trung thành yêu nước, Đại Tổng nên giao cho trọng trách mới phải.

Long Tại Điền cười lạnh nói:

- Đại trượng phu há chỉ xem trọng công danh phú quý? Không cần thái tử phí tâm!

Kim thái tử cười một tiếng nói:

- Vết thương của người hôm qua thế nào rồi? Thật sự có thể động thủ sao?

Long Tại Điền giật mình.

Kim thái tử lại cười lạnh nói:

- Gia nhập phe ta, hôm nay có thể tha chết cho ngươi, hơn nữa quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý, đảm bảo ngươi hưởng dụng không hết.

Dưới đài yên lặng như tờ, đang chờ hai vị cao thủ tuyệt thế này quyết trận thư hùng.

Long Tại Điền chợt cười lớn.

Ánh mắt Kim thái tử chăm chú, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

Long Tại Điền ngừng cười, nói:

- Đừng làm giấc mộng Xuân Thu nữa! Đại Tổng không có nam nhi đầu hàng!

Khóe miệng Kim thái tử hơi mấp máy, trên mặt lại xuất hiện một loại thần sắc cực kỳ tàn nhẫn lạnh lùng, khiến người ta không rét mà run.

Ngay lúc này ánh sáng chiếu xanh, rờn dạo trên trời, Long Tại Điền đã xuất kiếm.

Một kiếm của Long Tại Điền đâm nhanh tới.

Kim thái tử chợt bay lên, giống như một chiếc lá khô, tránh khỏi một kiếm.

Một kiếm của Long Tại Điền đâm vào không khí, lại đâm thêm một kiếm.

Kỳ quái là một kiếm này lại chạm đến kinh người.

Nhưng sắc mặt Kim thái tử lại hơi biến đổi.

Hắn xô dịch thân hình, cũng là cực chậm.

Ngay lúc này kiếm thế của Long Tại Điền đột nhiên tăng tốc, nhanh như tia chớp.

Thân pháp của Kim thái tử cũng bắn lên như chớp, lại tránh khỏi một kiếm.

Long Tại Điền nhảy lên không, lại xoay người đâm ra một kiếm.

Kim thái tử nhanh chóng rơi xuống, kiếm đâm vào không khí.

Thân hình Long Tại Điền lại giống như ngừng giữa không trung, kiếm thế nghiêng nghiêng chém xuống, kiếm chiêu lại cực chậm.

Sắc mặt Kim thái tử nghiêm túc, cũng chậm rãi di động bộ pháp.

Chém tới một nửa, kiếm thế của Long Tại Điền lại đột nhiên tăng tốc.

Một kiếm này góc độ lại hoàn toàn khác với một kiếm vừa rồi nghiêng nghiêng chém xuống, nhưng thân pháp của Kim thái tử cũng đột nhiên biến hóa, suýt soát tránh khỏi một kiếm này.

Kiếm chiêu của Long Tại Điền lúc nhanh lúc chậm, là để khống chế tâm thần và bộ pháp của Kim thái tử.

Đây chính là phương pháp Long Tại Điền khổ công suy nghĩ ra, để khiến Kim thái tử không thể thi triển tuyệt chiêu “Khinh Yên chưởng” cận thân.

Giống như dòng chảy của âm nhạc, lúc nhanh lúc chậm, tại dùng tiết tấu khống chế lòng người.

Kim thái tử võ công tuy cao, nhưng dường như cũng không cách nào phá vỡ lưới kiếm như âm nhạc này.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 17 : Ưng Yến Song Sát

Đột nhiên một tiếng “choang” vang lên, trên tay Kim thái tử đã có thêm hai thanh kiếm.

Kim kiếm lập loè ánh sáng vàng, trái một kiếm, phải một kiếm, giống như chim én xuyên dương liễu, chim ưng xông lên trời.

Kiếm của Long Tại Điền giống như một con rồng, rồng dạo trên trời, nhưng đầu đuôi lại bị người ta chế ngự. Dưới ánh sáng vàng sắc mặt Long Tại Điền biến đổi.

Ngay lúc này song kiếm đã kẹp lấy tinh cương kiếm của Long Tại Điền, áp chế thân kiếm, sau đó vụn một cái, kiếm trong tay Long Tại Điền liền gãy làm hai.

Long Tại Điền kinh hô lui lại:

- Ưng Yến Song Sát kiếm!

Lúc thân hình lui lại, hai bên ngực đã bắn ra hai dòng máu.

“Tây Vực Thần Ưng” Quách Tĩnh Phong, “Tây Vực Kim Yến” Triển Phi Sương, hai người cùng nhau sáng tạo nên “Ưng Yến Song Sát kiếm chiêu”.

Thân hình Long Tại Điền đang lui về phía sau, đột nhiên lại biến thành xông về phía trước.

Long Tại Điền đã bị thương, kiếm chiêu của đối phương ác liệt, y chẳng có lý do gì không lùi mà lại tiến tới.

Kim thái tử cũng sững sốt, ngay lúc này Long Tại Điền đã xông vào lưới kiếm của đối phương.

Long Tại Điền lao tới, xuất chiêu, nhưng chiêu thức của y lại bị “Khinh Yên chưởng” ngăn cản. Hai người chiến đấu cận thân kịch liệt, trong nháy mắt đã qua mười tám chiêu, hai bên đều không tiến một bước hoặc lùi một bước.

Ngay lúc này hai vệt cầu vồng màu vàng đột nhiên vòng lại. Long Tại Điền chợt nghe tiếng xé gió, chỉ kịp nghiêng người, sau hai tiếng “phụp phụp”, cầu vồng vàng đã đâm vào hai bên xương vai sau lưng Long Tại Điền.

Long Tại Điền đau đớn. Kim thái tử xiết tay lại, chợt tung ra một cước, đá trúng Long Tại Điền.

Long Tại Điền kêu lên một tiếng, bay xuống dưới đài.

Kim thái tử nhoáng lên, giữa không trung bay ngang qua Long Tại Điền, song kiếm đã rút ra khỏi lưng đối phương.

Kim thái tử bỗng bèn đáp xuống đài, tay cầm song kiếm. Long Tại Điền lại cùng với máu rơi xuống dưới đài, còn chưa chạm đất, ba người Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân và La Thông Bắc đã nhảy ra. Ba bóng người một xám một lam một đen, hai bóng người xám và lam đỡ lấy thân thể Long Tại Điền giữa không trung, La Thông Bắc áo đen thì đã lên lôi đài, chỉ vào Kim thái tử, lạnh lùng nói:

- Kim tặc thối tha, xem La gia ta đây đưa người về trời...

Kim thái tử cười nhạt. Mọi người dưới đài thấy Long Tại Điền Long đại hiệp kính mến toàn thân đầy máu, trong lòng kinh hãi, người vây xem quát lớn, người đứng ngoài kinh hô. Lúc này La Thông Bắc đã lấy ra “người đá đầu bạc” trên tay.

Đám đông dưới đài sôi nổi hô lên:

- Đánh chết hắn!
- Giết chết tên Kim tặc này!
- Ra tay đừng khoan dung!
- Phải báo thù cho Long lão anh hùng!
- Giúp Đại Tổng diệt trừ địch nhân chó má này!

Chợt nghe Sử Văn Thánh ung dung lớn tiếng nói:

- Tổng kim tử võ so tài, trận thứ sáu, Kim thái tử Trầm Ưng thắng Long Tại Điền của phe Tổng.

La Thông Bắc rống giận một tiếng, khiến lôi đài cũng phải rung chuyển. Sử Văn Thánh lại tiếp tục nói:

- Bảy trận so tài, đã đánh sáu trận, Tổng hai thắng ba hòa một bại. Bây giờ bắt đầu trận thứ bảy, “Thạch Hồ” La Thông Bắc của phe Tổng đấu với Kim thái tử Trầm Ưng!

La Thông Bắc vung người đá đầu bạc lên, đập thẳng về phía Kim thái tử.

Kim thái tử cười lạnh, né tránh, không ngờ gió đá cuốn lên, đẩy hắn ngã ra mấy bước, thiếu chút nữa đã trúng phải một đập của La Thông Bắc, lúc này mới chú ý đến La Thông Bắc.

Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân đỡ lấy Long Tại Điền, nhanh chóng đưa xuống dưới đài. Tín Vô Nhị, Bao Tiên Định cố nén đau đớn trên người, chạy đến hỏi thăm thương thế. Thấm Thái Công đỡ Ngã Thị Thùy, lại không có sức chen vào đám đông.

Vết thương của Long Tại Điền trải khắp người, cơ lưng to và cơ ngực lớn trước ngực đều trúng một kiếm, cơ thang và cơ dưới vai sau lưng cũng trúng một kiếm, bụng dưới trúng một cước. Hai kiếm phía sau đâm vào rất sâu, thương tổn đến gân cốt, hai kiếm trước ngực tuy không sâu, nhưng bị thương chỗ hiểm, hơn nữa còn chịu một cước, cộng thêm lúc trước trúng phải “Khinh Yên chưởng”, Long Tại Điền đã bị thương rất nặng.

Long Tại Điền râu ria đầy máu, khẽ mở mắt ra, lẩm bẩm nói.

Mọi người không nghe được, Hóa Hôi hòa thượng áp tai đến bên miệng y, mới nghe thấy:

- Các... người... không... nên... đánh... với... Kim... Thái... Tử... đánh cũng... không lại... hần...

Hóa Hôi hòa thượng nói:

- Long đại hiệp, ngài yên tâm, La lão huynh đã chế ngự hần rồi.

Bất Đồng đạo nhân nói:

- Chúng tôi trước tiên đưa ngài đến chỗ Diệp Nhất Miết đại phu chữa trị.

Bất Đồng đạo nhân đưa tay đỡ. Long Tại Điền cố gắng mở mắt, cử động thân thể, khó khăn nói:

- Đưa ta... đến... chỗ ngồi đi... ta muốn xem... đừng chữa... chữa cho ta... ta không sống được... nữa, ta... ta muốn... xem...

Do đó hai người đỡ Long Tại Điền đến chỗ ngồi. Long Tại Điền ngồi lên ghế, hai tay tê liệt đặt ngang trên tay vịn, cặp mắt hơi mở, hoàn toàn không có thần thái. Dân chúng Hoài Bắc đều rưng rưng nước mắt.

- Long đại hiệp...

- Y...

- Ài...

- Trời ơi...

Hai mắt Long Tại Điền lại cố gắng nhìn lên đài.

Phương Chấn Mi ở đâu? Sao Phương Chấn Mi còn chưa tới?

Ngã Thị Thùy khó khăn đứng thẳng người, nhìn lên trời cao, trong lòng cũng đang hỏi: “Phương Chấn Mi, tên chết tiệt người, tại sao vẫn chưa tới?”

Thẩm Thái Công đỡ Ngã Thị Thùy, dần dần phát hiện mình lại dựa vào người Ngã Thị Thùy, không nhịn được cười khổ một tiếng.

Phương Chấn Mi ơi Phương Chấn Mi, sao người còn chưa tới?

Võ công của “Thạch Hổ” La Thông Bắc nhiều nhất chỉ tương đương với Tín Vô Nhị, sở dĩ y có thể chống lại Kim Trầm Ưng, là vì y sức lớn vô cùng, cộng thêm Kim thái tử lúc đầu tỏ ra khinh địch, bị dồn vào góc chết, không dễ đánh trả, ngoài ra binh khí của La Thông Bắc vừa khéo lại là khắc tinh của kim kiếm trên tay Kim thái tử. Hai thanh tiểu kiếm màu vàng mà Kim thái tử quý trọng nhất này, vốn do sư mẫu của hắn là Tây Vực Kim Yến tặng cho. Vừa rồi lúc chiến đấu, Kim thái tử không cẩn thận dùng song kiếm đỡ đòn, va chạm với người đá nặng trăm cân, lập tức đốm lửa tung

tóe. Kim thái tử rất đau lòng, thà rằng thu kiếm không dùng, nhờ vậy La Thông Bắc mới có thể chống đỡ được.

Người đá trong tay La Thông Bắc thật sự nặng đến trăm cân. Khách Lạp Đồ đã là sức lớn vô cùng, nhưng Nguyệt Nha sạn trong tay chỉ nặng năm mươi cân, so sánh với La Thông Bắc thì đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Vũ khí càng nặng thì uy lực càng lớn.

Nhưng uy lực càng lớn thì càng không thể kéo dài.

La Thông Bắc bắt đầu cảm thấy xuống sức, “người đá” của hắn cũng múa càng lúc càng chậm.

Ngay lúc này, thừa dịp La Thông Bắc nhắc người đá lên, chưa kịp đập xuống, Kim thái tử lập tức sấn tới, đồng thời đánh ra hai quyền.

Hai quyền này đánh vào cổ chân La Thông Bắc.

Cổ chân La Thông Bắc lập tức đập nát.

La Thông Bắc kêu thảm, chiêu pháp rối loạn. Kim thái tử liền đứng thẳng lên, một chưởng đánh trúng La Thông Bắc.

La Thông Bắc giống như nhẹ hẫng bay ra ngoài, lúc rơi xuống đã như một chiếc lá cây khô héo, không còn sinh mệnh nữa.

“Khinh Yên chưởng”, xuất chưởng càng nhẹ, chưởng lực càng nặng.

Ánh mắt dân chúng dõi theo La Thông Bắc rơi xuống, lúc nhìn lên trong mắt đều tràn đầy lửa giận căm hờn.

Chỉ thấy Kim thái tử dương dương đắc ý, chấp hai tay sau lưng, đứng trên lôi đài.

Lại nghe Sử Văn Thánh nói:

- Kim thái tử thắng liên tiếp hai trận. Tổng hai thắng hai bại ba hòa, phe Kim cũng vậy, do đó bảy trận tỷ võ xem như hòa nhau. Theo quy tắc so tài, lại đấu thêm bảy trận...

Mọi người đều xôn xao, chợt nghe trong đám đông có một người quát lên:

- Đấu lại thì đấu lại, có gì phải sợ!

Nói xong liền nhảy một cái lên đài, hiện ra một hán tử áo xanh gọn gàng, chính là Hoài Bắc danh bổ “Sáp Sí Nan Phi” Bành Đại Chính.

Bành Đại Chính sử dụng một sợi xích phạm nhân thường đeo, tại khu vực Hoài Bắc danh tiếng rất lớn, không biết đã có bao nhiêu đạo tặc quy phục dưới xích sắt của y.

Nhưng danh tiếng của y vang dội, có một nửa là nhờ ăn cơm công môn.

Nếu xét riêng về võ công, y lại không bắt nổi Khuyết Nhĩ Trần Lãnh, cho nên mới để đối phương ung dung ngoài vòng pháp luật đến tận bây giờ.

Nhưng Bành Đại Chính lại là một hảo hán nhiệt huyết, y không nhịn được lướt lên đài, dùng xích sắt đập thẳng tới Kim thái tử.

Bành Đại Chính là bổ đầu, bổ đầu thì khó tránh khỏi hách dịch, có lúc sẽ mắng chửi một số phạm nhân tội ác tày trời, y cũng có tập tính này.

Lúc y vung xích sắt lên liền mắng chửi:

- Đồ chó má, còn không mau cúi đầu chịu trời!

Sắc mặt Kim thái tử biến đổi.

Hai ngón tay của hắn kẹp một cái, giữ lấy xích sắt, sau đó lập tức xông tới.

Bành Đại Chính há hốc mồm, trợn to mắt, còn không thấy rõ Kim thái tử xông đến thế nào, kiếm trên tay phải Kim thái tử đã hoàn toàn đâm vào bụng dưới của hắn.

Bành Đại Chính nước mắt, nước mũi, nước miếng, máu tươi đều chảy ra, ngồi sụp xuống đài. Kim thái tử tung ra một cước, đá y bay vào trong đám người.

Mọi người kinh hãi, đỡ lấy Bành Đại Chính. Chỉ thấy Kim thái tử trên đài chậm rãi dùng một chiếc khăn bằng tơ lụa lau kim kiếm, đồng thời cười lạnh nói:

- Máu của tên này sao lại bẩn như vậy!

Trong đám đông lại có một người hét lớn:

- Mẹ kiếp, người bốt nông cuồng đi, lão tử liều mạng với người!

Chỉ thấy một hán tử cường tráng mặc áo tím đeo dao găm phi thân lên đài, chính là Hoài Bắc Từ Châu sát thủ, “Nhân nghĩa nghèo nàn đều không giết”, “Đan Dao Đoạn Nhận” Tào Thất.

Bổ đầu và sát thủ vốn là bạn tốt.

Tính tình của Bành Đại Chính rất cứng cỏi, vừa lúc Tào Thất này cũng là người rất chính nghĩa. “Sự nghiệp” của bọn họ, một người đại biểu vương pháp, một người mạo phạm vương pháp, nhưng việc làm lại đều như nhau.

Trừ bạo an dân.

Cho nên Bành Đại Chính chưa bao giờ làm khó Tào Thất, Tào Thất trước giờ cũng không gây chuyện với Bành Đại Chính.

Có lúc Bành Đại Chính biết rõ đối phương phạm tội, nhưng không có chứng cứ xử theo luật pháp, đành phải lén mời Từ Châu sát thủ Tào Thất này diệt trừ đối phương.

Cho nên người võ lâm Hoài Bắc đều rất tôn kính hai vị bồ đầu và sát thủ này.

Mà cặp bồ đầu và sát thủ này lại không đối lập giống như bình thường, ngược lại trở thành bằng hữu thân thiết.

“Sáp Sí Nan Phi” Bành Đại Chính vừa chết, Tào Thất lập tức xông lên lôi đài.

Lúc Tào Thất xông lên, liền nghe được Sử Văn Thánh nói:

- Tổng Kim tử võ so tài, đọ so tài thứ hai, trận đầu, Kim thái tử thắng Bành Đại Chính, trận thứ hai...

Sau đó y không nghe được gì nữa.

Vĩnh viễn không nghe được.

Bởi vì lúc y còn chưa đặt chân xuống đài, Kim thái tử đã hóa thành một vệt sáng vàng xông tới, hai thanh kim kiếm một trái một phải đâm vào hai sườn của y, giống như đụng vào nhau trong người y.

Y lập tức té xuống, máu rơi dưới đài, kèm theo một tiếng hét thảm.

Lúc này Sử Văn Thánh lại tiếp tục nói:

- Kim thái tử của phe Kim thắng Tào Thất, đã liên tục thắng hai trận...

Mọi người lập tức giận dữ, ào ào đứng dậy, nóng lòng muốn lên. Bỗng nghe một người cao giọng nói:

- Chờ đã, không nên hi sinh vô ích!

Một người khác chậm rãi nói:

- Để hai ta lãnh giáo cao chiêu của Kim thái tử!

Hai người này vừa lên tiếng, liền lấn áp lời của những người khác. Mọi người vừa nhìn, trông thấy hai người lười nhác đứng ra, chính là Bất Đồng đạo nhân và Hóa Hôi hòa thượng.

Mặt trời đã không còn nóng bức, nghiêng về phía tây nấp trong đám mây, giống như một miếng bông vải thấm nước yếu ớt mà phát sáng.

Cờ lớn của hai nước Tống Kim treo trên cột cờ, dưới nắng chiều vẫn tung bay phần phật.

Hóa Hôi, Bất Đồng đã lên lôi đài.

Dưới đài lập tức yên lặng như tờ.

Hóa Hôi hòa thượng bỗng nói:

- Hai năm trước, chúng ta ở Đông Hải gặp được Long đại hiệp, biết y là cao thủ kiếm đạo, cho nên không nhận được mời y so kiếm, kết quả là...

Bất Đồng đạo nhân cười nhạt nói:

- Hai ta mới biết, núi cao còn có núi cao hơn, trong vòng năm trăm chiêu Long đại hiệp đã phá vỡ song kiếm hợp bích của chúng ta.

Hóa Hôi hòa thượng nói:

- Đúng vậy, cho nên chúng ta rất bội phục thành tựu kiếm thuật của Long đại hiệp. Cũng vì vậy, trong hai năm qua chúng ta đã khổ công nghiên cứu hai loại kiếm thuật “Trường Thanh”, “Trường Lạc”, từ bảy thức tăng lên mười tám thức.

Bất Đồng đạo nhân nói:

- Cho dù lúc này Long đại hiệp muốn so chiêu với bọn ta, chúng ta cũng có thể nắm chắc trong vòng ba trăm chiêu đánh bại y.

Chỉ thấy Long Tại Điền dưới đài không ngừng gật đầu, lại nói không ra lời.

Tuy trước kia y đã đánh bại Hóa Hôi, Bất Đồng, nhưng vừa rồi y chính mắt nhìn thấy hai người này dùng một kiếm đánh bại huynh đệ Hồ Tang, liền biết bọn họ đã tiến bộ rất nhiều, mình đã không phải đối thủ của bọn họ.

Hóa Hôi hòa thượng tiếp tục trầm tư nói:

- Sở dĩ chúng ta không tái đấu với Long đại hiệp, là vì y đức cao vọng trọng, nhân nghĩa thiên hạ, kiếm thuật tức là tâm thuật. Nếu bàn về tâm kiếm, chúng ta đã không bằng y, sao phải khổ cực tìm y so kiếm hữu hình.

Bất Đồng đạo nhân gật đầu nói:

- Cho nên chúng ta vẫn không tìm Long đại hiệp so kiếm, lại đi theo bên cạnh y, học tập kiếm vô hình.

Sắc mặt Hóa Hôi hòa thượng đột nhiên nghiêm túc, nói:

- Nhưng hôm nay...

Bất Đồng đạo nhân cũng đổi sắc, nói nhanh:

- Người đã đánh Long đại hiệp bị thương...

Hóa Hôi hòa thượng nói tiếp:

- Chúng ta muốn cùng người...

Bất Đồng đạo nhân nói:

- Quyết trận sinh tử!

Vừa dứt lời, hai người đã giống như bướm bướm bay sang trái phải.

Lúc bay đi, một kiếm bích ngọc, một kiếm hoàng ngọc giáp công, nhanh như tia chớp.

Kim kiếm trên tay phải Kim thái tử gạt văng bích ngọc kiếm, kiếm trên tay trái ngăn cản hoàng ngọc kiếm.

Kiếm thế của Hóa Hôi hòa thượng xoay chuyển, hoàng ngọc kiếm chém ngược vào cổ tay Kim thái tử.

Kiếm thế của Bất Đồng đạo nhân vòng lại, bích ngọc kiếm đâm vào ngón cái của Kim thái tử.

Kim kiếm của Kim thái tử lượn vòng giữa ngón tay và bàn tay, đánh văng hai kiếm.

Hóa Hôi hòa thượng trầm cổ tay xuất kiếm, kiếm quét vào cẳng chân Kim thái tử.

Bất Đồng đạo nhân rung kiếm khoanh tròn, đâm vào dưới nách Kim thái tử.

Kim thái tử hét lớn một tiếng, song kiếm múa đến áo trời không vết vá, che kín tất cả sơ hở.

Nhưng Hóa Hôi hòa thượng cũng không thềm nhìn, mũi kiếm nhanh chóng đâm vào tai phải Kim thái tử.

Bất Đồng đạo nhân động thân lật kiếm, kiếm chém vào mắt cá chân Kim thái tử.

Kim thái tử kinh hãi lui lại, suýt soát cản được. Hóa Hôi, Bất Đồng lại vọt lên, trong chớp mắt đã đánh ra ba mươi chiêu, khiến Kim thái tử không có cơ hội phản kích chiêu nào.

Hai người Hóa Hôi hòa thượng và Bất Đồng đạo nhân vốn bản tính lười nhác, không để ý tới thế sự, tâm trong ý sáng, bình sinh không có truy cầu gì, chỉ thích dạo chơi nhân gian. Cho đến năm năm trước, bọn họ tại đỉnh Hành Sơn nhìn thấy “Kiếm Tuyệt” Dịch Thủy Hàn đánh bại “Dương Mi Kiếm” Sở Quan Ngọc, cho rằng đó là đỉnh cao của kiếm bình sinh nhìn thấy. Từ đó Hóa Hôi, Bất Đồng vui đầu trong kiếm đạo, quên ngày quên tháng.

Hai người này vốn trời sinh thông minh, ngộ tính rất cao, chỉ trong ba năm kiếm thuật của bọn họ đã có danh xưng “Trường Lạc”, “Trường Thanh”.

Nguyên nhân là vì bọn họ không chỉ luyện kiếm, hơn nữa còn tu kiếm thuật, xem danh kiếm, lại ngộ kiếm lý, hiểu kiếm khí, cho nên thành tựu cao hơn người khác, tiến bộ nhanh hơn người khác.

Không ngờ hai năm trước bọn họ dạo chơi Đông Hải, gặp được Hoài Bắc đại hiệp Long Tại Điền giảng kiếm ở Hoài Thủy, khí phách nổi lên, bèn mời y so tài học hỏi. Bởi vì kiếm chiêu của Hóa Hôi, Bất Đồng rèn luyện còn chưa đến nơi đến chốn, cuối cùng kinh nghiệm ứng biến không đủ, bị Long Tại Điền một kiếm đánh bại.

Sau trận so tài này, Hóa Hôi, Bất Đồng lại trở thành bằng hữu của Long Tại Điền, hai năm qua không rời khỏi khu vực Hoài Bắc. Nhưng bọn

họ cũng biết kiếm pháp của mình còn có khuyết điểm, vì vậy tăng cường luyện tập, công lực tăng mạnh, lại sáng tạo ra mười tám thức. Mười tám thức này được xưng là “mười tám kiếm đánh không suy nghĩ, chẳng quan tâm trúng người hay không”.

“Mười tám kiếm đánh không suy nghĩ, chẳng quan tâm trúng người hay không” này, đặc điểm là một khi triển khai sẽ liền mạch lưu loát, khiến người khác không có cơ hội xuất chiêu, cũng mặc kệ có thành kiếm chiêu hay không, hoặc là có trúng chỗ hiểm hay không, kiếm thế quét kéo đâm ấn, điểm vòng cuốn dặt đều không quan trọng, chỉ cần đả thương kẻ địch là được.

Một khi kẻ địch bị thương, sẽ dễ dàng đối phó hơn.

Tóm lại bộ kiếm pháp này một khi sử dụng, đảm bảo kiếm chiêu chặt chẽ, đối phương tuyệt đối không cơ hội phản công.

Đã không có cơ hội phản công, cũng chỉ có đường thua.

“Ứng Yến Song Sát kiếm pháp” của Kim thái tử, kiếm chiêu ác liệt, kiếm thế vô song, nhưng vừa bắt đầu đã bị Hóa Hôi, Bất Đồng chiếm được tiên cơ, cũng không có cách nào phản kháng.

Kim thái tử đành phải đổi công thành thủ, Song Sát kiếm chuyển cương thành nhu, hóa dương thành âm, toàn thân không có sơ hở. Nhưng Trường Thanh, Trường Lạc song kiếm lại không tấn công vào chỗ hiểm, khiến Kim thái tử chật vật vô cùng, chỉ có thể thủ chứ không thể công. Chẳng hạn như hai chiêu “Ứng Phi Thiên Lý”, “Yến Tiễn Tây Hồ” này của Kim thái tử, một trên một dưới, che chắn đến mức giọt nước không lọt. Nhưng mũi kiếm của Hóa Hôi không đâm vào huyết thái dương của hắn, mà lại cắt vào tai hắn, lưỡi kiếm của Bất Đồng không chém vào eo hắn, mà lại đâm vào bên khuỷu tay hắn, khiến Kim thái tử loạng choạng lui lại, thiếu chút nữa đã trúng chiêu, trong lòng thầm kêu nguy hiểm.

Kim thái tử chỉ có thể chờ kiếm thế của Hóa Hôi, Bất Đồng dùng hết, sẽ toàn lực phản kích.

Không ngờ Hóa Hôi, Bất Đồng đã sớm lường trước, kiếm thế của Hóa Hôi vừa hết, kiếm thế của Bất Đồng đột nhiên mạnh lên, đến khi kiếm thế của Bất Đồng suy yếu, ánh kiếm của Hóa Hôi lại bùng sáng, khiến Kim thái tử tránh trái đờ phải. Mười tám kiếm này của Hóa Hôi, Bất Đồng đã dùng đến bốn lần, không tổn thương được Kim thái tử, nhưng Kim thái tử cũng không thể phản công.

Kim thái tử sốt ruột, cứ đánh tiếp như vậy cũng không phải biện pháp.

Hắn biết chỉ cần kiếm thế phối hợp chặt chẽ của hai người Hóa Hôi, Bất Đồng hơi dừng lại, hắn sẽ có biện pháp giành lại tiên cơ, toàn lực phản kích.

Nhưng ngay cả một chút cơ hội như vậy cũng không có, hoàn toàn không có.

Thực ra trong lòng Hóa Hôi, Bất Đồng cũng đang nôn nóng.

Bọn họ đã sử dụng bộ kiếm pháp này gần xong lần thứ năm, nhưng vẫn không đả thương được đối phương, cứ đánh tiếp như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Trong lòng Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân đều có một ý niệm chung, chỉ cần có cơ hội sống sót, bọn họ nhất định phải nghĩ cách tăng cường bộ kiếm pháp này.

Lúc này đã đến chiêu thứ tám mươi tám.

Kiếm của Hóa Hôi chém vào ngón tay út của Kim thái tử, kiếm của Bất Đồng lại cắt vào ngón chân.

Nếu tấn công bất kỳ chỗ nào khác, Kim thái tử đều có thể phòng thủ được.

Nhưng hai kiếm này tại sao, tại sao cứ luôn muốn cắt vào ngón tay, chém vào ngón chân? Hai kiếm này lại không thể không thủ, Kim thái tử đành phải dùng một chiêu “Ứng Lạc Yển Trầm” ngăn cản hai kiếm.

Mà Hóa Hôi, Bất Đồng cũng lập tức đánh ra chiêu thứ tám mươi chín.

Hóa Hôi nương theo kiếm kinh đâm vào mạch môn Kim thái tử.

Bất Đồng dựa theo kiếm đạo chém vào môn Kim thái tử.

Hai người một trước một sau, dán vào thân kiếm của Kim thái tử đánh bọc sườn.

Không ngờ ngay lúc này hai tiếng “ong ong” vang lên, kim kiếm của Kim thái tử dài khoảng một thước ba tấc lại biến thành một thước bảy tấc.

Hóa Hôi, Bất Đồng đồng thời nhảy về phía sau, nhưng đã không kịp, song kiếm đâm vào ngực bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng lui lại rất nhanh, kiếm vào ba phân liền dùng tay áo gạt ra, bay ngược về sau.

Kim thái tử một chiêu đắc thủ, song kiếm rời tay ném ra, bay theo Hóa Hôi, Bất Đồng.

LẠC NHẬT ĐẠI KỶ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 18 : Cờ Lớn Tung Bay

Biến hóa đột ngột này đến từ cơ quan trong song kiếm của Kim thái tử.

Hóa Hôi, Bất Đồng bay ngược rất nhanh, nhưng song kiếm cũng đuổi theo nhanh không kém.

Hóa Hôi, Bất Đồng giữa không trung hét lên một tiếng, tăng tốc thân pháp. Bọn họ không có cả thời gian thu kiếm ngăn cản, chỉ có thể bay ngược về sau.

Bay lui như vậy, Hóa Hôi, Bất Đồng song song bay qua lôi đài, lướt qua trên đầu mọi người, nhưng thế tới của kim kiếm vẫn không dừng, lưng hai người đụng trúng hai cây cột.

Hóa Hôi, Bất Đồng công lực rất cao, vừa đụng vào lập tức gãy cột. Đó vốn là cột cờ, dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ, hai lá cờ lớn đồng thời đổ xuống, tung bay trông rất đẹp mắt.

Lúc này Hóa Hôi, Bất Đồng kinh sắp hết, thế đã chậm, sắp rơi xuống đất. Cũng vào lúc này, hai thanh kim kiếm kêu “vù” một tiếng, bay trở về lôi đài, rơi vào trong tay Kim thái tử.

Nguyên nhân chỉ có Kim thái tử biết, lực đạo do hãn phát ra cũng đã sắp hết, nếu tiếp tục đuổi theo, không chừng hai thanh kiếm này sẽ rơi vào tay người Tống. Mà sư nương của hãn yêu quý nhất hai thanh kiếm này. Kim thái tử cũng không có gan chọc giận sư nương, bởi vì sư nương của

hắn trong một lần tức giận, đã xé nát mười một người sống sờ sờ, ném vào trong lửa.

Mặc dù hắn là người được Tây Vực Kim Yển sủng ái nhất, cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Dù sao Hóa Hôi, Bất Đồng đã bị ép xuống đài.

Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân thoát khỏi hiểm cảnh, mũi chân điểm đất, máu tươi nhỏ xuống, sắc mặt tái nhợt, lão đảo muốn ngã.

Lúc này quần chúng sôi sục. Hóa Hôi hòa thượng khàn giọng nói:

- Vô sỉ!

Bất Đồng đạo nhân ôm vết thương, quát lên:

- Gian trá!

Kim thái tử đứng trên lôi đài, thong thả nói:

- Nhưng các người đã bị thua.

Chợt nghe Sử Văn Thánh trên đài lớn tiếng nói:

- Tổng kim tử võ hiệp thứ hai, Kim thái tử thắng liên tiếp ba trận, nếu thắng thêm một trận, lần so tài này xem như phe Kim thắng lợi.

Bảy trận hiệp đầu là hai thắng hai bại ba hòa.

Hiệp hai này vừa bắt đầu, phe Tống đã thua ba trận, trừ khi có thể thắng liên tiếp bốn trận, nếu không chắc chắn sẽ thua.

Thắng liên tiếp bốn trận, làm sao có thể?

Kim thái tử trên đài đã trở thành biểu tượng bất bại.

Cuồng vọng, ngạo mạn, tự đại, lãnh khốc, thâm trầm.

Tín Vô Nhị giận dữ hét lên:

- Không thể tính như vậy.

Kim thái tử mỉm cười nói:

- Các người có thể tiếp tục lên đánh, nước Tống các người vẫn còn một trận.

Trong lòng Hóa Hôi, Bất Đồng cũng biết rõ, nếu không phải vừa rồi ngay từ đầu đã chiếm được tiên cơ, tuyệt đối không thể dồn ép được Kim thái tử.

Mà lần này đi lên, Kim thái tử sẽ không cho bọn họ cơ hội.

Huống hồ bọn họ đều đã bị thương không nhẹ.

“Song Sát kiếm pháp” của Kim thái tử, bọn họ không thể chống đỡ được.

Kim thái tử mặc dù gian trá, nhưng chỉ xuất thủ một chiêu đã khiến Hóa Hôi, Bất Đồng bị thương, kiếm pháp mạnh, ác, chuẩn, Hóa Hôi, Bất Đồng không thể tiếp được.

Thực ra Kim thái tử đã sớm sinh lòng tàn nhẫn, muốn giết hai người bọn họ, cho nên mới cất tiếng chế nhạo, kích động bọn họ lên đài lần nữa.

Quả nhiên Bất Đồng đạo nhân không kiềm chế được kêu lên:

- Được, đánh lại thì đánh lại!

Chợt nghe được một người trầm giọng nói:

- Để ta lên!

Mọi người xông xáo một trận. Hóa Hôi, Bất Đồng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên áo đen gạt mọi người ra, từ từ bước đến lôi đài.

Hóa Hôi, Bất Đồng đều giật mình, thầm nghĩ: “Ngã Thị Thù?”

Sở dĩ bọn họ kinh ngạc, là vì vừa rồi Ngã Thị Thù đã bị thương nặng, hiện giờ còn có thể đứng được, lại giống như đã hồi phục hơn phân nửa, muốn khiêu chiến Kim thái tử.

Hóa Hôi, Bất Đồng tự biết không thể thắng trận này, nhưng Ngã Thị Thù thì sao? Hắn có thể sao?

Hơn nữa hắn đã bị thương.

Mà trận tỷ thí này nếu như thất bại, Đại Tổng chẳng khác nào thua cuộc.

Hóa Hôi, Bất Đồng do dự một hồi. Mọi người châu đầu ghé tai, nói nhỏ với nhau:

- Tốt, đại hiệp Ngã Thị Thù đi ra, đánh cho hắn một trận!

- Đánh cho tên chó Kim này cút về đi!

- Nhưng y đã bị thương.

- Y có thể làm đối thủ của Kim thái tử sao?

Những lời này cũng là suy nghĩ trong lòng Hóa Hôi, Bất Đồng hiện giờ.

Ngã Thị Thù vất vả gạt ra mọi người, giả vờ như không hề cố sức, bởi vì kẻ địch của hắn đang ở trên lôi đài, âm thầm nhìn chăm chăm vào hắn.

Chẳng biết vì sao, trong lòng hần lại hơi hốt hoảng, không biết Kim thái tử có nhìn ra hần đã bị nội thương rất nặng hay không.

Hần nhất định phải gắng gượng, bởi vì hần biết, cho dù Hóa Hôi, Bất Đồng đi lên cũng chắc chắn phải chết.

Mình cũng vậy.

Nhưng mình có thể liều mạng.

Nếu bàn về liều mạng, ở nơi này không ai có thể qua được hần.

Hần cũng biết với võ công và thể chất của mình hiện giờ, muốn thắng được Kim thái tử là chuyện vọng tưởng.

Hần đi lên để liều mạng.

Hần chỉ muốn thừa dịp Kim thái tử không đề phòng, ném đối phương xuống đài.

Nếu như vận khí tốt, hần còn có thể dùng một mạng đổi một mạng.

Hần từng bước từng bước đi tới, xem ra dũng cảm quyết đoán, nhưng thân thể di động mỗi bước đều đau đến thấu tim.

Lúc này hần cần điều tức, nhưng quốc gia lại cần hần đi liều mạng.

Khi Ngã Thị Thùy quyết định một chuyện, trong thiên hạ ngoại trừ một người, không ai khác có thể ngăn cản hần.

Thẩm Thái Công cũng không thể.

Nhưng vào lúc này, y là người duy nhất có thể nói với Ngã Thị Thùy mấy câu.

Y cũng mặc kệ Ngã Thị Thùy có nghe được vào tai hay không.

- Nếu như người chết, ta cũng sẽ không sống nữa.

Thẩm Thái Công đương nhiên nhìn ra Ngã Thị Thùy tuyệt đối không phải đối thủ của Kim thái tử, cũng nhìn ra được thương thế của Ngã Thị Thùy nặng đến đâu, càng nhìn ra được dụng ý của Ngã Thị Thùy.

Liều mạng.

Nếu liều không mất mạng người khác, vậy sẽ mất mạng của mình.

Nhưng y không ngăn cản được Ngã Thị Thùy, đành phải để Ngã Thị Thùy đi.

Người có thể ngăn cản được Ngã Thị Thùy vẫn chưa đến.

Thẩm Thái Công chỉ có thể quyết định một chuyện, nếu Ngã Thị Thùy chết mà Kim thái tử vẫn còn sống, y sẽ là người thứ hai đi lên liều mạng.

Đây là những gì y muốn nói.

Trong lòng Kim thái tử thầm cười.

Hắn vừa nhìn đã biết Ngã Thị Thùy bị thương thế nào, càng nhìn ra được Ngã Thị Thùy lên để liều mạng.

Đại giang nam bắc, Ngã Thị Thùy là đệ nhất hảo thủ liều mạng.

Năm đó hắn từng dùng một chưởng chặt đứt cánh tay của “Thiết Quyền” Khuất Lô.

Nếu có người võ công tương đương với Ngã Thị Thùy, giao đấu với hắn thì chắc chắn sẽ bại.

Bởi vì Ngã Thị Thùy dám liều mạng.

Những chuyện này Kim thái tử đều đã nghe nói, nhưng hãn vẫn trấn định như trước.

Bởi vì võ công của hãn không chỉ ngang ngửa với Ngã Thị Thùy, càng bởi vì Song Sát kiếm của hãn sẽ không để Ngã Thị Thùy có thời gian liêu mạng.

Hãn chỉ đang chờ Ngã Thị Thùy lên tìm chết, chờ Sử Văn Thánh nói ra câu “nước Đại Kim tỷ võ toàn thắng”.

Mặt trời chiều ngả về phía tây.

Mặt trời chiếu rọi cái bóng của hai cột cờ kéo dài trên đất.

Mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào lô đài, Kim thái tử nhàn nhã đứng ở trên, Ngã Thị Thùy từng bước từng bước đi đến bên lô đài.

Ngã Thị Thùy nhìn lên trên một cái. Mọi người biết, một trận chiến vô cùng thảm liệt, quyết định thắng bại đã sắp bắt đầu.

Một khi Ngã Thị Thùy lên đài, dù có sét đánh cũng sẽ không xuống, trừ khi đã có thắng bại, thắng bại của hai nước Tống, Kim.

Ánh mắt của Ngã Thị Thùy và Kim thái tử giao nhau, giống như bốn tia chớp giao kích. Ngã Thị Thùy chỉ cảm thấy rùng mình, trong lòng chấn động, nhưng hãn lập tức quyết định, trước khi mất đi dũng khí hãn nhất định phải đứng trên lô đài.

Vì vậy hãn lập tức muốn phi thân lên đài.

Chợt nghe Sử Văn Thánh chậm rãi nói:

- Tống kim tỷ võ so tài, hiệp hai trận thứ tư, cũng có thể là trận cuối cùng, Kim thái tử Trầm Ưng của phe Kim đấu với Ngã Thị Thùy của phe Tống...

Ngay lúc này, một tiếng ngựa hí bỗng cắt ngang lời nói của Sử Văn Thánh, cũng chặn đứng thân hình của Ngã Thị Thùy.

Một tiếng tuấn mã hí dài vang lên từ phía ngoài lô đài, mang theo bao nhiêu phong trần, bao nhiêu phấn chấn.

Ngựa hí vang lừng, vó ngựa phi nhanh, một người một ngựa, áo trắng tung bay, người và ngựa đã liền thành một đường, lúc lướt qua cột cờ nhanh như chớp vó lấy hai đoạn cột gãy.

“Tống!”

“Kim!”

Người này trái phải hai cờ, tuấn mã phi nhanh, gió lớn thổi tới, giống như y có một đôi cánh chim. Mọi người đều ngạc nhiên nhường ra một con đường.

Tuấn mã phi nhanh đến lô đài, đột nhiên dừng lại, hí dài một tiếng, không ngừng đạp vó. Mà người trên ngựa quả thật giống như có một đôi cánh, cầm theo hai lá cờ lớn, đã bay lên đài trước Ngã Thị Thùy.

Kim thái tử vừa thấy thân pháp của người này, sắc mặt liền biến đổi.

Kiểm trong tay hấn lập tức biến mất, hai bàn tay bay lượn đánh ra.

“Khinh Yên chưởng!”

Trong nháy mắt đã đánh ra ba mươi sáu chưởng.

Người này trên tay cầm hai lá cờ lớn, tung bay phần phật, trên dưới múa lên. Chưởng lực của Kim thái tử đều đánh vào mặt cờ, dùng nhẹ chế nhẹ, lại không phát sinh bất kỳ uy lực nào. Ba mươi sáu chưởng trong nháy mắt đã qua, lúc này Sử Văn Thánh mới kịp kinh hô một tiếng:

- Phương Chấn Mi!

Ba chữ này vừa thốt lên, khiến cho dưới đài xôn xao một trận.

Ngã Thị Thùy dưới đài cuối cùng dừng lại, trong mắt cũng tràn đầy thần thái.

Người duy nhất có thể ngăn cản hẳn lên đài cuối cùng đã đến.

Ba mươi sáu chương vừa qua, hai lá cờ lớn vừa vặn quấn lấy hai bàn tay Kim thái tử, kéo một cái, cuốn một cái, rút một cái, rung một cái, lại đẩy một cái.

Lúc kéo, Kim thái tử bật hơi cao giọng, đứng vững bộ pháp, lại không kéo hẳn được.

Lúc cuốn, kinh đạo đột nhiên biến đổi, Kim thái tử vội vàng thay đổi trọng tâm, nhưng thân thể vẫn không kìm được nghiêng qua một bên.

Lúc rút, kinh lực của hai lá cờ hoàn toàn tương phản, Kim thái tử tụ lực vào thân dưới, vẫn không bị ngã.

Lúc rung, lực rút hoàn toàn biến mất, Kim thái tử không kìm được bắn ngược lại.

Lúc đẩy, cờ trái nặng cờ phải nhẹ, lực đạo vừa vặn đẩy Kim thái tử ra ngoài lôi đài. Kim thái tử vội vàng chụp một cái, không ngờ tay trái đối phương chợt lỏng ra, Kim thái tử nắm được một lá cờ, bay ra ngoài lôi đài, giữa không trung liên tục lộn nhào ba vòng, cuối cùng hóa giải lực đẩy, bồng bênh đáp xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, hai lá cờ này đã biến đổi năm loại thủ pháp xảo diệu, cuối cùng ép Kim thái tử ra ngoài lôi đài.

Kim thái tử đáp xuống đất, mới phát hiện trên tay đang cầm một thứ, vội buông tay ra, lá cờ Kim kia liền đập lên đầu hẳn.

Kim thái tử vừa xấu hổ vừa giận dữ, lui lại hai bước, tránh khỏi lá cờ. Hắn đưa mắt nhìn, chỉ thấy người áo trắng trên đài chân trái hình cung, chân phải hình tên, hai tay một nâng một đâm, “phụp” một tiếng cắm cờ Tống lên lôi đài. Dưới ánh tà dương chiếu rọi, lá cờ Tống này vẫn ở trên đài, tung bay phần phật.

Người áo trắng trên đài tay áo phất phơ, mặc dù y phục dính không ít bụi bặm, giống như phong trần mệt mỏi, bôn ba chạy đến, áo quần tóc tai đều rối loạn, không ngừng thở dốc, nhưng thần sắc vẫn tự nhiên, nhìn Kim thái tử dưới đài chấp tay cười nói:

- Đắc tội rồi!

Kim thái tử giống như chợt tỉnh khỏi mộng, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra ba chữ:

- Phương... Chấn... Mi?

Người trên đài cười nói:

- Chính là tại hạ.

Dưới đài tiếng hoan hô như sấm dậy, cả ngàn cái miệng đều đang hò hét, ngay cả bản thân cũng không nghe mình đang nói gì, chỉ biết là hưng phấn vui sướng.

Phương Chấn Mi một chiêu năm biến hóa, đã ép Kim thái tử Trầm Ưng xuống đài.

Ngay cả Ngã Thị Thùy trên mặt cũng có ý cười.

Thẩm Thái Công không nhịn được la hét nhảy nhót, một chưởng đánh vào vai Bao Tiên Định bên cạnh.

Bao Tiên Định vốn đã bị thương, một chưởng này động đến vết thương, liền kêu lên một tiếng “hự”, vừa lúc y đang muốn kêu “tốt”, cho nên vừa đau vừa vui cùng kêu lên, người khác cũng không biết y đang nói gì.

Đám người Hạ Hầu Liệt, Khách Lạp Đồ đều biến sắc, mà sắc mặt Hoàn Nhan Trạc lại như tro tàn.

Phương Chấn Mi ba lần đuổi hăn ra khỏi biên cảnh nước Tống lại xuất hiện.

Nhưng Phương Chấn Mi trên lôi đài biết, hăn lần này một chiêu đắc thủ, là do Kim thái tử đã sơ ý xem thường.

Phương Chấn Mi sở dĩ bách chiến bách thắng, luôn luôn không bại, có một phần liên quan đến tính cách của hăn.

Hăn chưa bao giờ coi thường bất cứ người nào.

Huống hồ là kẻ địch.

Cho nên hăn có thể dùng một chiêu ép Kim thái tử xuống đài, nhưng nếu không dùng phạm vi lôi đài để phân thắng bại, đánh tiếp cũng chưa biết thế nào.

Điểm này trong lòng Phương Chấn Mi và Kim thái tử đều hiểu rõ.

Lúc này Sử Văn Thánh khàn giọng nói:

- Tống kim tử võ so tài, hiệp hai trận thứ tư, Phương Chấn Mi của phe Tống thắng Kim thái tử của phe Kim.

Kim thái tử đột nhiên hung ác nhìn lướt qua trên đài nhanh như chớp. Thấm Thái Công lập tức nắm lấy cơ hội, nhanh chóng và đơn giản nói cho Phương Chấn Mi biết tình hình trước mắt:

- Hiệp đầu chúng ta hai thắng hai bại ba hòa, cho nên xem như bất phân thắng bại. Hiện giờ lại so tài hiệp hai, Kim Trầm Ưng đã liên tục thắng ba trận, vừa rồi người đã lấy lại một trận.

Phương Chấn Mi gật đầu, hẳn biết ít nhất phải thắng liên tục ba trận nữa, mới có thể giành được phần thắng, chỉ cần thua một trận thì phe Tống xem như thất bại.

Thấm Thái Công tiếp tục nói:

- Tích Vô Hậu đấu với Tín nhị hiệp, cả hai đều bị thương. Ta đấu với Khách Lạp Đồ, Ngã Thị Thùy đấu với Hạ Hầu Liệt, đều là lưỡng bại câu thương. Bao nhị hiệp đấu với Hoàn Nhan Trạc, cũng là ngọc đá đều tan. Long đại hiệp bị Kim Trầm Ưng đánh trọng thương. La Thông Bắc, Bành Đại Chính, Tào Thất đều bị Kim Trầm Ưng giết chết. Trận trước đó, Hóa Hôi, Bất Đồng cũng bị Kim thái tử đả thương xuống đài...

Nghe đến đây, Phương Chấn Mi lại không có ý cười, do mình đến chậm mới khiến cho nhiều anh hùng đổ máu như vậy.

Kim thái tử dưới đài đột nhiên cười nói:

- Người muốn báo thù cho bọn chúng, đúng không?

Phương Chấn Mi lạnh nhạt cười nói:

- Ta chỉ hi vọng người không lên đài.

Kim thái tử hỏi:

- Tại sao?

Phương Chấn Mi nói:

- Bởi vì đến giờ ta vẫn chưa giết người.

Lúc nói câu này, sát khí chột hiện.

Kim thái tử biến sắc, nhưng vẫn có thể bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Người đã chạy rất xa đúng không?

Phương Chấn Mi nói:

- Đúng vậy.

Hai người cách nhau ba bốn trượng, nói chuyện giống như bình thường, nhưng trong vòng hai mươi trượng mọi người đều có thể nghe rõ lời nói của bọn họ.

Kim thái tử hỏi:

- Nhất định rất mệt chứ?

Phương Chấn Mi nói:

- Làm phiền đã quan tâm!

Kim thái tử lại hỏi:

- Chẳng biết công lực có giảm không?

Phương Chấn Mi lại cười nói:

- Ta cũng không phải bán vải, không có gì để giảm cả.

Kim thái tử thong thả xoay người, đi đến chỗ của mình, ngồi xuống, thâm trầm nói:

- Vậy ta cũng không vội đấu với ngươi, chúng ta đánh trận cuối cùng thì tốt hơn.

Nên biết Kim đã thắng ba trận, Tống chỉ mới thắng một trận, ít nhất phải thắng hai trận nữa mới có thể cầm hòa, khi đó thắng bại sẽ nằm ở trận thứ bảy, cũng là trận cuối cùng.

Nếu Kim thái tử nóng lòng đánh trận thứ năm, sau đó thất bại, vậy trận thứ sáu, thứ bảy phe Kim cũng không ai có thể chế ngự được Phương Chấn Mi.

Cho nên Kim thái tử cũng không vội đánh.

Hơn nữa Phương Chấn Mi trải qua đường sá xa xôi, lại đánh trận bốn, năm, sáu, cho dù có thể thắng, đến trận thứ bảy e rằng chân lực cũng giảm sút, khi đó Kim thái tử mới ra đòn chí mạng, dùng khoé đấu mệt.

Phương Chấn Mi đột nhiên cười nói:

- Ta đã lặn lội đường xa.

Kim thái tử lạnh nhạt nói:

- Ta biết.

Phương Chấn Mi cười hỏi:

- Nhưng vì sao ta lại bôn ba? Chạy đến nơi nào? Thái tử có biết không?

Sắc mặt Kim thái tử không biểu tình nói:

- Xin được nghe kỹ!

Phương Chấn Mi cười cười nói:

- Ta đi núi Ngũ Long ở Thái Thạch.

Sắc mặt Kim thái tử đột nhiên trắng bệch. Phương Chấn Mi nói tiếp:

- Trước miếu sơn thần.

Môi của Kim thái tử mấp máy, nhưng lại nói không ra lời.

Phương Chấn Mi tiếp tục nói:

- Bởi vì hôm nay có người phục kích ở miếu sơn thần, muốn mưu hại Ngu Doãn Văn tướng quân, may nhờ đám người Trương phó tướng, Ninh đại nhân liều chết bảo vệ. Hung đồ là ai, chắc hẳn thái tử biết được?

Kim thái tử muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng chỉ cười khan một tiếng.

Phương Chấn Mi cười dò hỏi:

- Chắc hẳn Kim thái tử cũng quan tâm đến tung tích bọn họ?

Kim thái tử lại cười lạnh một tiếng.

Phương Chấn Mi nói:

- Kim thái tử không cần lo lắng, Ngu tướng quân đã được Ninh đại nhân bảo hộ, trở lại quân doanh Thái Thạch. Còn về tám vị đồng môn của thái tử, năm người đã chạy trốn, Thanh Yên, Thanh Tùng bụng làm dạ chịu, rơi xuống sườn núi bỏ mình, Thanh Phong, Thanh Diệp thì đã bị bắt chịu tội.

Mọi người nghe được Phương Chấn Mi cười nói lại tiết lộ một đoạn nội tình như vậy, không kìm được kinh hãi. Khi nghe được Ngu tướng quân không sao, trong lòng mới thầm kêu nguy hiểm, trán đều đổ mồ hôi.

Ánh mắt Kim thái tử chớp lên, quát lớn:

- Phương Chấn Mi, người phá hư chuyện tốt của ta!

Sau đó lại dùng ngôn ngữ Tây Tạng nói mấy câu. Vừa nói xong, Khách Lạp Đồ lập tức hét lớn một tiếng, bóng đỏ lóe sáng, đã bay lên lôi đài.

Kim thái tử cuối cùng đã không nhịn được, bảo Khách Lạp Đồ đánh với Phương Chấn Mi trước.

Kim thái tử không gọi Hoàn Nhan Trạc, một là vì Hoàn Nhan Trạc bị thương khá nặng, hai là vì Hoàn Nhan Trạc từng ba lần bị Phương Chấn Mi trục xuất khỏi Trung Nguyên, trong lòng rất e ngại Phương Chấn Mi.

Mà những lời vừa rồi của Phương Chấn Mi, vốn là để kích động Kim thái tử ra tay.

Bởi vì hãn lộ đường xa, cần phải nghỉ ngơi thời gian dài, còn nếu chỉ nghỉ một lát thì sẽ càng cảm thấy mệt mỏi, mà dưỡng khí và lực lượng tích tụ trên đường cũng sẽ dần dần biến mất.

Cho nên hãn muốn nhanh chóng kích động Kim thái tử ra tay.

Kim thái tử mặc dù chưa ra tay, nhưng cuối cùng đã phái người lên.

- Tổng Kim tử võ so tài, hiệp hai trận thứ năm, Bạch Y Phương Chấn Mi của phe Tống đấu với Tây Tạng hoạt phật Khách Lạp Đồ của phe Kim...

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 19 : Lôi Đài Quyết Chiến

Khách Lạp Đồ lên đài, không giống phật sống mà lại giống như sư tử sống, một con sư tử đối nhìn thấy thức ăn.

Hắn vừa lên đài, lập tức cầm Nguyệt Nha sạn xông tới đánh vào đầu Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi nhanh như chớp vòng ra phía sau hắn.

Khi còn bé chúng ta thường thấy chó nhỏ đuổi theo sâu nhỏ hoặc bướm bướm trên đuôi của nó, nó xoay thì đuôi cũng xoay, vĩnh viễn cũng không cản trúng cái đuôi của mình được, chạy đông chạy tây, cuối cùng mệt đến rã rời, mà cái đuôi thừa thãi kia vẫn ở phía sau nó.

Khách Lạp Đồ và Phương Chấn Mi hiện giờ chính là như vậy.

Khách Lạp Đồ đương nhiên không có đuôi. Phương Chấn Mi nắm lấy y phục đối phương, sau đó nhẹ như một con chim én, Khách Lạp Đồ chuyển động thì cũng kéo theo hắn.

Khách Lạp Đồ rống giận, gào thét, đập đánh điên cuồng về phía sau, nhưng Phương Chấn Mi vẫn luôn ở sau lưng hắn. Có một lần Khách Lạp Đồ còn thu sạn đập vào chính mình.

Nhưng lúc hắn đâm tới, Phương Chấn Mi lại đột nhiên biến mất, khiến cho Khách Lạp Đồ đập trúng móng của mình, tiếp đó Phương Chấn Mi lại xuất hiện ở sau lưng hắn.

Khách Lạp Đồ đâm chọc lung tung, đánh một hồi lâu, cuối cùng mệt đến choáng đầu hoa mắt, thân thể đã xoay mấy chục vòng trên lôi đài, thật sự rất mệt, tay cũng chậm lại.

Phương Chấn Mi đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Khách Lạp Đồ giật mình, liền vung sạn đâm tới.

Phương Chấn Mi lại đột nhiên biến mất.

Khách Lạp Đồ không dừng bước được, chợt thấy một lá cờ lớn quét tới trước mặt, trên đó có một chữ “Tổng” lớn.

Khách Lạp Đồ giật nảy người, lực tới quá lớn, không kịp né tránh, hai mắt nhất thời không nhìn thấy gì. Ngay lúc này hắn bỗng cảm thấy hai tay tê dại, Nguyệt Nha sạn đã bị người khác đoạt đi.

Khách Lạp Đồ vừa rít lên vừa nhắm mắt lại, hai tay vung vẩy, lui lại bảy tám thước. Hắn mở mắt ra, mặc dù đã rời xa lá cờ Tổng cắm bên phải lôi đài, nhưng thanh niên áo trắng kia lại đang ôn hòa mỉm cười, tay trái nhẹ nhàng giơ Nguyệt Nha sạn, chỗ lõm ở đầu sạn vừa vặn kề sát cổ hắn, chỉ cần đẩy nhẹ về phía trước, trên đời sẽ không còn Khách Lạp Đồ này nữa.

Khách Lạp Đồ ngậy người một lúc, lập tức vung tay múa chân, la hét một trận, sau đó nhắm mắt lại, không nói gì nữa, dáng vẻ giống như coi thường cái chết.

Phương Chấn Mi cười một tiếng, cầm Nguyệt Nha sạn trả lại cho Khách Lạp Đồ.

Vừa rồi Khách Lạp Đồ la hét một trận, chính là nói muốn giết cứ giết, đại trượng phu có thể giết nhưng không thể nhục. Hắn đang yên lặng chờ

chết, không ngờ đối phương chẳng những không giết, còn trả lại Nguyệt Nha sạn cho hẳn.

Hắn không tìm được ngân ra.

Đến khi hẳn biết rõ Phương Chấn Mi quả thật không có ác ý, vội vàng nhận lấy, bỏ xuống dưới đất, lại cung cung kính kính chấp tay thi lễ với Phương Chấn Mi, nói một tràng tiếng Tây Tạng, sau đó phi thân xuống đài.

Phương Chấn Mi không hiểu ngôn ngữ Tây Tạng, cũng không biết hẳn đang nói gì.

Mà Kim thái tử lại biến sắc, Hạ Hầu Liệt lập tức uy vũ bước lên đài.

Nguyên lai Khách Lạp Đồ này mặc dù tính tình tàn nhẫn, là đại đệ tử của Hồng Y hoạt phật, một trong bảy vị hoạt phật của chùa Lhasa Tây Tạng, võ công rất cao, nhưng bản chất cũng không xấu, chỉ là bị người Kim xúi giục, dẫn đến thù hận nhân sĩ Trung nguyên, mới đi theo Kim thái tử vào Trung Nguyên đại khai sát giới.

Không ngờ lần này Phương Chấn Mi đánh bại hẳn, nhưng lại không giết hẳn. Bản tính của hẳn ngay thẳng, muốn biểu thị sự cảm kích của mình, bèn nói với Phương Chấn Mi sẽ vĩnh viễn không đối địch với người Trung nguyên nữa, để cảm tạ ân tình Phương Chấn Mi không giết cũng không sỉ nhục.

Nhưng Khách Lạp Đồ kết thúc như vậy, Kim thái tử lại cảm thấy rất mất mặt.

Do đó Hạ Hầu Liệt lập tức lướt lên.

Hạ Hầu Liệt vừa lên đài đã chém tới một chưởng.

Phương Chấn Mi vừa thấy Hạ Hầu Liệt, trong lòng đột nhiên có một ý niệm, đó là người này xuất thủ rất giống với Ngã Thị Thùy.

Phương Chấn Mi rất có kinh nghiệm chiến đấu với Ngã Thị Thùy,

Chiến đấu với Ngã Thị Thùy, trước tiên không thể liều mạng với hãn.

Bởi vì Ngã Thị Thùy quả thật không cần mạng.

Cho nên liều mạng với hãn chỉ có mất mạng. Xem ra Hạ Hầu Liệt cũng giống vậy.

Hạ Hầu Liệt bổ tới một chưởng, Phương Chấn Mi nhắm chuẩn, đột nhiên đâm ra một chỉ.

Chỉ ấn vào mép bàn tay Hạ Hầu Liệt.

Chỉ phong bắt đầu lay động, lúc sắp chạm vào mép bàn tay, đột nhiên biến thành sắc bén như dao.

Chưởng thế của Hạ Hầu Liệt đột nhiên biến hóa, đổi chém thành vỗ, một chưởng đánh tới.

Tay trái của Phương Chấn Mi lại xuất ra một chỉ, đâm vào lòng bàn tay Hạ Hầu Liệt.

Lá gan Hạ Hầu Liệt có lớn cũng không dám để một chỉ này đâm trúng, chưởng thế lập tức biến hóa, lại biến thành một quyền đánh tới.

Không ngờ lúc hãn biến chiêu, chỉ thế của Phương Chấn Mi cũng biến đổi.

Biến thành một chiêu “Nhất Chỉ Phượng Điểm Đầu”, đâm vào mu bàn tay Hạ Hầu Liệt.

Hạ Hầu Liệt một chiêu ba lần biến hóa, vẫn không thoát khỏi chỉ phong của Phương Chấn Mi, đành phải thu quyền xuất cước.

Một cước này xuất ra, giống như hai chưởng một quyền vừa rồi chỉ là hư chiêu, xuất thủ nhanh, chuẩn, độc, không hề báo trước.

Có điều chân của hắn vừa mới giơ lên, ngón tay của Phương Chấn Mi lại đâm vào chân trái hắn.

Nhưng chân của Hạ Hầu Liệt đá ra lại đột nhiên biến thành chân phải.

Chân đá vào cổ họng Phương Chấn Mi, mắt thấy sắp sửa trúng đích, đột nhiên cổ họng của Phương Chấn Mi lại biến thành một ngón tay.

Ngón tay cong lại, khớp thứ hai gõ mạnh vào cổ chân Hạ Hầu Liệt.

Hạ Hầu Liệt thật sự không thể biến chiêu được nữa, đột nhiên lật người một cái, bay ra ngoài một trượng, tất cả chiêu thức lập tức giống như hoàn toàn chưa từng xuất ra.

Nhưng hắn vừa mới lật người, chưa kịp nhìn rõ thứ gì, lại thấy một ngón tay đang điểm thẳng vào huyệt Nhân Trung của hắn.

Ngón tay của Phương Chấn Mi.

Hạ Hầu Liệt sợ đến hồn bay phách lạc, lập tức bước theo thế bát tiên, ngửa người một cái, khiến ngón tay lướt sát qua chóp mũi.

Nhưng ngón tay kia lại gõ xuống phía dưới, nhắm vào xương sống mũi của hắn.

Hạ Hầu Liệt xoay người một cái, bước theo thế người say, đồng thời tung ra một cước.

Nhưng ngón tay kia lại rung động, biến thành điểm vào bắp đùi của hắn.

Hạ Hầu Liệt hét lớn một tiếng, bước theo thế ngọc hoàn uyên ương, liên tục bay đá, đồng thời nhảy lên cao.

Nhưng khiến người ta kinh hãi là khi hắn nhảy lên cao, đột nhiên lại nhìn thấy một ngón tay thon dài, trắng trẻo, có lực, hơi lộ khớp ngón tay, đang điểm vào mi tâm hắn.

Hạ Hầu Liệt giận dữ quát một tiếng, thi triển Thiên Cân Trụ, thân thể lập tức hạ xuống.

Nhưng hắn lập tức phát hiện, phía dưới cũng có một ngón tay đang nhanh chóng điểm vào huyệt Túc Tâm của hắn.

Hạ Hầu Liệt đã không thể phân biệt rốt cuộc Phương Chấn Mi có bao nhiêu ngón tay, làm sao khắp nơi đều có ngón tay đang chờ hắn, lúc này hắn chỉ có thể phóng thủ tránh né.

Hạ Hầu Liệt không hổ là con cháu của Khiết Đan đệ nhất dũng sĩ Hạ Hầu Trường Ca, đệ nhất cao thủ trong tộc, lập tức hét lớn một tiếng, giữa không trung vẫn có thể đề khí vọt người lên.

Vọt lên giống như một con chim ưng, lại phá vỡ mái cỏ cao ba trượng, bay lên trên lô đài.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, hắn xông lên mái cỏ, lại phát hiện một người đang nhẹ nhàng ung dung đứng ở đó, mỉm cười giống như đang chờ hắn, sau đó xuất ra hai chỉ điểm vào huyệt Thừa Khấp trái phải của hắn.

Phương Chấn Mi!

Lúc này Hạ Hầu Liệt mới biết võ công của Giang Nam Bạch Y Phương Chấn Mi cao như thế nào.

Võ công của Phương Chấn Mi cao ở chỗ hoàn toàn không thể dự đoán, người căn bản không biết hắn đang dùng võ công gì, có phải tuyệt kỹ của hắn không, mà hắn trong lúc mỉm cười vẫn dễ dàng đánh bại đối phương.

Trước kia Hạ Hầu Liệt từng nghe Giang Nam có người như vậy, trong lòng hắn rất không phục, bây giờ hắn mới phát hiện mình đã sai rồi, sai lầm rất lớn.

Bởi vì hiện tại hắn đã phục, phục muốn chết.

Hạ Hầu Liệt sức đã tận, khí đã suy, hắn biết đã không thể tránh khỏi một chỉ này.

Cho nên hắn chỉ có thể đón đỡ.

Hay tay Hạ Hầu Liệt chụp tới, hắn tình nguyện bị một chỉ của Phương Chấn Mi đâm thủng bàn tay, phá đi chưởng công chân khí mấy chục năm của hắn, cũng phải bẻ gãy ngón tay của Phương Chấn Mi.

Mắt thấy Hạ Hầu Liệt sắp sửa chụp được hai ngón trỏ của Phương Chấn Mi, ngón trỏ của Phương Chấn Mi lại đột nhiên biến mất, thay vào đó là hai ngón giữa, “bụp bụp” bắn trúng mạch môn trái phải của Hạ Hầu Liệt.

Hạ Hầu Liệt chỉ cảm thấy mạch môn hai tay đều tê dại, tay buông lỏng xuống, không ngờ hai bàn tay đối phương lại vươn tới, thân thiện nắm lấy tay hắn.

Sau đó hai người rơi xuống.

Mọi người chỉ thấy hai người lúc lên lúc xuống, ban đầu Hạ Hầu Liệt tấn công không ngừng, sau đó vội vàng chạy trốn, cuối cùng xông lên nóc đài, Hạ Hầu Liệt liên tục hét lên, đến lúc rơi xuống thì hai người lại tay nắm tay, yên ổn đáp xuống đất, giống như vô cùng thân thiết. Mọi người không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Chỉ có trong lòng Hạ Hầu Liệt biết, nếu vừa rồi Phương Chấn Mi muốn giết hắn, hắn ít nhất đã chết đến mười lần rồi.

Lúc hai người rơi xuống, Phương Chấn Mi vẫn nắm lấy tay hắn, mà hắn lại không phát ra được một chút lực lượng nào.

Phương Chấn Mi chợt buông tay, lui lại ba bốn bước, ôm quyền nhẹ giọng nói với Hạ Hầu Liệt:

- Đã nhường rồi!

Tại khoảnh khắc này, Hạ Hầu Liệt gần như chảy nước mắt.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, hào khí tận mây, mở mày mở mặt, dựa vào kiên cường gan dạ và võ công bình sinh, dưới quyền dưới chướng của hắn, các cao thủ nổi danh trên giang hồ đều phải vùng vẫy, chịu nhục, thảm bại, rên rỉ, thậm chí bỏ mình, không nghĩ tới chính hắn cũng có lúc thảm bại.

Hắn càng không ngờ lúc thất bại, Phương Chấn Mi lại giả vờ bị hắn đẩy lui, còn nói “đã nhường rồi.”

Hắn nhất thời không biết nên làm thế nào, chỉ muốn tìm một nơi không có người, khóc lớn một trận.

Cho nên hắn chấp tay một cái, phi thân xuống đài.

Kim thái tử biến sắc, chột ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mắt thâm độc hung ác, phi thân lên đài.

Phương Chấn Mi vừa tới đã thắng liên tiếp ba trận, mọi người đều quên cả việc hô lên khen ngợi. Lúc này Kim thái tử ra trận, mọi người lại nín thở chờ đợi.

Tống Kim tử võ so tài hiệp hai này, phe Kim thắng trước ba trận, sau đó Tống lại thắng ba trận, chỉ còn một trận cuối cùng này để quyết định thắng bại.

Sử Văn Thánh ở bên đài im bất không nói gì, giống như cũng bị tuyệt thế võ công của Phương Chấn Mi chấn nhiếp.

Lần này Kim thái tử sau khi lên đài lại đứng yên bất động.

Phương Chấn Mi cũng không động.

Tà dương chiếu rọi, rơi xuống cờ lớn.

Mặt trời chiều khảm lên những đám mây ở chân trời ánh sáng vàng vọt trượng.

Cờ lớn trên lôi đài vẫn oai hùng tung bay.

Cái bóng của hai người Phương Chấn Mi và Kim thái tử dần dần bị kéo dài.

Nhưng lại không ai cử động. Khán giả giống như bị khí thế của hai người này chấn nhiếp. Từ sau khi Phương Chấn Mi tới, Ngã Thị Thùy vẫn luôn đứng ở bên đài, không rời đi, giống như cũng nhìn đến si ngốc.

Ngay lúc này Kim thái tử đột nhiên hành động.

LẠC NHẬT ĐẠI KỲ

Ôn Thụy An

www.dtv-ebook.com

Chương 20 : Kinh Thiên Nhất Kiếm

Kim thái tử vừa động chính là rút kiếm, kim kiếm.

Mặt trời chiều nghiêng nghiêng chiếu lên thân kiếm, thân kiếm tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

Ánh sáng vàng phản xạ thẳng vào hai mắt Phương Chấn Mi.

Ánh sáng chói chột đến, khiến Phương Chấn Mi không tìm được nhắm hai mắt lại. Ngay lúc này song kiếm của Kim thái tử đã phát động.

Ứng Yến Song Sát kiếm pháp!

Kiếm đâm cổ họng, kiếm nhắm vào ngực.

Trông thấy sắp sửa đâm trúng, Phương Chấn Mi đột nhiên co người lại.

Thân thủ của hắn nhanh như đạn, bay ngược ra sau.

Thân thể Kim thái tử cũng nhanh như tên bay, lập tức đuổi theo.

Kim kiếm đuổi theo Phương Chấn Mi, vẫn luôn cách cổ họng và ngực hắn không quá hai tấc.

Phương Chấn Mi lùi lại như tia chớp, Kim thái tử cũng đuổi theo như sấm sét.

Người ở dưới đài nhìn đến há hốc mồm, trái tim giống như tùy thời muốn nhảy ra, lại kêu không thành tiếng.

Phương Chấn Mi vì ánh sáng chói mắt nên mất đi tiên cơ, vẫn luôn không thể xuất chiêu hay né tránh, chỉ có thể lui nhanh.

Kim thái tử càng không muốn mất đi lợi thế này, liều mạng truy kích.

Phương Chấn Mi càng lùi càng nhanh, Kim thái tử cũng càng đuổi càng nhanh.

Mọi người cho rằng khinh công của cả hai đã rất kinh người, không ngờ một lùi một đuổi, lại dần dần tăng tốc, không hề có dấu hiệu giảm sút, đến lúc sau chỉ thấy một vàng một trắng trên đài, không nhìn thấy bóng người.

Hai người đã nhanh như chớp chạy quanh lô đài mười một vòng.

Song kiếm của Kim thái tử vẫn cách chỗ hiểm của Phương Chấn Mi hai tấc.

Ngay lúc này, Phương Chấn Mi đột nhiên cảm thấy sau lưng có hai tiếng xé gió bay tới.

Nó đến từ dưới đài, “Khuyết Nhĩ Thiên Thủ Phi Tiêu” Trần Lãnh.

Phương Chấn Mi nhanh như chớp trở tay bắt lấy hai mũi phi tiêu, nhưng kim kiếm đã chạm vào da hần.

Trong nháy mắt này, Phương Chấn Mi đột nhiên nghiêng người lăn ra.

Kim thái tử đã sắp đâm trúng, đột nhiên lại không nhìn thấy Phương Chấn Mi nữa, lại không thu thế được, sau hai tiếng “phụ phụ”, kim kiếm đã đâm vào cây cột ở góc đài, thẳng đến tận chuôi.

Trong lòng Kim thái tử phát lạnh, lại rút kiếm không ra, chỉ thấy Phương Chấn Mi đang đứng một bên, mỉm cười nhìn về phía mình.

Phương Chấn Mi không ra tay.

Sắc mặt Kim thái tử như tro tàn.

Bởi vì hắn biết, nếu lúc này Phương Chấn Mi muốn giết hắn, không biết hắn đã chết mấy lần rồi.

Kim thái tử cả người đổ mồ hôi lạnh, đứng yên bất động, cũng không vội vã rút song kiếm ra.

Phương Chấn Mi vẫn không ra tay.

Dưới đài lại vang lên một tiếng kêu thảm.

Phi Tiêu Trần Lãnh phát ra hai mũi phi tiêu, sau đó lập tức nhảy lên.

Kim thái tử không thể bại, điểm này trong lòng Khuyết Nhĩ Trần Lãnh hiểu rõ nhất.

Ngã Thị Thùy và Thẩm Thái Công đã biết thân phận của hắn, Kim thái tử thất bại, chỉ sợ hắn cũng không sống được.

Khi hắn nhảy lên, lại phát hiện người trên đài đã dừng tay.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra được, Phương Chấn Mi đã hạ thủ lưu tình với Kim thái tử.

Cho nên hắn lập tức đổi thành nhảy ra ngoài đám người, nhấp nhô vài lần, không ngờ một sợi dây câu lại bay đến, quấn lấy cổ chân của hắn.

Tại khoảnh khắc này, có ít nhất bảy tám món binh khí đồng thời đâm vào người hắn.

Trong đó bao gồm Kim Ngưu quyền của Thiên Nam quyền phái, Lưu Tinh chùy của bảo chủ Anh Hùng bảo, Ngọc Hoàn câu của Nam Thiên Nhất Phượng, phi tiêu của Trấn Giang phủ Tương Phi Phàm, Lưu Tinh Tảo Nguyệt thương của Tiết Kim Trọng.

Những người này đều giận dữ xuất kích, ra tay dĩ nhiên không dung tình.

Cho nên hấn ngoại trừ phát ra một tiếng kêu thảm, còn có thể làm được gì khác? Trần Lãnh ngã xuống, Thâm Thái Công mới thu hồi dây câu, sau đó nhìn về phía Kiều Lệ Hoa.

Kiều Lệ Hoa mặt mày thất sắc.

Chỉ nghe Thâm Thái Công cười nói:

- Người yên tâm, ta còn không muốn động thủ với nữ nhân.

Mặt trời chiều nghiêng nghiêng chiếu xuống, chiếu trên đầu quần chúng, trên lôi đài, trên cờ lớn, trên y phục của Kim thái tử.

Kim thái tử cầm kim kiếm, vẫn không nói gì.

Phương Chấn Mi bỗng hỏi:

- Lệnh sư có khỏe không?

Kim thái tử nói:

- Khỏe.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Kiếm pháp của Thái tử, trong số cao thủ trẻ tuổi có thể nói là hiếm thấy. Đáng tiếc kiếm của lệnh sư tôn giống như ưng bay trời cao, hùng

dũng mãnh liệt, còn kiếm pháp của lệnh sư mẫu lại nhẹ nhàng, mềm mại uyển chuyển. Tính cách của thái tử vừa lúc nằm giữa hai người này, nếu có thể tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp, ta cũng không phải đối thủ của thái tử.

Mấy câu này thật là lời của nhất đại tông sư trong võ lâm, một lời nói trúng khuyết điểm của Kim thái tử, hơn nữa còn đề xuất phương pháp giải quyết. Hóa Hôi hòa thượng, Bất Đồng đạo nhân nghe được những lời này, trong lòng cũng khẽ động.

Kim thái tử nghe được, trong lòng cũng sôi sục. Nếu như hẳn nghe theo lời này, lại khổ công tu luyện thêm năm năm, có lẽ sẽ là thiên hạ đệ nhất trong số cao thủ trẻ tuổi sau này.

Đáng tiếc Kim thái tử lại đồng thời sinh ra một loại khác cảm giác, đó là xấu hổ và giận dữ.

Nguyên lai hẳn bản tính ngạo mạn, sống trong hoàng thất, không ai không ra sức a dua nịnh nọt, có khi nào từng nghe người khác phê bình như vậy? Trong lòng vừa tức vừa giận, chậm rãi rút song kiếm ra, bỗng nhiên nói:

- Có một chuyện thỉnh giáo!

Phương Chấn Mi nói:

- Thỉnh giáo thì không dám.

Kim thái tử nói:

- Gia sư từng dạy ta một chuyện.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Đó nhất định là lời vàng ngọc.

Kim thái tử chậm rãi bước tới, nói:

- Gia sư từng dạy ta, nếu dùng hai thanh kiếm này của ngài mà còn thua trong tay người Hán, vậy ta nên tự sát tại chỗ, bọn họ sẽ báo thù cho đồ đệ.

Phương Chấn Mi ngân ra nói:

- Lời của hai vị sư tôn cũng hơi quá...

Kim thái tử đột nhiên da động thịt không động, cười một tiếng nói:

- Người không cần lo lắng, ta sẽ không chết.

Phương Chấn Mi cười nói:

- Như vậy đúng rồi...

Kim thái tử ngắt lời, nói:

- Bởi vì...

Sau đó nhìn song kiếm trên tay, nói:

- Kẻ chết chính là người!

Chữ “chết” vừa thốt lên, song kiếm đã đâm ra, nhanh như tia chớp.

Nụ cười đông lại trên khóe miệng Phương Chấn Mi.

Bảy trận đã qua, thắng bại đã định, Phương Chấn Mi tha mà không giết, Kim thái tử bất ngờ ra tay, khiến mọi người đều kinh động.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, kiếm đã đâm tới.

Phương Chấn Mi đã không kịp né tránh.

Nhưng ngón cái và ngón trỏ hai tay hẳn đã nhanh như chớp kẹp lấy hai mũi kiếm.

Lúc kẹp trúng, mũi kiếm chỉ cách cổ họng và ấn đường chưa đến một tấc, nhưng hai thanh kiếm lại giống như khảm vào trong đá, không thể nhúc nhích.

Ngay lúc này ánh kiếm bỗng nhiên lại lóe lên, đồng thời chín điểm vòng sáng bay đến.

Vòng sáng từ đâu? Ánh kiếm nơi nào? Lại đến từ người chủ trì trên đài, “Nhất Kiếm Cửu Hoàn” Sử Văn Thánh.

Vòng và kiếm tập kích sau lưng Phương Chấn Mi.

Kinh hô, quát lớn, la hét, thét gào, đều không cứu kịp tính mạng của Phương Chấn Mi.

Phương Chấn Mi đột nhiên buông tay.

Thân hình hẳn giống như kẹo đường mềm nhũn ngã xuống, đỉnh đầu chạm đất, hai chân vẫn đứng trên đài như đại thụ.

Hay cho một chiêu “Thiết Bản Kiềm” của Bắc phái!

Kim kiếm của Kim thái tử lập tức lướt qua trên mặt, vừa vắn đâm trúng hai chiếc vòng sắt.

Phương Chấn Mi đưa tay chụp về phía sau, mỗi tay giữ được ba chiếc vòng sắt.

Vòng sắt tổng cộng có chín cái, hai cái bị kim kiếm đâm trúng, sáu cái bị Phương Chấn Mi bắt được.

Một cái cuối cùng xoay tròn đánh vào ngực Phương Chấn Mi.

Lúc này mũi kiếm của Sử Văn Thánh đã đến.

Phương Chấn Mi tay bắt vòng, chân chống đất, đã vào đường cùng, không thể chống đỡ.

Quần hào Hoài Bắc hét lên xông tới, nhưng đã không kịp cứu vãn.

Phương Chấn Mi lại há miệng cắn lấy mũi kiếm.

Ngay lúc này kiếm thế của Kim thái tử đã đổi thành đâm xuống.

Tại khoảnh khắc này, có lẽ Phương Chấn Mi vẫn có biện pháp ứng phó với hai thanh kiếm kia, nhưng cũng không kịp sử dụng.

Bởi vì song kiếm của Kim thái tử đột nhiên dài ra.

Thẩm Thái Công từng kể lại văn tắt tình hình so tài cho Phương Chấn Mi.

Nhưng y đã quên tố cáo một điểm, cũng là điểm quan trọng nhất, đó là kiếm của Kim thái tử có cơ quan, Hóa Hôi, Bất Đồng cũng vì vậy mà bị thương.

Ngay lúc này lại có một ánh kiếm lướt lên như chớp.

Giống như giữa trời chiều mây đỏ đột nhiên xuất hiện cầu vồng vắt ngang, lại giống như sông lớn vụn mẩu bỗng hóa thành thác nước ngàn trượng chảy xuống.

Một thanh trường kiếm như tuyết ngọc từ dưới đâm lên, phát sau mà tới trước, còn sáng hơn, nhanh hơn gấp mười lần so với tất cả ánh kiếm khác.

Đôi kim kiếm kia so sánh với nó, giống như nữ nhân son phấn bình thường so với thiếu nữ diễm lệ trời sinh.

Chẳng những thất sắc, hơn nữa còn không có giá trị tồn tại.

Một kiếm này nhanh, mạnh, chuẩn, siêu thoát, giống như bầu trời trong tranh, một vùng trống trải, lại giống như thác nước trong vẽ, một vết suối phun, có tiềm lực và uy lực vô tận.

Một kiếm này xuyên qua tất cả kiếm khác, đâm vào cổ họng Kim thái tử.

- Kinh Thiên Nhất Kiếm!

Long Tại Điền dưới đài bồng hét lớn một tiếng, nói ra câu này.

Kinh Thiên Nhất Kiếm!

Sắc mặt Hóa Hôi, Bất Đồng cũng biến đổi.

Bọn họ sở dĩ luyện kiếm, là vì từng tận mắt nhìn thấy “Kiếm Tuyệt” Dịch Thủy Hàn của “Thiên Nhai Tam Tuyệt Thủ” đại chiến với “Dương Mi Kiếm” Sở Quan Ngọc, vô cùng hâm mộ, cho nên phấn đấu học kiếm.

Sư phụ của “Kiếm Tuyệt” Dịch Thủy Hàn là Thiên Lô lão nhân, Kiếm Tuyệt sở dĩ trở thành Kiếm Tuyệt, là vì trong thiên hạ không ai có thể tiếp được “Thiên Lô Nhất Thức” của y.

Thiên Lô lão nhân cả đời chưa từng thất bại, “Thiên Lô Nhất Thức” của y cũng chưa từng có ai tiếp được.

Nhưng hai mươi lăm năm trước, trong đêm Nguyên Tiêu, trên đỉnh Hoa Sơn, y luận kiếm với Trung Nguyên kỳ hiệp Tiêu Thu Thủy, khổ chiến một ngày một đêm, “Thiên Lô Nhất Thức” lại thua dưới một chiêu của vị hiệp khách này.

Một chiêu kia chưa từng thấy trong võ lâm, nhưng đã vang danh thiên hạ, “Kinh Thiên Nhất Kiếm”.

Sau khi Tiêu Thu Thủy xuất ra một kiếm kia, Thiên Lô lão nhân cúi đầu chịu thua, từ đó về sau Tiêu Thu Thủy cũng không xuất hiện trong giang hồ nữa.

Hai mươi lăm năm sau, ở Hạ Quan Hoài Bắc, trong Tống Kim tỷ võ so tài, tại khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Chấn Mi lại phát ra một kiếm này với Kim thái tử.

Không ai ngờ Phương Chấn Mi lại biết dùng kiếm.

Càng không ai ngờ hắn lại biết “Kinh Thiên Nhất Kiếm”.

Hiện giờ một kiếm này bỗng xuất hiện trên tay hắn, như tia chớp lóe lên rồi biến mất.

Thanh trường kiếm như tuyết ngọc này chỉ khẽ chạm vào cổ họng Kim thái tử, giống như chuồn chuồn chạm nước, liền trở về trong tay áo Phương Chấn Mi, không nhìn thấy nữa.

Giống như hoàn toàn không xuất ra một kiếm này.

Mà trong khoảnh khắc một kiếm này như sao băng lướt qua bầu trời, đã chiếu sáng bao nhiêu ấm áp của nhân thế, chiếu rọi bao nhiêu tâm tư của con người.

Hóa Hôi, Bất Đồng bởi vì tận mắt nhìn thấy một kiếm này, trong lòng lại dâng lên sóng lớn vạn trượng, cuối cùng khổ học kiếm đạo, chuyện này tạm thời không nhắc đến.

Kim thái tử vẫn không chết, nhưng hắn đã thoát lực.

Trên cổ họng của hắn có thêm một cái lỗ nhỏ. Tại khoảnh khắc vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác được thanh kiếm kia, thanh kiếm sáng ngời như tuyết ngọc đã đâm vào cổ họng hắn, làm tắc nghẽn khí quản của hắn.

Lúc này trong mắt hần tràn đầy kinh ngạc và không tin, cuối cùng biến thành sợ hãi.

Trong giây phút vừa rồi, song kiếm của hần đã vô lực đâm xuống, bởi vì chỉ cần hần nhúc nhích một chút, thanh kiếm sáng như tuyết kia sẽ đâm rách cổ họng của hần, hần chỉ có đường chết, chết trước khi kiếm kịp đâm xuống.

Cho nên hần không dám cử động chút nào. Phương Chấn Mi thu kiếm, thân thể từ từ đứng thẳng dậy.

Kim thái tử không nhịn được thở dài một tiếng.

Không phải bởi vì Phương Chấn Mi có thể thi triển “Thiết Bản Kiềm” từ trên đất đứng lên, chuyện này cũng không khó lắm, nhưng chậm rãi đứng lên, lực eo như vậy không mấy người có thể làm được.

Kim thái tử thở dài, bởi vì hần biết đã không có hi vọng giết chết Phương Chấn Mi.

Hần cảm thấy một sự sỉ nhục trước giờ chưa từng có, nghĩ đến vừa rồi mình sợ chết không dám đâm, hần càng hổ thẹn không còn mặt mũi.

Hần cả đời dũng mãnh thiện chiến, sống trong nhung lụa, chưa từng chịu sỉ nhục như vậy.

Hần không biết tại sao mình lại cảm thấy sợ hãi thanh trường kiếm tuyết ngọc kia, giống như nó đại biểu cho thứ gì mà mình không thể chống lại.

Kim thái tử không cách nào chịu được sự sỉ nhục này, phương pháp giải quyết của hần là giống như võ sĩ nước Kim...

Song kiếm lật lại, đâm vào trong bụng, một cảm giác đau đớn thấu xương ập đến, hần kêu lên với Hoàn Nhan Trạc dưới đài:

- Đưa hai thanh kiếm này về cho sư phụ ta, bảo ngài báo thù cho ta...

Giọng nói khàn khàn đứt đoạn.

Máu nhuộm lôi đài.

Kim thái tử bỏ mình.

Phương Chấn Mi đứng trên lôi đài, bên cạnh cờ lớn, hồi lâu không nói gì.

Sử Văn Thánh từng bước từng bước lui về phía sau, đột nhiên quay người bỏ chạy.

Hần đã bị một kiếm kia của Phương Chấn Mi dọa cho mất mật.

Không ngờ lúc hần lui về phía sau, bỗng nghe một tiếng hét lớn long trời lở đất, chờ hần xoay người lại, vừa lúc nhìn thấy một nắm tay lớn và nặng đã đến trước mắt, sau đó không biết gì nữa.

Chẳng biết hần có nhìn thấy, nắm tay này chính là thứ đánh nát xương mặt hần.

Nắm tay này chính là của Ngã Thị Thù.

“Đưa hai thanh kiếm này về cho sư phụ ta, bảo ngài báo thù cho ta...”

Phương Chấn Mi còn đang suy nghĩ hai câu này.

Kim thái tử đã chết, Kim chủ Lượng sẽ cam tâm sao?

Tây Vực Thần Ứng, Tây Vực Kim Yến thật sự sẽ dừng tay sao?

Chỉ sợ từ đây về sau, hai nước Tống Kim sẽ vĩnh viễn không có ngày bình yên.

Hắn nhìn chiều tà phía tây, vàng sáng vàng cổ xưa, đã từng chiếu qua quan nội tái ngoại vạn dặm, đã từng chiếu qua đường cổ Hán lãng, Thịnh Đường mây khói, hiện giờ lại chiếu lên lá cờ lớn này.

Con tuấn mã dưới đài đã phi nhanh qua đường dài, lúc này lại không kìm được hí lên một tiếng.

Bóng chiều soi cờ lớn

Ngựa hí gió hiu hiu

Phương Chấn Mi không khỏi nghĩ đến hai câu thơ này. Ngay lúc này chợt nghe một tiếng kinh hô, là của Tín Vô Nhị:

- Đại ca, đại ca, huynh làm sao vậy?

Long Tại Điền hai mắt khép hờ, môi cũng không có sức mở ra, mày râu dính máu, ánh chiều tà mệt mỏi chiếu lên khuôn mặt, y đã đi rồi.

Y tận mắt nhìn thấy “Kinh Thiên Nhất Kiếm” danh chấn giang hồ năm xưa xuất hiện một cách thần kỳ, lại biến mất một cách thần kỳ, tại khoảnh khắc rực rỡ đó, y đã hô lên “Kinh Thiên Nhất Kiếm”, sau đó lặng lẽ từ giã cõi đời.

Y đứng ra chiến đấu để bảo vệ danh vọng võ lâm Hoài Bắc, cuối cùng chết bởi tay Kim thái tử.

Nhưng Kim thái tử cũng chết trong trận lôi đài tỷ võ này.

Hơn nữa còn chết bởi chính mình.

Kiều Lệ Hoa lặng lẽ đứng lên, nhân lúc mọi người bị thương muốn lên lút chạy ra, không ngờ giọng nói của Thẩm Thái Công bỗng vang lên:

- Lạt Tiêu Hồng!

Kiều Lệ Hoa lập tức cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Thẩm Thái Công cười lạnh nói:

- Lần này chúng ta bỏ qua cho người. Danh dự của “Trung Nguyên Loan Nguyệt Đao” Tây Thủy Thanh, đừng để bị người hủy mất. Nếu người không biết hối cải, Sử Văn Thánh trên đài, Trần Lãnh dưới đài, Trình Thiên Cân bên Sông Hoài, Thi Kính Đường trong sông Hoài, đều là tấm gương của người!

Kiều Lệ Hoa đứng ở đó, không dám cử động chút nào.

Hoàn Nhan Trạc bên kia đã lên lút lên đài, lấy lại hai thanh kim kiếm, từ trong đám người chạy ra ngoài.

Hạ Hâu Liệt, Khách Lạp Đồ ngơ ngác đứng giữa đám người, mờ mịt không biết nên làm gì.

Tích Vô Hậu vẫn gào khóc trên đất.

Phương Chấn Mi đi xuống đài, nắm chặt tay Ngã Thị Thù.

Đột nhiên giữa bốn tay lại có thêm một đôi tay khác, chính là Thẩm Thái Công đang mỉm cười, nói:

- Chúng ta cuối cùng lại ở cùng nhau.

Phương Chấn Mi mỉm cười gật đầu, nói:

- Chúng ta cuối cùng lại ở cùng nhau.

Ngã Thị Thùy nhìn cờ lớn trên đài, lại nhìn chiều tà phía xa, cũng nói:

- Đúng vậy, chúng ta cuối cùng lại ở cùng nhau.

Table of Contents

Mục lục

Chương 0 : Tiểu Dẫn

Chương 1 : Bảy Quái Nhân

Chương 2 : Nhất Kích Tất Sát

Chương 3 : Ba Thanh Thần Dao

Chương 4 : Hai Chiếc Bàn Tính

Chương 5 : Quyền Của Ngã Thị Thùy Và Câu Của Thảm Thái Công

Chương 6 : Một Đóa Hoa Say Lòng Người

Chương 7 : Kiếm Của Long Tại Điền Và Chưởng Của Kim Thái Tử

Chương 8 : Cuộc Nói Chuyện Kinh Tâm

Chương 9 : Gặp Nhau Tại Cổng Thành Hạ Quan

Chương 10 : Chém Giết Bên Bờ Sông Hoài

Chương 11 : Chiến Đấu Trong Nước

Chương 12 : Chặn Giết Trong Núi

Chương 13 : Hóa Hôi Bất Đồng

Chương 14 : Thúc Ngựa Phi Nhanh

Chương 15 : Đùa Giỡn Phiên Tăng

Chương 16 : Anh Hùng Đổ Máu

Chương 17 : Ứng Yến Song Sát

Chương 18 : Cờ Lớn Tung Bay

Chương 19 : Lôi Đài Quyết Chiến

Chương 20 : Kinh Thiên Nhất Kiếm